

Không Được Giật Chồng Tôi

Contents

Không Được Giật Chồng Tôi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	29
6. Chương 6	37
7. Chương 7	47
8. Chương 8	53
9. Chương 9	59
10. Chương 10: Chương Cuối	68

Không Được Giật Chồng Tôi

Giới thiệu

Truyện xoay quanh hai nhân vật chính là Tào Dục Phong và Quý Ly, những thằng trâm trong đời số

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-duoc-giat-chong-toi>

1. Chương 1

Tỉnh dậy lúc nửa đêm, nhận ra ở bên cạnh trống không, Quý Ly nghi hoặc ngồi dậy, phủ thêm áo ngủ, đi chân không khe khẽ rời phòng ngủ.

Cô đi đến phòng trẻ con trước, lại không phát hiện thấy bóng dáng chồng đâu, cô dừng lại trước giường đứa trẻ, nhìn con gái ngủ mà chảy nước miếng, không nhin được đặt nụ hôn lên trán bé, thương yêu chạm vào đôi má mềm mại hây hẩy của con gái.

Đắp mền kín lại cho bé, Quý Li mới rời đi xuống lầu dưới, cửa phòng làm việc hắt ra ánh đèn, cô kéo áo ngủ lại, khe khẽ đẩy cửa vào.

Vừa nghe thấy tiếng cửa mở vang lên, Tào Dục Phong vốn đang đứng ở cửa sổ nằm gần sát mặt đất xoay đầu lại, lúc nhìn thấy vợ thì giãn khoe miệng: “Thức dậy làm gì?”

Cô mỉm cười chỉ lên đỉnh đầu. “Khi anh không còn ở đó, ra đa của em sẽ kêu lên.”

Anh giương môi cười: “Vẫn chưa biết em có khả năng này đây.”

Cô đi tới cạnh anh: “Làm sao vậy, mất ngủ à?”

“Cũng không phải, nửa đêm tỉnh giấc mới đi xuống nhìn xem xung quanh, uống chút rượu.” Anh lắc lư cái ly trên tay, nghe được tiếng va đập lạnh lạnh của viên đá.

“Nửa đêm uống rượu không tốt.” Cô nói.

“Được rồi, vậy thì không uống.” Anh mỉm cười nói: “Em đi ngủ đi, cẩn thận ngày mai không có sức khỏe.”

“Anh lo cho anh đi! Em mới là bà chủ nhà rảnh rang không có việc gì làm.” Cô lấy đi cái ly trên tay anh: “Đi thôi, đại lão gia, nên ngủ đi, coi chừng mắt bị thành gấu trúc 0.0.”

Anh thở dài: “Dạ, bà xã đại nhân.” Anh để cô kéo lên giường.

“Nằm xuống, cởi quần áo ra, em làm cho anh ngủ được nhanh thôi.” Cô đẩy anh nằm xuống, ý bảo anh nằm hẳn trên giường.

Anh khẽ mỉm cười, hiểu cô muốn làm gì, mỗi lần anh mất ngủ thì cô đều giang chân ra trên lưng anh, giúp anh xoa bóp.

“Chờ em một chút.” Cô đốt đèn xông hương, trên tay thoa chút xú dầu xoa bóp: “Được rồi, thả lỏng.”

Cô xoạc chân trên hông anh, bắt đầu xoa bóp cổ và bả vai của anh.

Anh nhắm mắt lại, cảm thấy lực tay mạnh mẽ của cô siết lấy vai cổ của anh ấn xuống, để giúp thả lỏng bắp thịt anh, nhưng anh biết anh mất ngủ không phải vì thân thể mệt mỏi và căng thẳng, mà là nhân tố tâm lý.

Hôm nay anh đã gặp người yêu cũ – Giang Đình Hồng.

Anh nghĩ là họ sẽ không gặp lại, ít nhất không phải hai ba năm sau khi họ chia tay, dù gì cô từng nói trong thời gian ngắn cô sẽ không về Đài Loan, thậm chí hàm ý cô có thể ở lại nước ngoài cả đời.

Nhưng anh lại có tư cách gì nói cô đây? Anh đã từng nghĩ rằng trong mấy năm từ khi chia tay sẽ không phát triển tình cảm nghiêm túc với những người phụ nữ khác, kết quả. thế mà anh còn kết hôn, lại còn sinh ra một đứa con gái.

Nhớ lại tất cả điều này đều nằm ngoài ý muốn, anh với Quý Ly chính là bạn bè từ trước, anh vẫn rất yêu mến cô, không phải theo kiểu tình yêu trai gái, mà là vui vẻ nể phục bạn, cô vốn rất có chủ kiến, cũng rất thông minh lý trí.

Họ biết nhau qua quan hệ xã giao ở đại học, lúc ấy anh cũng không có hứng thú gì mấy với xã giao kiểu này, chỉ vì người khối xướng là bạn học chung lớp mười một trung học với anh, anh đơn giản chỉ vì nể mặt bạn mà đi họp mặt gặp gỡ.

Còn Quý Ly lại đi cùng với bạn học của mình, cô không giống như những nữ sinh dịu dàng thường thấy, thích làm nũng, thỉnh thoảng lại trêu đùa tùy hứng, cô vẫn luôn rất lý trí, nói chuyện với cô thật thoải mái, nhưng cảm giác của anh với cô vẫn chưa đến mức say mê như điều đó, chỉ là bạn bè thôi.

Sau có vài hoạt động ngoài trường thì thỉnh thoảng lại gặp cô, hai người lại chuyện trò vài câu, không có ý định duy trì quan hệ, nhưng cả hai vẫn có duyên với nhau, khi tốt nghiệp đại học rồi, công ty hai người lại ở cùng một tầng của tòa nhà, từ đó trở đi mới khá khá gặp nhau.

Mãi cho đến khi lui tới với Giang Dĩnh Hồng, hai người mới thành xa lạ, vì Giang Dĩnh Hồng không thích anh có đối tượng tri kỷ tri âm, dù anh với Quý Ly không có tư tình gì, nhưng Quý Ly lại là phụ nữ nên cô không thích điều này, thế nên anh với Quý Ly khá là ít liên lạc.

Khéo làm sao vài tháng sau Quý Ly cũng rời công ty đó, hai người coi như đứt tin tức, cho đến ba năm sau hai người tình cờ gặp gỡ trên đường, lúc ấy anh với Giang Dĩnh Hồng đã tách ra được một năm, khó mà gặp được cô, phải đi uống mấy ly rượu, huyền thuyên với nhau chút chuyện gần đây.

Sau đó anh rồi lại đi tìm cô, thỉnh thoảng hai người cũng sẽ ra ngoài đi xem phim hoặc triển lãm, anh thích kiểu quan hệ không có gánh nặng thế này.

Mãi sau đó anh mới biết được từ bạn anh Diệp Văn là Quý Ly có tình cảm với anh trong mối quan hệ xã giao khi đó, chỉ vì cô ấy ngưỡng chừng không dám chủ động theo đuổi, cũng không biết theo đuổi thế nào, tự nhiên mà thôi chuyện đó đi.

Anh bị kinh ngạc ngay, anh không ngờ đến chuyện này, nên nói Quý Ly che giấu quá tốt, hay là anh quá chậm tiêu đây? Sau đó anh cũng không hiểu chuyện gì xảy ra với mình, chỉ có thể nói là ma xui quỷ khiến, anh lại chạy đi chứng thực với Quý Ly.

Thật sự rất không giống cá tính của anh, anh vốn không phải kiểu người dễ bị kích động, huống chi biết đâu anh lại xác nhận được là cô không có ý này, dù nói thế nào thì anh phải giữ vẻ trầm tĩnh, vờ như không biết chuyện này, vậy mà anh vẫn chạy đến trước mặt cô tìm hiểu xác thực.

Cô đã rất lúng túng, nhưng không né tránh, gật đầu một cái, máu dồn hết lên mặt đỏ ửng.

Lần đầu tiên anh mới nhìn thấy vẻ ngưỡng chừng, xấu hổ của cô, đột nhiên phát hiện thì ra cô cũng có mặt nữ tính, thì ra cô cũng có lúc đáng yêu.

“Vậy bây giờ em còn thích không? Nếu em còn cảm giác với tôi, có lẽ chúng ta có thể thử xem.”

Anh nhớ lại lúc ấy mình nói một mạch như thế mà không suy nghĩ gì.

Cho dù tới bây giờ, anh cũng không biết vì sao mình cứ thế mà bật nói ngay, có thể là đáng về mắc cỡ của cô, khiến anh trong nháy mắt động lòng?

Cứ thế thôi. Họ ở chung với nhau.

Rồi sau lại ngoài ý muốn, mọi việc diễn tiến bình thường cho tới ba tháng sau, cô phát hiện mình mang thai, họ cứ thuận nước đẩy thuyền kết hôn như thế, cuộc sống hôn nhân của hai người cũng như quá trình tiến tới của đôi bên, vô cùng thuận lợi, không sóng không gió, anh cũng thích cuộc sống bình yên như vậy, cho tới hôm nay gặp lại Giang Dĩnh Hồng

“Sao thế?”

Anh lấy lại tinh thần.“Gì?”

“Anh cau mày ở đây này.” Cô cúi người hôn một cái lên trán của anh. “Lo lắng chuyện gì à?”

Mùi thơm tinh dầu cùng với mùi hương của cô lớn vồn quanh mũi, anh mở mắt ra, giãn nụ cười.“Không có, em cứ tiếp tục đi, anh thấy như thả lỏng ra một chút rồi.”

“Thật à?” Cô ngồi dậy, tiếp tục ấn xuống người anh.

Anh ráng để đầu óc trống không, không thêm suy nghĩ lung tung, Quý Ly thường dễ nắm bắt được tâm trạng của anh, nếu anh không muốn tự tìm phiền phức, tốt nhất cứ ngoan ngoãn thả lỏng đầu óc là hơn.

Không đầy năm phút đồng hồ, anh đã từ nóng nảy chuyển thành buông lỏng, hô hấp cũng từ từ quay lại quy luật điều hòa của nó, Quý Ly nhẹ nhàng linh hoạt xuống khỏi người anh, mỉm cười nằm xuống cạnh anh, ngón tay mơn trớn đôi mắt với hàng lông mày đẹp của anh, anh khẽ động, cô vội vàng rút tay về, e sợ đánh thức anh.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, tay anh choàng qua eo cô, né người sang một bên, ôm cô lại cạnh mình, cô mỉm cười nhắm mắt lại, cổ ngủ, ước chừng mười phút sau, cô nghe thấy anh nói mớ, mới đầu cũng không để ý, toàn là mấy lời lảm bảm không rõ nghĩa, đến khi anh nói ra hai chữ nghe rõ ràng –

“Dĩnh Hồng”

Máu trong người cô nháy mắt đã đóng thành băng.

Hôm sau

Tào Dục Phong vẫn như thói quen, đúng tám giờ rưỡi bước vào phòng làm việc, vừa mới ngồi xuống, điện thoại di động đã vang lên, là con số lạ chưa từng gặp qua, anh ấn nút nhận cuộc gọi.

“Ai thế?”

Bên kia im lặng một giây: “Là em Dĩnh Hồng.”

Tào Dục Phong nói lỏng cà vạt, lông mày nhíu lại. Hôm qua hai người tình cờ gặp nhau trên đường, có trao đổi danh thiếp.

Anh nhếch khóe môi, từ khi ra đời sống xã hội, số điện thoại di động của anh chưa từng thay đổi, khi hai người đến với nhau thì số di động của anh cũng là số này, nếu cô có lòng, thì không có danh thiếp vẫn gọi được cho anh.

“Làm phiền anh sao?”

“Không có, anh mới vừa vào phòng làm việc.” Anh ngồi xuống chiếc ghế dựa: “Chín giờ đi làm, anh quen đến sớm nửa tiếng.”

Cô cười khê: “Cái anh này thói quen vẫn không chịu đổi.”

Thế nên cô mới gọi cho anh đúng lúc này, vì chắc chắn anh đã vào công ty rồi à? Anh không hỏi ra nghi ngờ trong lòng, nhưng không biết nên tiếp tục đề tài thế nào.

“Buổi trưa cùng ăn một bữa cơm với nhau được không? Em có chút chuyện muốn hỏi anh.”

Anh sửng sốt: “. Được thôi, ở đâu?”

“Em vừa đúng lúc đang ở gần công ty anh, chúng ta gặp nhau ở nơi này.” Cô nói ra tên nhà hàng gần công ty anh.

Anh không nghĩ sẽ gặp người quen, nên chọn một nhà hàng Nhật nằm ở khá xa, may mắn Dĩnh Hồng cũng không hỏi vì sao phải hẹn ở nơi xa như vậy, hai người hẹn thời gian xong tựa hồ có chút xấu hổ, không biết nói đề tài nào tiếp liền qua loa gác máy.

Tào Dục Phong trầm tư vượt mây, cô ấy rốt cuộc vì chuyện gì muốn gặp anh? Thật sự đơn thuần vì công việc sao? Nhưng vấn đề là hai người không có hợp tác cùng nhau, có việc công gì để nói?

“Hôm nay lại là cậu đến sớm nhất?”

Phía cửa thình lình phát ra thanh âm đánh gãy suy nghĩ của anh, Dục Phong ngẩng đầu lên chuyển hướng sang người bạn cũng là cộng sự của anh.

“Cậu hôm nay sao lại đến sớm như vậy?” Anh nhướn mày, bình thường anh đến sớm nửa giờ, mà Diệp Văn lại đến muộn nửa giờ.

“Bởi vì mình bị đuổi.” Diệp Văn mang theo sandwich cùng cà phê đi đến sofa trong phòng ngồi xuống.

“Bị đuổi. Cậu nói là Tiffany?” Tào Dục Phong cầm chén trà ngồi xuống bên cạnh bạn tốt, chợt phát hiện trước mắt anh có một vệt đen, nhưng không đậm, là vết bầm.

“Bị đánh ?”

“Không là bị ném đồng hồ báo thức.” Diệp Văn uống xong ngụm cà phê mới nói: “Lát nữa chườm đá, bằng không ngày mai có khả năng sưng to lên.”

Tào Dục Phong lắc đầu. “Cậu này.”

“Này, Cậu là có thái độ gì? Mình cũng chưa nói nguyên nhân, Cậu lại cho rằng lỗi toàn bộ là tại mình.” Diệp Văn liếc Tào Dục Phong một cái.

“Có thể có nguyên nhân gì? Không phải đối phương nói cô ấy mang thai, nhưng cậu lại không chịu trách nhiệm, bằng không chính cô ấy hỏi cậu có phải nghiêm túc với cô ấy hay không thì cậu nói cậu nói không phải; nếu không nữa thì chính là muốn đưa cậu trở về ra mắt ba mẹ cô ấy, cậu chết cũng không chịu, nói các cậu chỉ là vui đùa một chút mà thôi. Kịch của cậu chỉ như vậy mà diễn đến diễn lui?”

“Hừ –” Diệp Văn chán nản. “Cậu thật là. Nhìn mình giống như vậy sao!”

Tào Dục Phong cười nói: “Không phải vậy sao?”

Diệp Văn trừng mắt với anh, buồn bực nói: “Được rồi, được rồi, cậu lợi hại, sự thật cũng gần giống như vậy, bất quá trước tiên mình phải thanh minh căn bản không có chuyện mang thai, đó là trước kia để mặc cho bạn gái gạt mình, sau lại bị mình vạch trần cô ấy then quá hóa giận muốn đánh mình, mình mới cùng cô ấy chia tay. Lần này không giống lần trước, Tiffany không biết phát bệnh gì, mới sang sớm đem mình dựng dậy, nói cô ấy muốn đem ba và mẹ kế của cô ấy đến Đài Bắc, nhưng nhà ở quá nhỏ, cô ấy muốn đi xem nhà ở, bảo mình đi theo cô ấy. Làm ơn, có người sớm như vậy xem phòng ở sao? Vừa nghe cũng biết là đang dò xét.”

“Cậu cự tuyệt?”

“Đương nhiên. Thật sự theo cô ấy đi xem nhà ở, cô ấy nói thích căn nhà này rồi lại nói thích căn nhà kia, tiếp theo đó là muốn mình trả tiền. Làm ơn, mua cho cô ấy quần áo, túi xách là một chuyện, mình làm sao lại mua nhà cho cô ấy?. Dù sao đi nữa sẽ từ mua nhà chuyển thành kết hôn, cô ấy liền nổi điên bắt đầu lấy này nọ quăng mình.”

Diệp Văn cầm lấy một cái sandwich đưa cho Tào Dục Phong, Tào Dục Phong lắc đầu.

“Mình ăn ở nhà rồi.”

“Cậu thật đúng là tốt số, mỗi ngày đều có người làm bữa sáng cho.” Diệp Văn cười nói.

“Cậu đó, có muốn nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện kết hôn không?”

Diệp Văn lắc đầu. “Hiện tại không muốn có lẽ qua vài năm nữa, nhưng hiện tại mình thấy có mấy bạn gái thì được, chứ lấy vợ về nhà thì mình không muốn, đến lúc đó có thể là mình sẽ làm bữa sáng cho cô ấy ăn.”

Tào Dục Phong buồn cười nói: “Thế nào lại khoa trương như vậy?”

“Mình không giống cậu, có thể lấy được Quý Ly coi như cậu có vận may, đương nhiên mình đây là bà mối cũng không thể bỏ qua công lao.” Diệp Văn cười nói.

“Mình đưa cho cậu lễ làm bà mối còn chưa đủ lớn sao? Cậu còn phải nói mấy năm nữa đây?” Tào Dục Phong chịu không nổi lắc đầu.

“Đương nhiên là có thể nói bao lâu thì nói bấy lâu.” Diệp Văn vừa uống cà phê vừa nói: “Đúng rồi. Có chuyện mình không biết có nên nói với cậu không, suy nghĩ một chút vẫn nên nói cho cậu thì tốt hơn, để cho cậu chuẩn bị tâm lý.”

“Chuyện gì?”

“Uhm.” Diệp Văn nhìn anh một lát rồi nói “Nghe nói hai tuần trước Giang Đình Hồng đã quay về Đài Loan, mình hôm kia mới biết, vẫn còn suy nghĩ có nên nói cho cậu biết hay không.”

Tào Dục Phong không nói chuyện, chỉ nhún mày.

Thấy anh không hề ngạc nhiên, Diệp Văn cùng trợn mắt. “Cậu biết?”

Tào Dục Phong gật đầu. “Ngày hôm qua lúc hết giờ làm việc mình muốn mua ít bánh ngọt mang về thì gặp cô ấy ở trên đường.”

“Trùng hợp như vậy sao?” Diệp Văn trợn to mắt.

Tào Dục Phong nhún nhún vai, không nói gì.

Diệp Văn nhìn anh, thăm quan sát vẻ mặt của anh. “Còn để ý?”

Tào Dục Phong chần chờ lát sau mới nói: “Mình không biết. Mình cũng không hiểu được mình có cảm giác gì với cô ấy? Ngày hôm qua quá đột ngột, chỉ cảm thấy bất ngờ. Nói mấy câu, hai người cảm thấy rất xa lạ sau đó cô ấy có điện thoại, mình và cô ấy trao đổi danh thiếp liền rời đi, hai người cũng không nói đến cái gì.”

“Cậu không nói với cô ấy là cậu kết hôn?”

“Không có, không tìm được thời điểm thích hợp, chúng mình nói chuyện không quá 1 phút.”

“Nói không chừng cô ấy cũng biết.” Diệp Văn nhìn xuống tay trái đang đeo nhẫn cưới của Tào Dục Phong. “Cho dù không chú ý tới, tùy tiện hỏi bạn bè cũng biết được.”

Bạn bè của bọn họ ở nước ngoài cũng không ít, khoảng mười mấy người tùy tiện hỏi thăm một chút sẽ biết.

Tào Dục Phong không nói gì, chỉ là trầm mặc.

“Nói không chừng từ một năm trước khi cậu kết hôn đã có người nói với cô ấy, mình khi đó còn lo lắng ngộ nhỡ cô ấy đột nhiên từ nước Mỹ trở về cậu có thể bỏ Quý Ly tại hôn lễ hay không?. Khi đó mình chỉ cần nghĩ đến chuyện này liền đổ mồ hôi lạnh.” Diệp Văn cuối cùng nhịn không được lạnh run.

Tào Dục Phong liếc anh một cái. “Mình là người không chịu trách nhiệm như vậy sao?” Anh sao có thể làm ra chuyện không có suy nghĩ như vậy chứ?

Diệp Văn cười đánh xuống bờ vai của anh. “Mình đương nhiên biết cậu không phải là người làm việc theo cảm tính bất quá lo lắng là khó tránh khỏi, đừng quên lúc cậu cùng Giang Đình Hồng chia tay có bao nhiêu khổ sở, không biết mình phải say bao nhiêu buổi tối với.”

“Đó đều là chuyện quá khứ.” Tào Dục Phong cau chặt mày.

“Thật lòng mà nói cậu có còn tình cảm với cô ấy hay không?” Diệp Văn vô cùng tò mò hỏi.

Tào Dục Phong trừng mắt liếc anh một cái, đứng dậy nói: “Ăn bữa sáng của cậu đi!”

“Làm sao. Chẳng lẽ cậu vẫn còn tình cảm với cô ấy?” Diệp Văn tò mò hỏi.

“Không nên nói bậy bạ!” Nói xong, Tào Dục Phong đi ra ngoài.

Diệp Văn nhìn bạn tốt đi ra văn phòng liền hiểu là anh đang trốn tránh.

Quên đi, vẫn là đừng quá nhiều chuyện.

Diệp Văn cắn miếng sandwich, cảm giác bất an bỗng nhiên ập tới. Hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Tào Dục Phong luôn rất lý trí sẽ không làm ra việc gì ngu ngốc đâu. Đừng nói là có vợ ngay cả con cũng có rồi sẽ không ngu muội đâu.

Nhưng Giang Đình Hồng không giống lúc trước, tình cảm của Tào Dục Phong dành cô ấy rất sâu đậm ngộ nhỡ hai người hợp lại, vậy Quý Ly và đứa bé phải làm sao đây? Anh bị kẹt ở giữa nên làm cái gì bây giờ?.

Ai.... mặc kệ, càng nghĩ càng phiền, chuyện lại không liên quan đến mình, mình khẩn trương cái gì?.

Diệp Văn quyết định quăng hết tất cả chuyện đáng ghét ra sau đầu, chuyện phiền của anh cũng đã đủ nhiều rồi làm sao ngay cả chuyện của người khác anh cũng quan tâm?. Cũng không phải là ăn no quá rồi rảnh rỗi!

Nhà hàng Nhật đơn giản lại bố trí trang nhã làm cho lòng người yên tĩnh, bình hoa thủy tinh trên bàn cắm một ít cúc phối hợp với màu xanh nhạt của khăn ăn và màu của bàn gỗ làm người ta cảm thấy hài hòa.

“Chỗ này cũng không tệ, rất yên tĩnh.” Giang Đình Hồng mỉm cười nói.

“Đồ ăn cũng rất ngon.” Tào Dục Phong nói, hơn ba năm không gặp, cô không có gì thay đổi so với trước, vẫn xinh đẹp động lòng người.

Tóc dài đen nhánh xõa ở sau lưng, âu phục được cắt may tỷ mỉ tôn lên những đường cong lung linh trên cơ thể, rất có sức quyến rũ không chỉ khuôn mặt xinh đẹp, dáng người cũng tốt cá tính hoạt bát sáng sủa hơn nữa tích cực, chỉ cần muốn làm gì đó thì cô sẽ cố gắng thực hiện bằng được.

Bọn họ lúc trước gặp nhau có thể xem như nhất kiến chung tình, không thể nói kinh thiên động địa nhưng đều rất có tình cảm với nhau, họ quen nhau trong hôn lễ của bạn bè, anh là bạn nhà trai còn cô là bạn nhà gái.

Lúc ấy cô làm ở công ty quảng cáo tuy rằng công việc luôn bận rộn nhưng cô có tính thích khiêu chiến với công việc cho nên không thấy khổ, ngược lại làm cho cô có ý chí chiến đấu.

Hai người bởi đều có tình cảm với nhau nên rất nhanh từ bạn trở thành người yêu, tuy rằng cảm tình của hai người rất tốt nhưng cũng có lúc cãi vã, quan niệm, nhận thức và tâm tư của cô với sự nghiệp cũng không nhỏ, và trong lúc đó hai người bất đồng quan điểm.

Anh là lập trình viên, công việc không thoải mái, tăng ca cũng là chuyện thường, cô lại càng không cần phải nói bận đến tối mất tối mày (trong bản CV là “trời đất u ám” ta đổi thành ” tối mất tối mày” cho dễ hiểu), anh không phải loại đàn ông gia trưởng, cũng không phản đối phụ nữ có công việc, nhưng nếu công việc của hai người bận rộn như vậy thì đoạn tình cảm này làm sao duy trì?

Anh đề nghị cô đổi công việc khiến cô kịch liệt phản đối, nói anh chủ nghĩa sô-vanh, cô cho rằng anh không giống mấy người đàn ông khác kết quả anh cũng chỉ muốn một “thiếu phụ luống tuổi có chồng”. Nghe thấy lời này anh cũng phát hỏa, chịu không nổi lời của mình bị xuyên tạc, cũng chán ghét bị mắng là heo đất.

Vòng vo một hồi cô nói nếu như chỉ có mình cô thay đổi công việc như vậy không công bằng, dù sao công việc hai người đều giống nhau nếu nói thay đổi liên cùng nhau tìm công việc làm đến chiều thôi, anh lập tức nói không thành vấn đề, vậy thì cùng nhau đổi công việc. Cô lại chần chờ bởi vì cô rất thích lĩnh vực quảng cáo này, cô không muốn đổi sang lĩnh vực khác, ít nhất trước mắt không muốn.

Khi đó anh chỉ biết là vấn đề này là không giải quyết được rồi, cô làm nũng với anh muốn anh cho cô thời gian khoảng chừng một hai năm chờ cô làm được chủ quản sẽ không cần bận rộn như vậy .

Anh còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể gật đầu, ai biết được hơn một năm sau cô bởi vì có thể đến nước Mỹ công tác mà vui sướng không thôi, ngay cả tình cảm của bọn họ đều có thể để lại.

“Xem ra anh một chút cũng không thay đổi.” Giang Đình Hồng bình thản nói , đã không giống bộ dạng lạnh nhạt hôm qua.

“Em cũng vậy.” Anh trả lời.

“Nghe nói công ty hiện giờ của anh là cùng Diệp Văn hùn vốn mở.” Cô hỏi.

Anh gật đầu. “Còn công việc của em hiện giờ như thế nào?”

“Cũng không tệ lắm, em mở phòng làm việc ở nước Mỹ ba năm này đối với em rất quan trọng.”

“Anh cũng tin là vậy.”

“Khuyết điểm duy nhất là quá bận rộn.” Cô hạ khóe miệng. “Công việc bận rộn ngay cả hôn lễ của anh cũng không có biện pháp trở về tham gia.”

Không khí nhất thời có vẻ có chút quái dị, anh không biết phải trả lời như thế nào, chỉ có thể nói: “Không sao.”

“Em làm cho anh lúng túng”. Cô cười nói.

“Không sao, chỉ là không biết nên nói cái gì.”

Ngay lúc hai người đang nói chuyện thì tại phòng kế bên có mấy người vừa vặn đi tới. Trong đó có một cô gái dừng lại đang định cởi giày đi vào phòng thì khóe mắt thoáng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Cô tự nhiên quay đầu liếc mắt một cái, đầu tiên là hoang mang rồi sau đó đi vào phòng. Một phút sau, ngay khi mọi người đang gọi món ăn thì cô đột nhiên lóe lên ý tưởng.

“A” cô kêu một tiếng. Cô nghĩ tới!

“Ý Gia cậu làm sao vậy?” Bên cạnh bạn bè hỏi cô.

“Không có việc gì, không có việc gì. Mình chỉ là muốn gọi điện thoại thôi các cậu cứ gọi món ăn đi, đừng để ý mình.” Tô Ý Gia lấy di động từ trong túi xách , đi ra ngoài gọi điện thoại.

“A lô ?”

“Là mình, là mình.”

“Mình biết.” Ở đầu dây bên kia Quý Ly bật cười. “Làm sao? Nghe giọng cậu giống như rất gấp.”

“Mình nhìn thấy ông xã của cậu. Ủ.”

“Làm sao vậy?”

“Không có, mình nghĩ cũng không có chuyện gì lớn cả. ”Vừa rồi nhất thời xúc động mới gọi điện thoại, hiện tại mới nghĩ đến nói ra có phá hư tình cảm vợ chồng của họ hay không ?.

“Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Không có gì , mình chỉ là gặp ông xã của cậu cùng một cô gái đang dùng cơm, mình cũng không thấy được cái gì, dù sao thời đại này nam nữ ăn một bữa cơm cũng không có gì, nhưng là cô gái kia thoạt nhìn có vẻ quen mắt.”

“Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì? Không cần ấp a ấp úng.” Bên kia Quý Ly nhú mày.

“Mình cũng không muốn ấp a ấp úng, mình chỉ là không muốn cậu mất hứng. . . . ”

Quý Ly bỗng nhiên cảm thấy ngực có chút buồn bực. “Cậu đang nói gì!”

“Được rồi. Là Giang Đình Hồng !”

Lòng Quý Ly trầm xuống cơ hồ chân đứng không vững, ống nghe trong tay rơi xuống mặt đất.

“Này , này , này Quý Ly?”

Hết Chương 1

2. Chương 2

Một lúc sau, rốt cục cũng trấn tĩnh lại, sau đó cúp điện thoại, Quý Ly ngồi yên ở trên sofa thật lâu, khó trách ngày hôm qua Tào Dục Phong ở trong giấc mơ kêu tên Giang Đình Hồng, hóa ra là như vậy.

Cô có chút mờ mịt, cảm thấy ngực đau đớn và buồn bực làm cô khó chịu, hít sâu mấy lần, tự nói với mình phải tỉnh táo, bất quá là ăn bữa cơm, cũng không phải bắt gian tại giường, đây không phải là vấn đề lớn.

Dù sao ai cũng có quá khứ, chẳng lẽ sau khi kết hôn cùng bạn gái trước ăn một bữa cơm là tội ác tày trời sao?

Nhưng bởi vì biết Tào Dục Phong đối với Giang Đình Hồng là khắc cốt铭心, hai người tách ra cũng không phải vì người thứ ba, mà vì Giang Đình Hồng muốn tiến thêm một bước trong sự nghiệp, nghiêm chỉnh mà nói tình cảm của hai người vẫn chưa kết thúc thật sự, đây mới là nguyên nhân khiến cho cô bất an.

Đừng nói là tối hôm qua Tào Dục Phong còn ở trong giấc mơ gọi tên Giang Đình Hồng, có ai có thể chịu được chồng mình gọi tên của người phụ nữ khác?

Quý Ly thở dài, vẻ mặt mất mát khổ sở.

“Oa.”

Tiếng khóc của con gái đem cô từ trong suy nghĩ của mình kéo về thực tại, cô đứng dậy đi đến bên giường đùa với Bảo Bảo, trước kiểm tra lại tã, xác định còn sạch sẽ sau đó mới ôm bé, cởi bỏ nút áo trước ngực cho bé bú sữa.

Thấy bé mút gấp gáp Quý Ly kìm lòng không được nở một nụ cười, tâm trạng buồn rầu nhất thời tiêu tan. Dù như thế nào, cô còn có con gái, mặc dù là ngoài ý muốn nhưng cô không chút do dự liền quyết định sinh hạ bé, lúc ấy cô cùng Tào Dục Phong mới quen nhau không lâu, không nghĩ tới mang thai ngoài ý muốn.

Hai người ở một số phương diện cá tính thực giống nhau, có trách nhiệm cảm giác và lý trí, cô biết chỉ cần nói cho Tào Dục Phong, bọn họ nhất định đi vào lễ đường kết hôn, ngược lại lúc ấy vấn đề khiến cô phiền não chính là mình có tình cảm với anh là không thể nghi ngờ, nhưng anh thì sao?

Quý Ly sờ tóc con gái, trong lòng thở dài, bọn họ biết nhau từ thời đại học nói chuyện cũng rất hợp nhưng cô biết anh đối cô không phải tình cảm nam nữ, cho nên cô không có ý nghĩ theo đuổi anh.

Sau khi tốt nghiệp hai người ngoài ý muốn lại làm việc chung tại một tòa nhà, lúc ấy cô thật sự vui mừng, cho rằng duyên phận hai người rất cuộc đã tới.

Thỉnh thoảng gặp gỡ thì sẽ nói với nhau mấy câu, thậm chí đi ăn cơm xem phim, ngay lúc cô đẩy lên hi vọng thì không lâu sau anh biết Giang Dĩnh Hồng, một cô gái xinh đẹp, hào phóng lại nhiệt tình, bọn họ rất nhanh trở thành người yêu, đó như cái tát hoàn toàn đánh tỉnh cô, làm cho cô đối với anh hết hy vọng.

Tưởng rằng duyên phận hai người đã hết, không ngờ ba năm sau gặp lại, anh đã chia tay Giang Dĩnh Hồng, lúc này cô không có ôm bất kỳ hy vọng nào nữa, chỉ là đơn thuần xem anh là bạn bè, không ngờ vài tháng sau, anh lại đột nhiên hỏi cô có còn thích anh hay không?

Lúc ấy dọa cô ngây người, thậm chí còn không kịp mở miệng, cô hoảng hốt, luống cuống vẻ mặt đã tiết lộ hết thảy. Bấy giờ nghĩ lại vẫn thấy còn bối rối, bí mật nhiều năm của cô lại bị lật tẩy. Cô nghĩ phủ nhận, làm bộ vô tình lơ đi, thế nhưng anh lại hỏi cô có còn tình cảm với anh không?

Tim của cô đập thật nhanh, không biết nên trả lời như thế nào, trong lòng rối loạn, cô thậm chí còn không biết mình gật đầu, cho đến khi nhìn thấy nụ cười của anh.

Quý Ly mỉm cười, bởi vì nhớ lại mà cảm thấy ảm áp, cảm xúc bất an từ từ biến mất, mới vừa cô xúc động quá rồi, mặc kệ như thế nào, cô cùng Tào Dục Phong là có tình cảm trụ cột, bình thường cô cũng có thể cảm nhận được sự quan tâm và chăm sóc của anh.

Tự dưng nghi ngờ vô căn cứ sẽ chỉ làm cho chính mình thêm sợ hãi và lo lắng, tất cả chờ anh trở về rồi nói sau!

Trong phòng ăn, sau khi hai người nói chuyện mười mấy phút đồng hồ thì Giang Dĩnh Hồng mới nói thẳng vào vấn đề chính.

“Hôm nay tìm anh ra ngoài, trừ bỏ ôn chuyện, chủ yếu là muốn nhờ anh giúp một việc.”

Tào Dục Phong cũng đoán được cô không phải thuần túy mời anh ra ngoài nói chuyện phiếm, vẻ mặt cũng không ngoài ý muốn, nghe cô tiếp tục nói.

“Em nghe nói anh hiện tại đang giúp công ty hàng không thay đổi và nâng cấp hệ thống máy tính.”

Nghe thế, nếu Tào Dục Phong còn không biết mục đích của cô thì quá ngu dốt rồi! anh nhàn nhạt đáp một tiếng. “Ừ!”

Anh hiểu được gần đây hãng hàng không đang có ý tưởng chụp một loạt hình quảng cáo, Giang Dĩnh Hồng vì điều này mà đến.

“Thường tổng ngày kia về nước, anh có thể hẹn gặp mặt ông ấy hay không?”

Anh nhíu mi. “Là vì chuyện quảng cáo sao? Nếu anh nhớ không lầm, hình như đã có kết quả.”

“Còn chưa chính thức quyết định.” Giang Dĩnh Hồng lập tức nói: “Chỉ cần có thể cùng tổng giám đốc bọn họ gặp một mặt, em có thể thuyết phục ông ấy thay đổi quyết định.”

“Em có thể đến công ty để gặp.” Anh nói.

Cô hạ mi tâm. “Thành thật nói với anh em cùng với Hoàng giám đốc có một chút xung đột, cho nên em mới đề cập kế hoạch với cô ấy đã bị loại rồi, căn bản không đến được cửa của Thường tổng, vừa vặn thời gian này Thường tổng không ở trong nước, ngày kia mới trở về. Em biết anh cùng Thường tổng có chút giao tình, cho nên hi vọng anh có thể lên cùng ông ấy chào hỏi, chỉ cần để cho em cùng ông ấy gặp mặt một lần là được rồi, để cho ông ấy nghe một chút về kế hoạch của em, nếu ông ấy nghe xong mà vẫn cự tuyệt, em liền hết hy vọng, em muốn chỉ là một cơ hội.”

Cô không cam lòng bởi vì ân oán cá nhân, Hoàng giám đốc liền đem tâm huyết của cô gửi trả.

“Em có thể chính mình gọi điện thoại cho ông ấy.” Anh tin tưởng theo năng lực của cô, tuyệt đối có biện pháp gọi điện thoại cho Thường tổng.

Cô cười khổ. “Em làm sao không muốn? Nhưng em sợ lại làm hỏng cơ hội này, ở nước ngoài đã lâu, em học được cách cố gắng tranh thủ bắt lấy từng cơ hội, nhưng những hành động này trong nước có thể quá mức đường đột, dù sao văn hóa bất đồng, ở nước Mỹ được xem là tâm ý, ở đây lại sẽ bị cho rằng không hiểu quy củ hoặc là không lễ phép, em bất quá chỉ là ở trong hội nghị nói thẳng Hoàng giám đốc vài câu, cô ấy liền ghi hận trong lòng.”

Cô thở dài. “Về nước mấy ngày này em mệt chết đi được, vừa làm việc, vừa vất hết óc nghĩ thiết kế kế hoạch, kết quả bởi vì nói chuyện quá mức sắc bén, kế hoạch bị gửi trả về, em không cam tâm? Chẳng lẽ anh cho là mặt dày đến nhờ vả người yêu cũ không tổn thương lòng tự tôn của em sao?”

Lời của cô làm cho anh nhất thời im lặng, anh biết cô là người hiếu thắng cực mạnh, từ trước đến nay vẫn không thay đổi.

“Đây là case lớn đầu tiên mà em nhận sau khi về nước, nếu như lần đầu tiên mà đã thành công, đối với phòng làm việc của em rất có lợi, anh chỉ cần giúp em gọi điện thoại nói với ông ấy nói ngọn nguồn, xin ông ấy cho em một cơ hội là tốt rồi.” Trong mắt cô mang ý khẩn cầu.

Anh còn gì để nói? Bất quá, đối với anh chỉ là một cuộc điện thoại mà thôi. “Được rồi, anh sẽ gọi cho ông ấy, nhưng anh không thể đảm bảo ông ấy sẽ đồng ý.”

Cô thở nhẹ một hơi, cười nói. “Em hiểu rõ, anh chịu giúp việc này em rất cảm ơn.”

Vừa đúng lúc phục vụ mang thức ăn lên, Giang Dĩnh Hồng nhìn miếng cá sống nụ cười càng thêm rực rỡ. “Vừa vặn, hiện tại em thật đói! ”

Tào Dục Phong uống ngụm trà nóng, trầm mặc không nói gì.

Giang Dĩnh Hồng nhìn anh một cái nói: “Sự xuất hiện của em làm anh bối rối sao?”

Bối rối sao?

Nói thật, chính anh cũng không biết là cảm giác gì, có một chút không được tự nhiên, dù sao cũng là người yêu cũ, hơn nữa anh đã từng yêu cô sâu sắc, tuy rằng phần tình cảm này đã phai đi, nhưng gặp lại chắc chắn sẽ mất tự nhiên.

Không đợi anh trả lời Giang Dĩnh Hồng nói tiếp: “Nói thật, lúc sáng gọi điện cho anh em cũng ngại, sau lại nghĩ chúng ta còn có thể làm bạn bè, không phải sao?”

Cô tạm ngừng. “Vậy thì anh không hy vọng em liên lạc với anh? Dù sao bây giờ anh đã là người kết hôn, em cũng lo lắng vợ anh sẽ ghen.”

“Quý Ly không phải là người như thế.” Anh ôn hòa nói.

Thấy trong lúc vô tình hai mắt anh toát ra vẻ dụi dằm, không biết tại sao, Giang Dĩnh Hồng cảm thấy có chút chói mắt. Người quả nhiên là ích kỷ, cho dù đối với người yêu cũ tình cảm cũng không còn nhưng vẫn là hi vọng anh nhớ kỹ mình.

Tào Dục Phong là một người đàn ông tốt nhưng quen nhau không lâu cô cũng biết hai người không thích hợp, anh mặc dù lý tính cũng rất dụi dằm, là người đàn ông tốt hiếm có.

Nhưng mặt khác mà nói anh cũng là đàn ông truyền thống, hi vọng có một người vợ dịu dàng, mấy đứa trẻ con, vợ có thể đi làm nhưng tuyệt không thể quá bận rộn.

Cô lại không phải người phụ nữ như vậy, tâm huyết đối với công việc rất lớn, thích ở trong công việc tìm được sự thỏa mãn và thành tựu, kết hôn cùng sinh con không phải mục tiêu trong cuộc sống của cô, ít nhất không phải trong lúc đó. Khi quen anh cô hai mươi tư tuổi, đang lúc sự nghiệp ở đỉnh cao, mà cô hiện chẳng qua mới hai mươi tám tuổi, ngay cả ba mươi cũng chưa tới, tuyệt đối không có khả năng kết hôn ngay lúc này.

Ở nước Mỹ ba năm, cô quen hai người bạn trai nhưng vẫn không có ý định vào lễ đường kết hôn, cô thậm chí nghĩ, nếu kết hôn cũng không cần có con, dân số thế giới nhiều đến nỗi muốn nổ tung không cần cô lại thêm phiền, chứ nói chi đối với trẻ con cô cũng không có kiên nhẫn.

Đương nhiên, cô thẳng thắn phản đối ý tưởng hôn nhân và con cái của anh, sau đó cùng anh tranh chấp vài lần, cô liền hiểu rõ anh là người truyền thống, hiểu được hai người không thể ở chung vì thế vừa có cơ hội xuất ngoại cô không suy nghĩ nhiều liền đồng ý.

Buông tha cho anh đương nhiên không đành lòng nhưng đau dài không bằng đau ngắn, cho dù không xuất ngoại, hai người cuối cùng vẫn chia tay, vậy không bằng nhân cơ hội này hoàn thành, chính là cô không nghĩ tới hai năm sau anh sẽ kết hôn, hơn nữa cô đâu cô cũng biết.

Thấy anh nhìn đồng hồ, cô hỏi: “Thế nào, đang vội sao?” Hai mắt ngừng ở trên nhẫn cưới, một giây sau mới dời đi chỗ khác, phong cách của anh thật là phù hợp với chiếc nhẫn bạch kim.

Anh ăn sushi xong mới trả lời: “Buổi chiều anh có hội nghị.”

“Vậy thì nhanh ăn đi!” Cô nói.

Hai người trầm mặc ăn, thỉnh thoảng nói vài câu về cuộc sống của cô ở nước Mỹ, phần lớn là anh lắng nghe, 20 phút sau anh rời đi trước.

Hôm nay gặp mặt, nói thật đến bây giờ anh vẫn là có cảm giác không chân thật, Giang Đình Hồng có nhiều chỗ thay đổi, trở nên càng cường thế, càng tích cực, không thay đổi là vẫn có sức quyến rũ như trước.

Bọn họ trước kia quen nhau, anh thừa nhận nguyên nhân chính là vì vẻ ngoài của cô, nghe thực nông cạn, nhưng trong thực tế nam nữ cơ hồ đều như thế, chỉ là xinh đẹp đối với anh mà nói không phải nguyên nhân tuyệt đối, tính cách cũng chiếm một nửa.

Anh gặp qua không ít phụ nữ xinh đẹp lại “tâm cao khí ngạo” hoặc được coi là trung tâm của phụ nữ, nhưng Giang Đình Hồng không có, cô tích cực sáng sủa hơn nữa hoạt bát hay nói, tuy rằng rất nhanh liền phát hiện hai người có quan niệm khác nhau, nhưng bọn họ không chia tay ngay lập tức, dù sao một đoạn tình cảm không trải qua cố gắng liền buông tha thì quá qua loa.

Quan niệm của hai người về sự nghiệp và gia đình là trái ngược nhau, vì tránh cãi vã, hai người sau đó liền tránh bàn luận về vấn đề này.

Sau khi chia tay lòng của anh bị tổn thương một thời gian, Diệp Văn đều cùng anh say không còn biết gì mấy buổi tối, có lẽ là ngay lúc đó biểu hiện của anh rất không giống ngày thường, Diệp Văn mới có thể cho rằng anh thật sự bị tổn thương nặng.

Anh không phủ nhận mình lúc ấy rất khổ sở, dù sao chân thành và nỗ lực cho tình cảm, cho dù biết hai người có rất nhiều điều không hợp, nhưng chân chính chia tay trong lòng vẫn thấy khó chịu, anh cũng không giống Diệp Văn, cùng phụ nữ quen nhau rồi chia tay đều giống như trò đùa.

Sau khi gặp Giang Đình Hồng, cảm giác kỳ cục trong lòng tuy vẫn còn nhưng đã phai đi không ít, anh đối cô từng rất quen thuộc, nay ngồi ở đối diện lại giống người xa lạ, cảm giác này thật sự quỷ dị.

Khó trách có người sẽ nói gặp lại không bằng hoài niệm, có vài người, có chút tình cảm vẫn xuất hiện trong trí nhớ, còn có thể giữ vững phần quý trọng cùng ngọt ngào. Ở trong hiện thực sự gặp lại, lúng túng cùng thất vọng là thường thấy nhất.

Anh còn nhớ rõ ở đại học gặp lại mối tình đầu ở sân trường cũng hết sức lúng túng nhưng thời gian chậm rãi trôi qua cũng không còn khó chịu, anh tin tưởng với Giang Đình Hồng cũng sẽ như thế.

Vừa vào cửa, chợt nghe tiếng con gái khóc, anh theo đó đi vào phòng bé nhìn Quý Ly thuần thực đối tã, vừa nhẹ giọng trêu chọc bé.

“Chuyện gì khóc đau lòng như vậy? Bảo bối, chờ một chút sẽ để cho con sắm khoai”

Anh mỉm cười đến gần. “Bảo Bảo không ngoan”. Anh vươn ngón trỏ gãi gãi hai má bé.

Bảo Bảo ngừng khóc, nhìn chăm chăm anh cũng không chớp mắt một cái.

“Anh đã về.” Quý Ly hướng anh cười, nhanh chóng gói kỹ tã.

Tào Dục Phong yêu thương ôm lấy con gái, hôn một cái trên trán bé, rồi quay đầu nói với quý Ly: “Anh mua bánh ngọt em thích đây.”

Nếu là bình thường, cô sẽ nhìn tới nhưng hôm nay lại cảm thấy lạ, không khỏi hoài nghi anh làm việc trái lương tâm mới mua bánh ngọt?.

“Sao lại đột nhiên mua bánh ngọt cho em?” Bình thường cách năm ba bữa Tào Dục Phong sẽ mua bánh ngọt hoặc đồ ăn vặt cho cô, thói quen này là khi mang thai tạo thành , khi đó cô đặc biệt thích ăn đồ ngọt.

Bình thường cô sẽ không hỏi nhiều, chỉ biết hôn nhẹ lên mặt anh, rồi nói lời cảm tạ, nhưng hôm nay lại cảm thấy không được tự nhiên, ai. Người quả nhiên không thể đem lòng sinh nghi, cô hiện tại căn bản là lòng nghi ngờ sinh quý ám.

Tào Dục Phong không phát hiện tâm tình phật phùng của cô, vừa đùa với con gái vừa nói: “Vừa mới đi siêu thị mua vật dụng hàng ngày, nhìn thấy liền mua.”

Quý Ly kiễng lên hôn anh một cái. “Cám ơn, chỉ là về sau đừng mua nhiều như vậy, em sợ càng ăn càng mập.”

Anh cười nói: “Em làm sao mập?”

“Em còn phải giảm ba kí lô.” Nhắc đến cân nặng phụ nữ tính toán rất chi li.

Anh cố ý xoa hông của cô nói: “Vậy sao? Anh cảm thấy như bây giờ rất tốt, ôm rất thoải mái”. Kỳ thật Quý Ly như vậy rất vừa vặn , anh cảm thấy giảm ba kí có chút quá gầy.

Quý Ly đỏ mặt, trừng mắt liếc anh một cái.“Đàn ông các anh, nghĩ như thế nào chính là sẽ nghĩ tới phương diện kia đi.”

Anh mỉm cười chống đỡ. “Anh cảm thấy phụ nữ các em đối với cân nặng rất cố chấp .”

“Chờ em nuôi mập anh, em lại nói với anh lời này.” Cô nhéo thắt lưng anh, đáng giận không thể nắm được tí thịt dư nào, anh có thói quen vận động, cho nên thể trọng duy trì rất tốt.

Hai người cười nói đi đến phòng khách, Quý Ly lập tức tiến vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối, không biết mở miệng như thế nào để hỏi chuyện của Giang Đình Hồng.

Đương nhiên cô có thể nói Tô Ý Gia nhìn thấy anh cùng Giang Đình Hồng cùng nhau ăn cơm, muốn nghe anh giải thích như thế nào, chính là lời kia vừa thốt ra, không khí nhất thời trở nên quỷ dị.

Cả buổi tối, Quý Ly cũng không biết làm như thế nào mở miệng hỏi thăm, nháy mắt liền đến thời gian đi ngủ, dỗ con gái ngủ xong Quý Ly đi vào thư phòng, rót cho Tào Dục Phong chén trà an thần hoa cỏ.

Anh kéo cô ngồi trên đùi mình, hỏi: “Em hôm nay giống như có điều không yên lòng.”

Cô ngẩn ra.“Có sao?”

“Vừa rồi xem tivi thì em đều thất thần, không biết đang suy nghĩ cái gì.”

Cô nhìn anh một cái, do dự vài giây sau mới nói: “Giữa trưa Ý Gia gọi điện thoại cho em, nói nhìn thấy anh cùng Giang Đình Hồng ăn cơm.”

Anh kinh ngạc nhìn cô. “Em. Anh. Bọn anh chỉ là ăn cơm.”

“Em biết.” Về mặt của anh chỉ có ngạc nhiên, không vì làm việc trái lương mà chột dạ, làm cô thổ lộ nhẹ nhõm.

“Bọn anh là ngày hôm qua gặp nhau ở trên đường, hôm nay đột nhiên cô ấy gọi điện thoại nói có việc muốn gặp anh, cho nên bọn anh mới cùng nhau ăn cơm, không có với em vì cảm thấy không phải việc lớn.” Anh cau mày nói.

Ngày hôm qua gặp ở trên đường Quý Ly có một chút hoảng hốt, anh ngày hôm qua vì việc này mất ngủ sao? Ngày có suy nghĩ, đêm mới nằm mơ.

“Em không tin anh?” Chân mày anh nhíu chặt hơn. “Anh cùng cô ấy không có gì, chính là ăn bữa cơm, không muốn nói cũng là sợ em suy nghĩ lung tung.”

Cô thở dài, rũ mắt xuống. “Em biết anh cùng cô ấy không có gì.”

Cô nhìn nhẫn cưới trên tay bằng bạch kim phía trên được đính mấy viên kim cương, hình thức rất đơn giản lại thanh lịch, cô thực thích, đây là cô cùng anh chọn , nhẫn không mắc, chừng 4 vạn, anh hỏi cô có muốn chọn kim cương nhiều một chút hay không ?.

Cô lắc đầu cự tuyệt, cô thích đơn giản cao nhã, nếu chiếc nhẫn quá quý giá cô cũng không dám đeo, bọn họ ở nhiều phương diện rất giống nhau, ngay cả chọn nhẫn cũng có chung suy nghĩ, đều lấy đơn giản làm chủ.

“Anh là người coi trọng lời hứa nếu kết hôn , tự nhiên sẽ không cùng phụ nữ dây dưa không rõ.”

“Vậy em vì sao buồn rầu không vui?” Anh khó hiểu.

Sau khi thổ lộ cô mới nói: “Đêm qua. Anh ở trong mơ kêu tên Giang Đình Hồng.”

Nói thật, cô để ý nhất là điều này, nếu không phải tối hôm qua anh gọi tên bạn gái cũ cô hôm nay cũng không có phản ứng lớn như vậy.

Trong nháy mắt thân thể Tào Dục Phong cứng ngắc, không khí nhất thời có vẻ quỷ dị, nhưng anh rất nhanh có phản ứng, nói: “Anh biết điều này nghe qua rất lạ, nhưng mơ thấy người kia, không cần thiết phải nhớ mãi không quên”. Nói thật, anh căn bản không nhớ rõ ngày hôm qua mơ cái gì.

“Một giấc mơ không có nghĩa gì, tiểu Ly.” Anh vòng tay ôm thật chặt cô vào trong ngực. “Trừ bỏ người trong lòng, người đáng ghét, bạn bè bình thường, người xa lạ, người thân, thầy giáo đều anh đều mơ qua, cho dù mơ thấy Giang Đình Hồng, cũng không khẳng định anh đối với cô ấy tình cũ khó quên, em phải tin tưởng anh.”

Trong lời nói của anh có lo lắng cùng bất an làm cho cô ngắc đầu. “Em không phải không tin tưởng anh, chỉ là lúc trước chúng ta kết hôn vì Bảo Bảo, anh không có lựa chọn.”

“Có ý tứ gì? Anh không hiểu.” Anh càng nghe càng mơ hồ.

Cô đứng dậy lúc sau mới nói: “Em biết anh thích em, chẳng qua nếu không có đứa bé, em nghĩ chúng ta sẽ không kết hôn nhanh như vậy, em sợ anh không suy nghĩ rõ ràng.”

Cô đi đến trước cửa sổ, nhìn đèn dưới đường, vốn là vô tình nói nhiều như vậy, nhưng rất nhiều lời chỉ cần bắt đầu không tự chủ được sẽ thổ lộ.

“Anh suy nghĩ thật rõ ràng”. Tào Dục Phong bỗng nhiên đứng dậy, bước hai bước đến trước mặt cô, vẻ mặt nặng nề. “Em không cần bởi vì Giang Đình Hồng mà suy nghĩ lung tung.”

Cô nhẹ nheo mi tâm, sâu kín nói ra một câu. “Anh yêu em sao, Dục Phong?”

“Em rốt cuộc đang nói cái gì!” Một chút tức giận dâng lên, anh nắm chặt hai vai của cô. “Anh đương nhiên yêu em, bằng không làm sao có thể cùng em kết hôn, không cần phản ứng quá mức được không? Anh cùng Giang Đình Hồng thật sự không có gì.”

Đây là lần đầu tiên anh nghiêm khắc với cô, từ lúc quen nhau đến nay bọn họ rất ít cãi nhau, cho dù có tranh chấp cũng rất nhanh có nhận thức chung, anh chưa từng cao giọng với cô, cô hình như đã chọc giận anh.

“Em không nói.” Cô cũng không muốn cùng anh tranh cãi.

Mày anh vẫn nhúu chặt như cũ. “Em tin tưởng anh sao, tiểu Ly?”

Cô gật đầu, không có chần chờ, làm cho tức giận của anh nhanh chóng tiêu tan. “Còn tự giận mình sao?”

Cô lắc đầu.

Anh giương tay ôm cô, ở trên trán cô hôn một cái. “Giang Dĩnh Hồng đến tìm anh nhờ anh giúp một việc.” Anh ngắt gọn nói lý do rõ ràng.

Sau khi nghe xong, sự lo lắng của cô giảm đi một chút, anh khẽ cắn lên tai cô. “Em đã mất hứng, anh về sau không gặp cô ấy nữa.” Anh thật sự không dự đoán được cô sẽ để ý như vậy.

Quý Ly ngẩn ra, anh thật sự có thể vì cô mà không gặp Giang Dĩnh Hồng sao? Đây là không phải là anh đã không thêm để ý Giang Dĩnh Hồng rồi sao?

Cô miên man suy nghĩ cả một ngày, quả thật là tự tìm phiền não, không có việc gì lại tự tìm việc? Mà anh ở trong mơ gọi tên Giang Dĩnh Hồng, chẳng qua là mơ thấy người này, không có nghĩa là anh còn để ý cô ấy?

Anh nâng mặt của cô lên tỉ mỉ hôn môi cô. “Muốn làm như thế nào em mới an tâm, nói cho anh biết, em thật sự không cần ghen với cô ấy, bà xã.” Hắn cố ý ở từ “bà xã” tăng thêm vài phần giọng điệu.

Cô không được tự nhiên phản bác. “Em không phải ghen.”

Anh cười nhẹ bắt chước theo giọng của cô nói. “Không phải thì không phải.”

Cô lung túng muốn đẩy anh ra, thế nhưng anh lại không thả, cúi đầu chiếm lấy môi của cô, đầu lưỡi trượt vào trong miệng hút lấy ngọt ngào, đôi gập gáp ở trên người cô giao động.

Cảm giác anh vội vàng, Quý Ly đẩy anh một chút, cô còn có muốn nói với anh, nhưng anh không có nửa phần di động, ngón tay thăm dò vào trong áo ngủ, đặt lên hai vú đầy đặn của cô, bởi vì mới sinh xong lên ngực của cô so với lúc trước lớn hơn rất nhiều.

Anh mở bắp đùi của cô ra, nâng mông của cô lên, dục vọng ở nơi riêng tư cọ xát trêu chọc, cô tự nhiên hiểu được anh cố ý dùng tình dục để dời đi sự chú ý của cô.

“Đừng ở chỗ này.” Cô đánh anh một chút.

“Thỉnh thoảng cũng nên đổi địa điểm, tăng thêm tình thú.” Anh nói giọng khàn khàn, con ngươi đen hiện lên một tia ranh mãnh.

“Anh đừng tưởng dời đi sự chú ý của em. A.”

Anh đột ngột tiến vào, làm cho giọng của cô trở lên lời cuốn, kiều giận nhìn chăm chăm anh, bộ dáng mỉa mai hoặc động tình làm cho anh nhiệt huyết sôi trào.

“Quý Ly, Quý Ly.” Anh cúi đầu hôn môi cô, không cho cô nói nữa.

Quý Ly không cam lòng đánh anh vài cái, cuối cùng bị lạc ở trong dục vọng, Anh nhiệt tình đoạt đi tất cả sự chú ý của cô, không thể tiếp tục tỉnh táo suy tư, hai tay vòng quanh cổ anh, cùng anh trầm luân ở trong ái dục.

Hết chương 2

3. Chương 3

Cứ tưởng rằng chuyện này sẽ qua đi, không ngờ một tuần sau, Quý Ly ngoài ý muốn gặp được Giang Dĩnh Hồng ở bệnh viện.

“Cô. Cô là Quý Ly?” Giang Dĩnh Hồng chào hỏi trước, năm đó cô cùng Tào Dục Phong quen nhau cũng đã gặp Quý Ly, tuy rằng vài năm không thấy, nhưng một khi đã gặp nháy mắt cô liền nhận ra.

“Đã lâu không gặp.” Quý ly khách sáo nói, cô bởi vì mang kính sát tròng quá lâu, mắt có chút không thoải mái, cho nên cô đến bệnh viện kiểm tra, không nghĩ lại gặp Giang Dĩnh Hồng.

“Thật sự đã lâu không gặp.” Giang Dĩnh Hồng mỉm cười, lập tức ho nhẹ hai tiếng, vội vàng lấy khăn tay che miệng và mũi. “Ngại quá, đang bị cảm cúm, đã làm tôi mệt chết, cố tình lúc tôi bận nhất lại bị cảm. . . .”

Quý Ly không biết nên nói gì, vì vậy liền giữ im lặng, nghe Tào Dục Phong nói Dĩnh Hồng đã ký được hợp đồng quảng cáo với công ty hàng không, hai ngày trước muốn mời anh đi ăn cơm, nhưng anh từ chối.

“Tôi mời cô uống cà phê được không? Chúng ta xuống nhà ăn ở dưới lầu nói chuyện.” Giang Dĩnh Hồng nói.

Quý Ly gật đầu, hai người đi thang máy xuống lầu một, tìm vị ngồi xuống sau đó gọi trà và cà phê sau.

“Nghe nói cô cùng Dục Phong sinh con gái, chúc mừng.” Giang Dĩnh Hồng hỏi trước.

“Cám ơn.” Quý Ly đơn giản trả lời.

“Em bé được mấy tháng rồi?”

“Hơn năm tháng.”

Giống như là đã hết đề tài đã tán gẫu, hai người cùng giữ im lặng, Quý Ly không phí tâm tìm đề tài, chỉ chờ Giang Dĩnh Hồng nói.

Thấy cô trấn định uống trà, Giang Dĩnh Hồng không hiểu tại sao lại cảm thấy không vui.

Cô vẫn không thích Quý Ly, trước kia cũng từng hoài nghi quan hệ “bạn bè” của Tào Dục Phong với Quý Ly, cô không tin loại quan hệ nam nữ trong sáng này, sau lại thấy hai người họ khi ở chung không gì mập mờ và tiếp xúc chân tay, cô mới tin tưởng lời nói của Tào Dục Phong.

Chỉ là loại quan hệ nam nữ này thật yếu ớt, hiện tại không có mập mờ, ai biết được tương lai có hay không? Cô gặp quá nhiều trường hợp vốn không có tình cảm nam nữ, nhưng sớm chiều ở chung, lâu ngày lại sinh ra tình cảm, vì thế cô thẳng thắn nói với Tào Dục Phong mình không thích hồng nhan tri kỷ của anh, làm cho cô không có cảm giác an toàn.

Tào Dục Phong là người thông minh, không cần cô nhiều lời liền dần dần rời xa Quý Ly, làm cho cô sợ hết hồn, không nghĩ tới Tào Dục Phong sẽ nghe lời như vậy, mặc dù quan điểm hai người trái ngược, nhưng tác phong của Tào Dục Phong là điểm mà phụ nữ tha thiết mơ ước.

Giang Dĩnh Hồng uống ngụm cà phê nóng sau đó mới nói: “Mấy ngày trước tôi muốn hẹn Dục Phong đi ăn cơm, cô đừng hiểu lầm, đơn thuần chỉ muốn cảm ơn anh ấy đã giúp đỡ trong công việc thôi, nhưng anh ấy nói không tiện rồi từ chối, tôi nghĩ có lẽ là không muốn cô hiểu lầm. Mà tôi là người không thích thiếu người khác nhân tình, nếu như bí mật cùng Dục Phong gặp mặt làm cho cô mất hứng, vậy công khai gặp hẳn là có thể chứ? Thứ Bảy này tôi đặt chỗ ở khách sạn, mở tiệc chiêu đãi bạn bè và khao nhân viên, nếu như có thể, hi vọng cô và Dục Phong cùng đến dự.”

Sau đó Dĩnh Hồng lấy danh thiếp trong túi da, ở phía sau viết tên khách sạn với thời gian, rồi đẩy tới trước mặt Quý Ly. “Không phải trường hợp đặc biệt, chỉ là chúc mừng tôi thành lập phòng làm việc, cho nên không nên đông người.”

Kỳ thật Quý Ly không muốn đi chút nào, bỏ qua thân phận là bạn gái trước của Tào Dục Phong, Giang Dĩnh Hồng cũng không phải là bạn bè thân thuộc của cô, chẳng qua vì phép lịch sự cô cũng nhận lấy danh thiếp mà Giang Dĩnh Hồng đưa.

“Tôi sẽ nói với Dục Phong”. Cô không có hứa đi hoặc không đi, chỉ biểu đạt sẽ truyền lời.

Giang Dĩnh Hồng gật đầu, lấy giấy lau lau nước mũi, lại uống ngụm cà phê, Quý Ly cũng cúi đầu uống trà, hai người lại rơi vào im lặng.

Quý Ly vô ý thức cử động ngón áp út mang nhẫn, đang muốn tìm lý do rời đi, Giang Dĩnh Hồng lại nói: “Bỗng nhiên nhớ đến tôi chưa có đưa quà cưới cho hai người”.

Ánh mắt của Dĩnh Hồng dừng lại ở trên chiếc nhẫn của Quý Ly, cùng một cặp với chiếc nhẫn cưới của Tào Dục Phong, đơn giản trang nhã, cô cho là Quý Ly sẽ chọn chiếc nhẫn kim cương 2, 3 Carat, không ngờ lại là phong cách đơn giản này.

“Không cần”. Quý Ly lập tức nói.

“Kỳ thật lúc hai người kết hôn tôi vốn nghĩ sẽ về tham dự được, nhưng lúc đó đang bận rộn, không có thời gian rảnh, nghĩ muốn nhờ người gửi tiền mừng lại cảm thấy quá bình thường”. Giang Dĩnh Hồng nói.

Quý Ly không trả lời, không phải lạnh lùng hoặc giả bộ, mà là thật sự không biết đáp lại như thế nào.

Giang Dĩnh Hồng nhìn cô một cái, tiếp tục nói: “Tôi làm cho cô không được tự nhiên sao?”

“Không có.”

“Thật ra cô không cần đa tâm, tôi cùng với Dục Phong chia tay là quan điểm không hợp, tôi về nước thuần túy là phát triển sự nghiệp của mình, lần này nếu không phải bắt buộc, cũng sẽ không tìm Dục Phong hỗ trợ, kỳ thật người yêu sau khi chia tay vẫn có thể làm bạn bè”.

Quý Ly khẽ cau mày, không hiểu Dĩnh Hồng có ý gì, cô ấy muốn cùng Tào Dục Phong duy trì quan hệ bạn bè sao?

Bỗng nhiên, Quý Ly nhớ tới lúc Giang Dĩnh Hồng cùng Tào Dục Phong quen nhau thì hai người từng gặp mặt một lần, Giang Dĩnh Hồng cũng giống ngày hôm nay, mời cô uống cà phê.

Lần đó nói chuyện rất ngắn, khoảng chừng 5 phút, đầu tiên là hàn huyên vài câu, Giang Dĩnh Hồng liền nói thẳng vào vấn đề chính.

“Tôi biết hiện tại phải nói lời khó nghe thậm chí có chút chói tai, tôi không phải hoài nghi cô cùng Dục Phong có gì mập mờ, nhưng nói thật, tôi không thích bên cạnh bạn trai có vị hồng nhan tri kỷ, loại quan hệ này quá nguy hiểm, cho nên hi vọng cô cùng Dục Phong về sau không nên thường liên lạc, loại yêu cầu như vậy tôi biết rất quá đáng, nhưng đều là phụ nữ, mong cô thông cảm.”

Lúc ấy Dĩnh Hồng còn nói điều gì đó, nhưng Quý Ly không nhớ rõ, chỉ nhớ đại khái chính là như vậy, lời nói ngay lúc đó nghe qua quả thật không tự nhiên và thoải mái, nhưng chói tai thì không, Quý Ly cũng hiểu được sự băn khoăn của Giang Dĩnh Hồng, nếu là cô, cô cũng không hi vọng bên người bạn trai có bạn gái quá tốt dù chỉ là bạn bè.

Tuy rằng cô không cảm thấy mình là hồng nhan tri kỷ của Tào Dục Phong, nhưng vì tránh cho tình ngay lý gian, cô liền từ chức rời đi, càng lúc càng xa Tào Dục Phong.

Nay vị trí đã đổi, Giang Dĩnh Hồng cũng không yêu cầu cô như trước, chính mình lại nghi ngờ, đây không phải là rất hoang đường sao? Con người quả nhiên đều ích kỷ, đều yêu cầu người khác, chính mình lại không thấy, làm sao có thể làm được, đây chính là điểm xấu sao?

“Ý của cô là muốn làm bạn của Tào Dục Phong sao?” Quý Ly hỏi thẳng.

“Nếu cô không ngại.” Giang Dĩnh Hồng nói.

“Nếu tôi nói tôi để ý, cô sẽ không liên lạc với Tào Dục Phong nữa sao?” Quý Ly hỏi, cô muốn biết cuối cùng Giang Dĩnh Hồng nghĩ gì.

Không dự đoán được Quý Ly lại trả lời như vậy, Giang Dĩnh Hồng nhíu mày. “Nếu cô thật sự để ý, tôi sẽ kiên trì, chính là, hi vọng cô đừng để ý – hơi chút là chuyện bé xé ra to, cô thật sự không cần xem tôi là kẻ thù.....”

“Tôi không có xem cô là kẻ thù, chính là phát hiện cô luôn lựa lời nói có lợi ỉnh để nói, cô còn nhớ rõ trước kia tìm tôi, hi vọng tôi không nên thường xuyên liên lạc với Tào Dục Phong, không phải cô thủy chung luôn ôm chặt thái độ hoài nghi đối với tình bạn nam nữ sao? Tôi không cùng cô tranh cãi, nghe lời rời đi, hiện

tại địa vị đảo lại, cô lại đến chỉ trích tôi chuyện bé xé ra to, thái độ của cô làm cho tôi không biết nghĩ như thế nào”. Quý ly nói rõ suy nghĩ của mình.

Mặt của Giang Đình Hồng liền hiện lên vẻ xấu hổ và khó chịu, cuối cùng thẹn quá thành giận nói: “Thì ra trong lòng cô vẫn ghi hận chuyện trước kia”.

“Không phải”. Quý Ly lạnh nhạt nói: “Là lời nói của cô trước sau không giống nhau làm tôi hoang mang.”

“Tôi không có trước sau không giống nhau”. Giang Đình Hồng tức giận giải thích. “Tình huống trước kia và bây giờ không giống nhau, lúc ấy tôi cùng Dục Phong là người yêu, mà nay cô đã cùng Dục Phong kết hôn, người đã là của cô, cô còn không yên tâm cái gì? Đàn ông nếu quá chặt chẽ chỉ làm họ hít thở không thông.”

“Tôi không cần lời khuyên của cô”. Quý Ly nhìn xuống đồng hồ đeo tay. “Nếu không chuyện gì, tôi xin đi trước.”

Thái độ của Quý Ly lại làm cho Giang Đình Hồng càng giận dữ, cô không phải là người đánh mà không thủ, bị mắng mà không nói lại, vì thế liền châm chọc nói: “Nếu tôi thật sự nghĩ tranh với cô, cô cho là mình có thể thắng sao?”

Vốn muốn rời đi Quý Ly dừng lại cước bộ, xoay người nhìn Giang Đình Hồng, bình tĩnh nói: “Tôi sẽ chuyển lời của cô cho Dục Phong.”

Mặt của Giang Đình Hồng chuyển từ xanh sang đỏ, mặc dù biết mình lỡ lời, nhưng lại không muốn yếu thế, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Quý Ly rời đi.

Quý Ly bước lên bậc thềm, đi đến lầu trệt, lại qua quầy phục vụ, bước ra khỏi bệnh viện, nội tâm của Quý Ly cũng không bình tĩnh như bề ngoài, trong lòng liền nảy sinh phiền chán và phẫn nộ.

So với tiểu nhân, Đình Hồng còn đáng ghét hơn, lại nói lời đẹp như vậy, nói trắng ra chỉ là hi vọng người khác chiều theo ý mình.

Cô không hiểu Giang Đình Hồng lấy lập trường gì để phê phán cô, nếu hôm nay trái lại là Giang Đình Hồng và Tào Dục Phong kết hôn, mà cô lại là bạn gái trước của Dục Phong, với cá tính của Giang Đình Hồng, đã sớm cảnh cáo cô tránh xa Dục Phong rồi. Nói không chừng còn có thể mắng cô không có lòng tốt, có mưu đồ khác.

Quý Ly lắc đầu, bỗng nhiên lại cảm thấy buồn cười, tuy rằng khó nén tức giận, nhưng cô cũng không muốn cùng Giang Đình Hồng tranh cãi, biến thành người đàn bà chanh chua chửi bóng chửi gió. Nói thẳng ra cũng chẳng có chuyện gì, chính là câu nói cuối cùng của Giang Đình Hồng giống như kim đâm vào cô, không thể tin Giang Đình Hồng sẽ nói như vậy.

Cô ấy căn bản không để người khác ở trong mắt, hoặc là cô ấy không đem hôn nhân để vào mắt, Đình Hồng thật sự có tự tin với bản thân mình thế sao? Chỉ cần Đình Hồng nghĩ, liền có thể đoạt lại Tào Dục Phong sao?

Dạ dày Quý Ly vắt thành một cục, cô ngoắc xe buýt, thử đem lực chú ý dời đến cảnh phía ngoài cửa sổ xe, tại sao mình lại dễ dàng cảm thấy tức giận như thế, cô không tin những gì Giang Đình Hồng nói, nhưng Giang Đình Hồng quả thật đã chọt trúng nơi yếu ớt nhất trong lòng cô.

Chuông điện thoại di động vang lên, đánh gãy suy nghĩ của cô, cô nhìn tên hiển thị, là Tào Dục Phong gọi tới.

“Em còn ở bệnh viện sao?”

Âm thanh ấm áp trầm thấp của Tào Dục Phong truyền đến, nhất thời thổi tan đi lo lắng trong lòng cô.

“Em đã đi ra, hiện giờ ở trên xe buýt, đang muốn đến chỗ anh”.

Hôm nay đã nhờ mẹ chồng chăm sóc Bảo Bảo, cô khó có được một ngày rảnh rỗi, vốn muốn đi dạo phố, uống trà chiều, hôm qua cùng Tào Dục Phong nói đến kế hoạch ngày hôm nay, không nghĩ tới Dục Phong bỗng nhiên nói: “Vậy đi hẹn hò đi!”

Từ sau khi sinh Bảo Bảo, cô bận rộn chăm sóc bé, hai người rất ít khi cùng nhau đi ra ngoài, nhân cơ hội này vừa vặn có thể ôn lại cảm giác hẹn hò.

Bình thường vợ chồng sau khi có con, liền quay tròn với tã lót và bình sữa, thời gian trao đổi tình cảm giảm đi rất nhiều, Tào Dục Phong lại chủ động đề ra ý muốn hẹn hò, Quý Ly tất nhiên là vui mừng. Hôm nay vốn tâm tình rất tốt, không ngờ lại gặp Giang Dĩnh Hồng, nên tâm tình đã bị phá hư rồi, bất quá nghe thấy giọng nói của Tào Dục Phong làm cho cô lại hưng phấn.

“Anh đang định đi bệnh viện đón em, mắt thế nào rồi?”

“Không có việc gì, mang kính sát tròng quá lâu, lúc tháo xuống lại vì quá khô nên bị thương giác mạc, nghỉ ngơi vài ngày là khoẻ thôi.”

“Sau này mang mắt kính có vẻ an toàn hơn.” Tào Dục Phong nói. Quý Ly cận thị ước chừng 1000 độ (ta chẳng biết cách tính độ cận của TQ nhưng 1000 độ chắc là khoảng 10 ‘diopter’ đơn vị đo độ cận), mang mắt kính cảm thấy nặng, cho nên mới có thói quen mang kính sát tròng.

“Chờ một lát anh mang em đi cắt mắt kính, hỏi xem có tròng kính nào nhẹ một chút.”

Quý Ly cười nói: “Không cần, nếu em mang mắt kính nhìn rất buồn cười (trong bản convert là “cột nhĩ” nghe cứ sao sao ấy nên ta để là “buồn cười”), nhưng mang lâu sẽ cảm thấy nặng, ai bảo em bị cận nặng như vậy, không có biện pháp...”

Hai người nói chuyện về mắt kính trong chốc lát, chỗ Tào Dục Phong bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, Quý Ly lập tức nói: “Anh tiếp khách đi! Khi đến công ty em lại gọi cho anh”.

Sau khi cúp máy, Quý Ly lại nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết được lát gặp Tào Dục Phong, nên nói như thế nào về việc gặp Giang Dĩnh Hồng? Chủ nhật Giang Dĩnh Hồng tổ chức tiệc chúc mừng, cô ấy tự nhiên sẽ báo cho Tào Dục Phong biết, nhưng anh ấy sẽ nói sao?

Vẫn là. Yên lặng xem xét?

Mấy ngày nay bầu không khí giữa cô và Tào Dục Phong có chút kỳ lạ, có một chút kỳ cục và không được tự nhiên, hai người không hề nói đến Giang Dĩnh Hồng, cô có cảm giác Tào Dục Phong không muốn nói đến chuyện này, cô nghĩ là ở trong mơ gọi tên Giang Dĩnh Hồng làm cho anh không được tự nhiên?

Cho dù anh nói nguyên do rõ ràng, mơ một người chưa chắc là giấc mơ đẹp, cũng có thể là ác mộng, hoặc là một giấc mơ bình thường, mà dù sao cũng là tên bạn gái trước, thật là xấu hổ.

Cô tin những gì mà Tào Dục Phong nói, anh không nhớ mình mơ thấy cái gì, khi anh nói những lời này thì cô cẩn thận quan sát ánh mắt của anh, trừ bỏ kinh ngạc cùng xấu hổ cô không thấy được biểu hiện khác.

Về mặt lý trí có thể chấp nhận nhưng tình cảm thì không, nếu đổi lại là người phụ nữ khác, có thể đã sớm cùng chồng cãi nhau, nhưng Quý Ly không phải là người như thế, cô luôn luôn lý trí, Tô Ý Gia có lúc còn trên cô là quá lý trí.

Chỉ là sau khi trải qua chuyện nói mơ này, Quý Ly phát hiện mình cũng xử lý một số chuyện theo cảm tính, rõ ràng Tào Dục Phong nói không cần để ý, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy buồn buồn.

Trong lúc cùng Tào Dục Phong quen nhau, mọi chuyện của hai người đều rất thuận lợi, không có bất kỳ sóng gió gì, cho dù ngoài ý muốn có thai, Tào Dục Phong không nói hai lời lập tức cầu hôn cô, rồi sau đó kết hôn, ngọt ngọt ngào ngào cho đến bây giờ.

Trước khi kết hôn không phải cô không đấu tranh, cô muốn đứa bé này, một mặt lại cảm thấy hai người tiến triển quá nhanh, nhưng Tào Dục Phong không chấp nhận cách nói của cô, hai người biết nhau cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, lại nói hai người quen nhau đã nhiều năm, cô không cần hay lo lắng.

Nhưng cô không muốn anh cưới cô vì muốn chịu trách nhiệm.

Sau khi cô nói, Tào Dục Phong đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo nở nụ cười. “Nếu không thích em, anh sẽ không cưới em.”

Bởi vì câu này, cô gả cho anh.

Cô tin tưởng đó là lời thật lòng của Tào Dục Phong, anh thích cô, thật sự thích, nhưng anh yêu cô sao?

Trước giờ cô chưa từng hoài nghi điều đó, nhưng sau khi Giang Dĩnh Hồng về nước, cô bắt đầu cảm thấy bất an, bắt đầu suy nghĩ miên man, anh thật sự yêu cô sao?

Anh có nói qua anh yêu cô, nhưng có phải hay không thật ra chỉ là thích.....

Ý nghĩ này giống như sấm đánh trúng cô, cô hoảng sợ ngây người mất mấy giây. Trời ạ, Quý Ly tự đánh vào đầu mình, cô rốt cuộc đang suy nghĩ lung tung cái gì?

Cô vội vàng thu lại tâm trạng, không để mình suy nghĩ lung tung nữa, mà chuyển tâm đếm từ 1 đến 100, làm mình tỉnh táo lại.

Sau khi xuống trạm xe buýt, lại phát hiện trời mưa, cô rất nhanh chạy vào toà cao ốc, vì không chú ý nên cô đụng vào người khác.

“Thực xin lỗi”. Cô vội đứng vững lại, vừa ngẩng đầu nói.

“Không có..... Ah, học tỷ?” Người đàn ông mặc áo sơmi trắng, quần tây đen bỗng nhiên hét lên kinh hãi.

Quý Ly lúc này cũng thấy rõ mặt của đối phương, giật mình nói : “Học đệ, em làm sao có thể.....”

“Em làm việc ở đây”. Hầu Dịch Khoan cười nói, anh có gương mặt dài, ngũ quan tuấn tú, đôi mắt có chút bừng bừng, năm nay 26 tuổi, chiều cao trung bình, thân hình hơi gầy.

“Thật là trùng hợp”. Quý Ly tươi cười nói, thế giới này thật là nhỏ, từ sau khi tốt nghiệp cô và học đệ liền không có liên lạc, không nghĩ tới hôm nay lại đụng vào nhau.

Anh lập tức phát hiện sự khác biệt của cô. “Như thế lại không mang kính sát tròng?”

“Mang quá lâu kính bị khô, lúc lấy xuống làm bị thương giác mạc.”

“Khó trách ánh mắt hồng hồng. Chị sao lại đến chỗ này? Chẳng lẽ cũng làm ở đây?”

“Không phải, chồng của chị làm ở đây, chị tìm đến anh ấy.”

Hầu Dịch Khoan mở to mắt kinh ngạc. “Chị kết hôn ?”

“Ừ ! ” Quý Ly gật đầu, thấy Hầu Dịch Khoan trờ trờ ra không có gì khác, trong lòng yên tâm không ít. Trước kia học đệ này từng theo đuổi cô, nhưng cô nghĩ rằng hai người không thích hợp liền cự tuyệt, còn tránh mặt cậu ấy một thời gian ngắn, cho nên mới vừa rồi thấy cậu ấy thì có chút xấu hổ.

“Sao lại không nói cho em biết?” Hầu Dịch Khoan mang theo vẻ mặt tiếc hận. “Em rất muốn nhìn xem chồng của học tỷ đáng vẻ ra sao”.

Nhất thời cô cảm thấy có chút buồn cười. “Có cái gì đâu mà nhìn ?”

Hầu Dịch Khoan nghiêm túc nói: “Đương nhiên muốn nhìn xem là thần thánh phương nào, lại có thể theo đuổi được học tỷ?”

Anh khiến cô bật cười, “Chờ một chút em có thể nhìn thấy anh ấy.”

5 phút trước khi xuống xe cô đã gọi điện cho Tào Dục Phong nói mình đã đến, tính thời gian, nếu không sai thì anh cũng đã xuống.

Theo trực giác Quý Ly nhìn về phía thang máy, vừa khéo đúng lúc Tào Dục Phong từ thang bước ra đi về phía cô, nhìn thấy bên cạnh cô xuất hiện một người đàn ông xa lạ thì trong mắt hiện lên vẻ nghi ngờ.

Hầu Dịch Khoan xoay người nhìn về phía Tào Dục Phong, lễ phép nói: “Anh nhất định là học tỷ phu (chồng của học tỷ)? Quả nhiên là tuấn tú lịch sự.”

Quý Ly mỉm cười. “Cái gì mà học tỉ phu, nghe không tự nhiên tí nào. Dục Phong, đây là học đệ của em, Hầu Dịch Khoan.”

Tào Dục Phong lễ phép vươn tay. “Xin chào”.

Hầu Dịch Khoan cười bắt tay anh. “Xin chào, tỷ phu (anh rể).”

Quý Ly buồn cười lắc đầu, lần này lại biến thành anh tỳ phu rồi , hai người cũng không phải chị em ruột, không thân cũng chẳng quen, xưng hô như vậy thật sự không được tự nhiên. “Kêu tên là được rồi”.

Hai người đàn ông nhân tiện trao đổi danh thiếp, Hầu Dịch Khoan thuận tay cũng đưa cho Quý Ly một cái. “Học tỳ chị cũng cho em số điện thoại đi, khó lắm mới gặp được, lần sau em mời hai người ăn cơm”. Nói xong liền đưa bút cho cô.

Quý Ly nhận lấy bút, sau khi viết số điện thoại di động của mình liền đưa cho anh, đang muốn nói anh không cần lãng phí, di động của Hầu Dịch Khoan liền vang lên.

Nhìn số hiển thị, Hầu Dịch Khoan vội nói: “Không xong, là khách hàng, học tỳ, tỳ phu em đi trước đây.”

Quý Ly gạt đầu. “Em đi làm việc đi!”

Hầu Dịch Khoan nhấn phím nghe, hướng hai người phát tay liền vội vàng rời đi.

Thấy trên mặt Quý Ly vẫn mang ý cười, Tào Dục Phong hỏi: “Em cùng anh ta rất thân?”

“Lúc học đại học có một thời gian rất thân, tuy nhiên sau khi tốt nghiệp lại không liên lạc”. Cô nói ngắn gọn, chuyện Hầu Dịch Khoan thích cô không cần thiết phải nói.

“Là người hoạt bát.” Tào Dục Phong lấy ra cái ô, ôm Quý Ly vào dưới ô rồi đi ra cửa toà cao ốc, hướng bãi đậu xe mà đi.

Tuy rằng chỉ cùng Hầu Dịch Khoan nói vài câu, nhưng từ cách nói chuyện đến vẻ mặt, giọng nói cùng động tác, đều cho thấy là người dễ dàng hoà hợp với người khác.

Quý Ly lắc đầu. “Cậu ấy lúc ở đại học không thể coi là người hoạt bát, chỉ có thể coi là hiền hoà, hơn nữa lại chút xấu hổ, ra xã hội rèn luyện quả nhiên có thay đổi, thành thực hơn nhiều.”

Dù sao cũng là người không quen, Tào Dục Phong chỉ nghe, không có hỏi nhiều.

Quý Ly chuyển đề tài. “Bây giờ đi xem phim sao?”

“Em xác định không muốn đi đến tiệm kính mắt hỏi coi mới nhất có kiểu tròng kính nhẹ nào không.”

“Không cần, năm ngoái em mới kết hôn” (chỗ này ta thấy cứ sao ấy...). Cô cười tự mình đi đến cửa xe.

“Được rồi, vậy chúng ta trước hết đi mua vé xem phim.” Chờ cô lên xe xong, Tào Dục Phong mới che dù đi qua bên kia.

Quý Ly ngồi bên trong xe, thắt dây an toàn, vừa nghĩ xem khi nào nói đến chuyện của Giang Đình Hồng thì thích hợp, Tào Dục Phong ngồi vào ghế, Quý Ly liền mở miệng.

“Hôm nay em gặp Giang Đình Hồng ở bệnh viện”. Nếu sớm hay muộn đều phải nói, vậy thì nói sớm một chút hay hơn .

Tào Dục Phong sợ run lên, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào cho tốt.

Quý Ly tiếp tục nói: “Chủ nhật này cô ấy mở lễ chúc mừng và họp mặt bạn, cô ấy mời chúng ta đến dự.”

“Hay là thôi đi!” Anh lắc đầu.

“Cô ấy không muốn nợ anh nhân tình.”

“Anh chỉ là gọi một cuộc điện thoại, trùng hợp Thường tổng ngày đó có tâm tình tốt, mới đáp ứng cho cô ấy một cơ hội, anh cũng không phải là thuyết khách (người thuyết phục).” Anh lập tức nói.

Thấy vẻ mặt nghiêm chỉnh của anh, bộ dáng nóng lòng phải sạch quan hệ, cô cười nói: “Anh không cần khẩn trương như vậy, em không có tức giận .”

“Không tức giận cũng không kỳ quái (hành động không giống bình thường)?” Anh cẩn thận hỏi.

“Em khi nào thì kỳ quái?”

“Mấy ngày nay.” Anh không lưỡng lự nói.

Cô kinh ngạc nói : “Em nào có?”

“Có”. Anh cầm tay cô. “Có đôi khi không biết em đang suy nghĩ gì, ánh mắt trôi đi thật xa. . . .”

Anh nhúm mày. “Anh không biết mình làm sao ở đây, Giang Đình Hồng đã là chuyện quá khứ, em không cần để ý đến cô ấy.”

Anh thừa nhận ngẫu nhiên gặp lại ở trên đường thì bao nhiêu kỉ niệm lúc hai người quen nhau đều hiện lên trong đầu, có lẽ đây là nguyên nhân khiến anh nằm mơ thấy Giang Đình Hồng, nhưng trong đầu anh chưa từng có ý nghĩ cùng Giang Đình Hồng nối lại tình xưa.

“Em biết. . . .”

“Em đừng có miễn cưỡng”. Anh đánh gãy lời của cô. “Tâm tư của em có bay đi hay không, chẳng lẽ anh nhìn không ra? Nói thật, có gì cần giải thích anh đều đã giải thích, anh không hy vọng em luôn để ý chuyện này, khiến cho hai chúng ta thần kinh căng thẳng.”

Câu nói sau cùng của anh làm cô có chút không vui. “Anh nói như vậy không công bằng, cái gì gọi là em làm cho hai người chúng ta thần kinh căng thẳng?”

Anh vội vàng trấn an. “Anh không phải trách em, ý của anh là, nếu như em có vướng mắc gì, liền nói hết ra, sau đó chúng ta cùng nhau giải quyết. Anh không biết thuyết phục em như thế nào, nhưng anh thật sự không có nghĩ đến Giang Đình Hồng, đây cũng là chuyện của mấy trăm năm trước, lại nói bọn anh vì quan điểm không hợp nên chia tay, việc cô ấy xuất ngoại đào tạo chuyên sâu chính là ngòi nổ, cho dù hiện tại anh không sống cùng em, mà vẫn độc thân, thì tuyệt đối cũng không thể quay lại với cô ấy, em có biết anh sẽ không ngốc đến giẫm lên vết xe đổ.”

Anh nâng mặt cô lên, hôn xuống chóp mũi của cô. “Em luôn thông minh và lý trí, không thể nào không biết điều này”.

Cô thở dài. “Em hiểu”.

“Vậy vì sao em vẫn giận?”

Cô trừng mắt liếc anh một cái. “Em không có giận, mà chỉ là”

“Chỉ là cái gì?”

Cô xiết chặt mi tâm, rèm mắt rũ xuống, nhẹ giọng hỏi: “Nếu lúc trước em không có thai, chúng ta bây giờ còn sẽ ở cùng nhau sao?”

Hết chương 3

4. Chương 4

Tào Dục Phong cứng ngắt, hai giây sau mới kịp phản ứng. “Em rốt cuộc đang nói cái gì?”

Quý li thở dài, cúi đầu không nói.

“Chuyện này trước khi kết hôn chúng ta không phải đã nói rồi sao?”. Anh không thể tưởng tượng nổi nói: “Anh không phải chỉ vì chịu trách nhiệm mới lấy em, nếu như không thích, anh sẽ không kết hôn với em.”

“Em biết.”

“Vậy em tại sao....”

“Anh đừng lớn tiếng như vậy”. Cô nhìn khuôn mặt giận dữ của anh.

“Anh nào có lớn tiếng?” Dứt lời, anh mới phát hiện mình hình như có đề cao âm lượng. “Cầu xin em đừng tính nọ cũ có được không, anh thật sự mang lại cho em cảm giác không an toàn như vậy sao?”

Lời của anh làm cô mơ hồ dâng lên lửa giận. “Em không phải tính nọ cũ, em nói em biết anh thích em.”

“Em làm anh muốn hồ đồ.” Anh day trán, làm ình tỉnh táo lại. ” Trọng điểm của em rốt cuộc là gì?”

” Trọng điểm của em là chúng ta ở cùng một chỗ, có rất nhiều nguyên nhân, chẳng hạn như: nếu không phải anh phát hiện em thích anh, chúng ta đến bây giờ có lẽ vẫn là bạn bè.” Cô thở dài. “Ban đầu anh nghĩ chúng ta ở cùng nhau, là vì quan niệm, cá tính, mục tiêu sống của chúng ta giống nhau, anh không phủ nhận chứ?”

Anh nhíu mi tâm, gật đầu.

“Anh nói em không có cảm giác an toàn, em không phủ nhận, bởi vì em thích anh trước, hơn nữa lại thích anh nhiều năm, anh thích em có lẽ là vì em thích anh, ngoài những nguyên nhân trên, còn bởi vì tình cảm của anh và Giang Đình Hồng đã giúp anh học được, tìm bạn đời phải có cùng quan niệm và mục tiêu sống là việc rất quan trọng; em không phải nói những vấn đề khác không quan trọng, mà ưu tiên thứ tự vấn đề, giống như mua đồ, anh đưa ra điều kiện, chọn lựa từng cái, mà em vừa vặn lại phù hợp điều kiện của anh, cho nên em được chọn.”

Mưa bụi đã chuyển thành mưa mưa to tầm tã, đang leng keng leng keng gõ vào xe, kính chắn gió phía trước đầy nước mưa, cảnh vật thoảng chốc bắt đầu mờ đi.

Mặt Tào Dục Phong chìm xuống. “Anh không biết em vì sao lại tự tìm phiền não, theo lời em nói, xem mắt kết hôn cũng không phải là tình yêu sao? Xem mắt cũng là đem điều kiện nói ra rồi tiến hành chọn lựa.”

Quý Ly run rẩy, hỏi: “Cho nên em nghĩ không sai?”

Anh phiền chán nói: “Anh thật sự không biết em vì sao lại muốn so đo cái này, biết em thích anh nhiều năm, anh ngạc nhiên lại cảm động, khi đó nghĩ thử quen nhau có lẽ cũng có thể, dù sao cũng không phải người xa lạ, chúng ta quen biết nhiều năm, cũng hiểu rõ lẫn nhau. Chẳng lẽ như vậy là có lỗi? Lại nói, ví dụ về từ bạn bè biến thành người yêu cũng không ít, em vì sao muốn để tâm vào chuyện vụn vặt?”

Cô không thể phủ nhận anh nói có đạo lý, vì thế trầm mặc, hai người nhất thời cũng không nói nữa, không khí có chút đông cứng, Quý Ly nghe tiếng mưa rơi, nhìn chăm chăm mưa phía ngoài kính chắn gió.

Cô vì sao lại để tâm vào chuyện vụn vặt? Tại sao vậy chứ...

“Em chỉ là không nghĩ cùng nhau hối hận.” Cô sâu kín nói một câu.

Anh sửng sốt. “Hối hận? Vì sao phải hối hận..... Em là nói em hối hận?” Lời nói vừa thốt ra, làm cho anh cả kinh, giống như bị người ta đánh ột quyền.

Ai... càng nói càng loạn, Quý Ly thở dài một tiếng. “Không nói, đi thôi.”

Anh căng thẳng xoay qua đối mặt với cô, cứng ngắt nói: “Em nói em hối hận sao? Hối hận vì gả cho anh?”

Bộ dáng anh lãnh giận (lạnh nhạt, giận dữ) làm cho cô kinh hãi, lập tức nói: “Không có, ý của em là”

Cũng không thể nói cô lo lắng anh hối hận, lời nói vừa thốt ra, anh nhất định lại trách cô suy nghĩ miên man, không có việc gì lại tự đi tìm việc.

“Em nói giữa chúng ta giống như thiếu..... Lửa.”

“Lửa?” Lần này vẻ mặt anh chuyển thành nghi hoặc.

“Ai. Em thật sự không biết nói như thế nào, đó là một loại cảm giác”. Cô nhíu mi. ” Giữa chúng ta tương đối giống bạn bè, không giống người yêu, anh hiểu ý của em không?”

“Không hiểu.” Anh dứt khoát nói“. Anh sẽ không cùng bạn nữ hôn môi, lại càng không lên giường, muốn nói đến lửa, không phải chúng ta ở trên giường rất nhiệt liệt sao?”

Một ngọn lửa bốc lên mặt của cô, thoảng chốc thiêu hai gò má của cô đỏ rực.

“Em không phải nói cái này.....” Cô buồn bực nói: “Tính. Không phải em muốn nói này nọ, đàn ông chỉ cần nghĩ, không cần tình yêu cũng có thể làm, không phải đều nói đàn ông có thể có tính không yêu sao?”

Bộ dáng đỏ mặt của vợ làm cho phiền não cùng tức giận tiêu tán không ít, trừ ở trên giường, anh rất ít khi thấy bộ dáng thẹn thùng của cô, cho nên cảm thấy rất mới mẻ.

“Anh không phải là người như vậy”. Tay anh cố ý xoa nhẹ eo của cô. “Phụ nữ các em không cần quơ đũa cả nắm được không?”

Quý Ly cảm tức đẩy tay anh ra, người này căn bản là cố ý !

“Em không phải muốn cùng anh nói về tính (tình dục).”

Anh mất hứng nói: “Anh thà rằng thảo luận với em về vấn đề này, lời nói mới rồi của em sẽ chỉ làm anh đau đầu và tức giận.”

“Anh.”

Anh cúi đầu hôn lên trán cô, bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng, chần chờ nói : “Em. Có phải mắc chứng hậu sản u buồn (suy sụp tinh thần sau khi sinh) hay không?”

Cô nổi trận lôi đình. “Anh mới hậu sản u buồn! Em khi nào thì u buồn ?”

“Một tuần nay.” Chính xác mà nói là từ lúc Giang Đình Hồng xuất hiện đến nay.

“Em không có.” Cô theo phản xạ phủ nhận.

“Được, không có không có”. Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng biểu tình cùng ánh mắt đều biểu hiện anh càng ngày càng khẳng định cô có thể là mắc chứng hậu sản u buồn, mới có thể suy nghĩ miên man như vậy.

Quý Ly giận dữ nói: “Chứng hậu sản u buồn, bệnh này thường diễn ra từ 4 đến 6 tuần sau khi sinh, em đã qua năm tháng.”

“Anh nhớ rõ trong tài liệu viết hậu sản sau một năm cũng có thể xảy ra, chính là từ 4 đến 6 tuần sau sinh khả năng phát sinh là cao nhất mà thôi.” Anh lập tức nói.

Lúc cô mang thai, hai người xem một đồng sách, chứng hậu sản u buồn cũng có trong số sách đó, tự nhiên sẽ có kiến thức về chứng bệnh này.

“Anh.”

Thấy cặp mắt cô bốc lửa, anh vội vàng nói : “Bất quá anh cảm thấy em không nghiêm trọng như thế, chưa mắc chứng hậu sản u buồn, cùng lắm là u buồn thông thường và uể oải.”

Chứng hậu sản u buồn cùng u buồn thông thường khác nhau rất lớn, mẹ sẽ không chăm sóc con, nhưng Quý Ly rất thương bảo bối, đây không phù hợp với tự nhiên, anh bất quá chỉ là muốn nhấn mạnh cô gần đây quá sầu lo, cho nên cố ý nói nghiêm trọng một chút.

“Em ngay cả u buồn thông thường cũng không có.” Cô nhấn mạnh. “Anh không cần phải làm cho em an tâm mà gán cho em tội danh không giải thích được.”

Anh thận trọng gạt đầu, đột nhiên nói : “Anh yêu em, bà xã.”

Lời nói bất thành linh lại làm cho cô lại đỏ mặt, hai mắt cảm tức nhìn chằm chằm anh, anh hiện tại coi cô như là cần lời nói yêu thương của chồng để cải thiện chứng u buồn.

“Em đã nói với anh em không.....”

“Bà xã.” Anh đưa tay ôm lấy cô. “Đều là anh sai, em đừng tức giận.”

Cô nổi giận đấm anh một đấm. “Anh còn như vậy, em mới tức giận.”

“Tốt, anh không nói”. Anh hòa theo nói, hai tay ở trên cô lưng khê vuốt, cúi đầu hôn môi môi cô.

Quý Ly né tránh, anh là cố ý, cô giận nói : “Anh không cần như vậy, em nói em rất tốt...”

“Anh biết”. Anh mút môi cô. “Anh chỉ muốn hôn em.”

Nghe thấy giọng điệu trấn an của anh, cô thật muốn lấy gì đó đánh vào đầu anh.

Lưỡi của anh chui vào trong miệng cô, nhiệt tình liếm mát, Quý Ly không đẩy được anh ra, lại không chịu được trêu chọc của anh, cơ thể nhất thời nóng lên.

Cảm giác được cơ thể cô mềm nhũn, anh càng được voi đòi tiên, bàn tay đặt lên ngực cô, ngón cái chính xác ở trên đầu vú vuốt ve, cô run rẩy, vội vàng bắt lấy tay anh.

“Anh làm gì thế? Chúng ta đang ở bãi đậu xe.”

Anh liếm cánh môi cô, giọng khàn khàn nói: “Anh sẽ sắp xếp ổn thoả.”

“Anh hiện tại liền sắp xếp ổn thoả.” Cô dời đầu đi chỗ khác, nụ hôn của anh thuận thế trượt dọc theo cổ của cô. “Tào Dục Phong!” Cô lên tiếng cảnh cáo.

Anh thở dài, không trêu đùa cô nữa. “Anh nghĩ trước tiên chúng ta nên đi khách sạn.”

Cô đỏ mặt nói: “Chính anh đi đi.”

Cô cũng không phải ngu ngốc, đương nhiên hiểu được anh nghĩ lấy tính (tình dục, ta chẳng tìm được từ nào hay hơn từ “tính” này nên để vậy luôn) để dời đi sự chú ý của cô, giống như tuần trước ở thư phòng hoan ái.

“Một mình anh đi làm gì, xem tivi sao?” Anh khẽ cười cắn lỗ tai cô. “Muốn đi đương nhiên phải cùng bà xã yêu đi.”

Cô nhú mi. “Theo như anh nói em không phải hậu sản u buồn cũng không uể oải, không cần dỗ em như dỗ trẻ con.”

“Tốt.” Anh trả lời ngắn gọn. “Vậy chúng ta hôn một cái làm hoà.”

Đang muốn đẩy anh ra, anh lại hôn tiếp, Quý Ly phát hỏa, người này càng nói càng cố ý, muốn chơi phải không? Cô chợt nắm lấy cổ kính của anh.

Anh thở ra một hơi, không dự đoán được cô sẽ ra chiêu này, đang do dự có ngăn cản cô hay không thì cô đã mở khóa quần, cầm lấy phân thân của anh.

Anh lại thở ra một hơi lớn, dục vọng đi lên, hưng phấn mà làm cho anh run rẩy. “Tiểu Ly.” Anh khàn khàn nỉ non, ngậm vành tai cô.

Cảm giác vật trong tay lớn ra, lửa giận bị đẩy lùi, không xong, cô hối hận, hai má đỏ rực, mới vừa rồi tức giận không tự chủ liền làm ra chuyện ngu ngốc như thế, làm sao bây giờ.....

“Chúng ta đi nhanh đi!” Quý Ly bối rối buông anh ra.

“Em đốt lửa, vì vậy phải dập lửa”. Tay anh vô cùng thân thiết vuốt ve eo với mông của cô.

Mặt của cô đều bị thiêu cháy, cô mất não rồi sao? Thế nhưng làm ra loại chuyện ngu ngốc này, đáng tiếc không có thuốc hối hận để ăn, cô cố gắng hết sức bình tĩnh nói. “Anh hít sâu, em xuống xe mua đồ uống lạnh cho anh.”

Anh nhin không được bật cười. “Không cần, anh muốn em dập tắt lửa”. Anh kéo tay cô đặt lên phân thân của mình.

“Tào Dục Phong! Anh đừng náo”. Cô đỏ mặt, vội vàng khóa kéo quần anh lên, nhưng anh hiện tại đang ở thời điểm phấn khích, cho nên nhất thời có chút khó khăn. “Nơi này là bãi đậu xe, nếu bị người khác nhìn thấy.....”

Anh biết địa điểm không thích hợp, nhưng lại nhin không được nghĩ trêu cô, ai bảo cô đốt lửa lại không dập lửa? Lúc này di động vang lên, anh nghe thấy Quý Ly buông lỏng thở dài một hơi, đẩy anh một cái. “Mau nghe.”

Anh cố ý dùng sức hôn môi cô xong mới lấy di động trong túi ra, nhấn phím nghe.

“Alo?”

“Là em.” Giọng của Giang Đình Hồng truyền đến.

Tào Dục Phong không tự giác nhíu mày. “Chuyện gì?”

“Không có gì, hôm nay ở bệnh viện gặp được Quý Ly....Em nghĩ cô ấy hiểu lầm ý của em, cho nên muốn nhờ anh chuyển lời xin lỗi đến cô ấy.....”

“Cô ấy đang ở cạnh anh, em hãy tự mình nói với cô ấy đi....”

“Không cần”. Giang Dĩnh Hồng vội vàng nói. “Em cảm thấy xấu hổ anh, anh thay em nói một tiếng là được rồi, còn có, Chủ nhật nhớ tới tham gia Lễ Chúc Mừng, thời gian địa điểm em đã nói cho Quý Ly.”

“Anh.” Tào Dục Phong nói còn chưa nói hết, Giang Dĩnh Hồng đã cúp máy. Anh quay sang Quý Ly nói: “Giang Dĩnh Hồng gọi tới, muốn anh nói với em cho cô ấy xin lỗi, ngoài chuyện chủ nhật tham dự Lễ Chúc Mừng, cô ấy còn nói chuyện gì với em mà cần xin lỗi?”

Thấy Quý Ly bỗng nhiên lạnh xuống, Tào Dục Phong dường như bắt đầu chán ghét sự tồn tại của Giang Dĩnh Hồng, không khí tốt vừa rồi đều bị phá hư.

“Cô ấy nói gì?”

Quý Ly lắc đầu. “Không có gì, chỉ là một ít việc không quan trọng, em đã sớm quên, không nói nữa, đi xem phim đi!”

“Em.”

Cô vỗ mu bàn tay anh trấn an nói : “Em nói thật, cô ấy không chọc giận em, ngược lại là thái độ của em chọc giận cô ấy.”

Tào Dục Phong cẩn thận quan sát vẻ mặt Quý Ly, sau khi thấy vẻ mặt cô không có chút vui mừng nào mới nói: “Anh sẽ nói Giang Dĩnh Hồng về sau đừng gọi đến nữa.”

Anh không muốn đoạn tuyệt như vậy, nhưng hiện tại anh thật phiền, muốn xin lỗi, Giang Dĩnh Hồng có thể chính mình gọi điện cho Quý Ly, lại cứ muốn anh làm người trung gian, không phải không có việc gì lại tự tìm việc sao? Anh không muốn suy đoán tâm tư của Giang Dĩnh Hồng rốt cuộc đang sắp đập cái gì, anh chỉ nghĩ yên lặng sống qua ngày.

Quý Ly kinh ngạc khi nhìn thấy nét mặt giận giữ của anh, không nghĩ tới Giang Dĩnh Hồng lại chọc giận anh, sự việc sao lại phát triển ngược lại nha thật không ngờ.

“Trước đi ăn một chút gì đi! Em có chút đói bụng.”

Thấy hai mắt cô chợt hiện ra tia ấm áp, anh có chút an lòng, hiểu được cô không có tức giận, sẽ không để ý chuyện vừa rồi, vì thế anh lộ ra tươi cười, cúi người hôn môi cô sau mới nói: “Tốt, trước đi ăn cái gì đã.”

Anh khởi động xe, mở cửa gạt nước, di chuyển xe đi ra phía cửa, thuận miệng cùng cô nói về chuyện trước khi tan tầm, một bên cẩn thận chú ý ánh mắt cùng giọng nói của cô, thấy tất cả đều như thường, anh mới yên tâm.

Chỉ cần xác định cô không hiểu lầm anh với Giang Dĩnh Hồng là được, về phần vấn đề giữa hai người cô vừa mới nói, nói thật, anh nghe không hiểu, cô nói hai người bọn họ có vẻ giống bạn bè không giống người yêu, còn nhắc tới cái gì không có lửa, anh tuyệt đối không đồng ý.

Nhưng mà anh cũng không muốn hiện tại cùng cô nói về những vấn đề này, cùng phụ nữ trao đổi thật sự không phải sở trường của anh, có khi anh cảm thấy mình hình như rất hiểu phụ nữ, nhưng một giây tiếp họ sẽ nói ra những lời nói mà anh hoàn toàn nghe không hiểu.

Anh cho rằng mình hiểu được Quý Ly, nhưng một tuần nay anh thật là không hiểu chuyện gì xảy ra, không tìm được nguyên nhân, không rõ cô rốt cuộc nơi nào không thoải mái, thật vất vả hôm nay cô mới nói, anh nghe nhưng vẫn chưa hiểu hết, anh càng ngày càng tin tưởng rằng Quý Ly tạm thời mắc chứng hậu sản u buồn.

Buổi tối trở về lại lên mạng tìm tư liệu về vấn đề này, không được, anh dứt khoát trực tiếp hỏi bác sĩ có vẻ nhanh hơn.

Nghĩ vậy anh nhất thời tràn ngập tin tưởng, vô cùng tin tưởng Quý Ly tâm tình bây giờ không yên, nguyên nhân chính là do chứng hậu sản u buồn, còn Giang Đình Hồng là ngòi nổ (ví với sự kiện dẫn đến bùng nổ sự kiện), nhưng mà anh đã quyết định giải quyết sự việc này tiết để.

Ngày mai anh sẽ liên lạc với Giang Đình Hồng, hi vọng cô đừng nữa gọi điện thoại đến nữa. Sau nghĩ kỹ tất cả, không chỉ tâm lý, ngay cả thân thể cũng thả lỏng không ít.

Mà ở một nơi khác, Giang Đình Hồng nhú mày, vừa hỉ mũi, vừa ảo não mình vừa rồi không nên gọi điện. Làm sao có thể không khéo như vậy, Quý Ly lại ở bên cạnh Dục Phong?

Không ngờ mới ra khỏi bệnh viện, Quý Ly lại đến chỗ Tào Dục Phong cáo trạng cô, lần này cô đã trở thành trò hề, chính là không nghĩ tới Tào Dục Phong lại không chừa mặt mũi cho cô, lại muốn chính cô nói xin lỗi với Quý Ly, cô cũng không muốn cùng phụ nữ nói chuyện mà phải ăn nói khép nép.

Ở Mỹ cấp trên của cô là một phụ nữ, làm cho cô chịu không ít đau khổ, hiện tại nghĩ đến vẫn khiến cô cực kỳ phẫn nộ, có nữ thủ trưởng hà khắc và ác liệt còn lợi hại hơn so với nam thủ trưởng.

Có lẽ là do nghĩ tới nữ thủ trưởng trước kia, cô bỗng nhiên cảm thấy Quý Ly cùng người phụ nữ khiến người khác chán ghét Peggy có điểm giống, ánh mắt lạnh lùng giống như đang cười nhạo cô.

Giang Đình Hồng uống ngụm nước ấm, không tự giác hạ mí mắt, vốn là cô thật không muốn cùng Tào Dục Phong dây dưa như vậy, không nghĩ chặt đứt quan hệ với anh, cũng chỉ là chừa đường lui mình, không vì tình cảm mà vì sự nghiệp, dù sao cơ hội chỉ có một lần, giao thiệp là không thể xem thường.

Tào Dục Phong chỉ là thuyết khách của cô, không đến đường cùng, cô sẽ không nhờ anh giúp, giống như lần này, nếu không phải anh hỗ trợ, cô không có khả năng tiếp nhận được case này, kinh doanh là cần giao thiệp, cho nên thỉnh thoảng cũng phải gọi điện cho Tào Dục Phong, gửi này nọ hoặc cùng anh ăn bữa cơm.

Cô không có lẫn lộn tình cảm nam nữ, thuần túy chỉ xem anh là người có quyền kinh doanh cao, nhưng Quý Ly lại xem cô là cô gái hèn hạ ích kỷ, không thể nuốt trôi oán hận này, thật sự khó có thể bình ổn tức giận của cô.

Giang Đình Hồng không tự giác lấy tay gõ mặt bàn, Tào Dục Phong là người có đạo đức và trách nhiệm, muốn dụ anh mắc câu không phải là dễ, huống chi mới vừa rồi ở trong điện thoại anh lại không bình tĩnh.

Về sau muốn hẹn anh ra có lẽ là không có khả năng, Lễ Chúc Mừng vào chủ nhật này chắc anh sẽ không đến.....

Bỗng nhiên, trong đầu cô hiện lên một ý nghĩ, cô cũng không có ý muốn đoạt lại Tào Dục Phong, nhưng cũng không ngại làm trung gian gây ra cho họ một ít hiểu lầm.

Như vậy là xấu, nhưng cô không cần quan tâm, ai bảo Quý Ly chọc giận cô? Cô vui mừng nâng lên khoe miệng, tâm tình tốt hơn nhiều.

Ba ngày sau, buổi sáng chủ nhật, Quý Ly cùng Tào Dục Phong theo thói quen ngủ nướng, mặc dù giống như thường ngày 6 rưỡi đã dậy, nhưng hai người không tỉnh rời giường, Quý Ly nhắm hai mắt, cảm giác Tào Dục gió ở sau lưng đang nhích lại gần, ngón tay khẽ vuốt khẽ vuốt lưng trần của cô.

Mấy ngày nay anh nhiệt tình khác thường, không ngừng nghĩ chứng minh bọn họ vô cùng có lửa, cho dù cô lần nữa nhấn mạnh lúc đó mình không phải nói về chuyện trên giường, anh lại mất điếc tai ngơ, vẫn như cũ hiểu lời của cô theo ý mình. Vì sao đàn ông lại tự cho là đúng như vậy không thể khai thông?

“Bã xã.....” Anh cúi đầu hôn lên đôi vai bóng loáng của cô.

“Oa.” Con gái khóc đánh gãy lời anh, Quý Ly mở mắt ra, Tào Dục Phong lập tức nói: “Anh đi cho!”

“Ừh!” Bình thường thứ bảy và chủ nhật đều là anh chăm sóc bảo bối, Quý Ly vui vẻ thoải mái.

Tào Dục Phong kéo chắn ra, tiện tay mặc bộ đồ ngủ đi tới phòng bé, Quý Ly nghiêng tai lắng nghe, rất nhanh tiếng khóc của bé càng ngày càng nhỏ, cô không cần nhìn cũng biết được anh ôm bé đi đến phòng bếp, vừa pha sữa vừa đùa với bé.

Tuy rằng Tào Dục Phong ở phương diện này rất truyền thống, hi vọng cô có thể nhà chăm sóc con gái đứng ra ngoài làm việc, nhưng anh cũng không giống truyền thống như những người đàn ông khác đem trách nhiệm chăm sóc con cái giao hết cho cô, Chủ nhật hầu như đều là anh bế bé con, thẳng thắn mà nói, cô xem như gả ột người chồng tốt.

Tô Ý Gia từng cười nói, đốt đèn lồng đi tìm khắp nơi mà không thấy người chồng tốt nào.

Tào Dục Phong là con thứ ba, anh còn có hai người anh trai, anh cả cùng sống với cha mẹ, anh hai và chồng cô ở ngoài, khoảng hai tuần họ về thăm cha mẹ một lần, cha mẹ chồng cô rất sáng suốt, sẽ không tham gia vào cuộc sống vợ chồng của các con.

Không cần Tô Ý Gia nói, cô cũng biết vận khí mình không tệ, gả ột người chồng tốt, cô còn không mãn nguyện chuyện gì ?

Cho dù lúc trước đang ngủ anh gọi tên Giang Dĩnh Hồng, làm tổn thương lòng của cô, làm cô lo lắng đề phòng anh đối với Giang Dĩnh Hồng là tình cũ khó quên, nhưng thái độ của anh đã nói cho cô biết, anh và Giang Dĩnh Hồng chỉ là quá khứ, lúc này nguy cơ coi như hoàn toàn được giải trừ.

Tô Ý Gia khuyên cô không cần tự tìm phiền não, buồn lo vô cớ, cảm tình mặc dù có oanh oanh liệt liệt, đẹp mắt lại rực rỡ như pháo hoa, nhưng kèm theo đó là thời gian ngắn, nhưng nếu là nước chảy đá mòn (ý chỉ là lâu dài), bình thường sẽ ổn định cả đời.

Huống chi tình cảm dù có nồng đậm thế nào, sau khi kết hôn cũng sẽ bình thản trở lại, không thể nói : tình cảm nồng đậm như lửa chính là tình yêu, mà cô cùng Tào Dục Phong không có sóng gió, bình thản thuận lợi như vậy thì không phải là tình yêu.

Những lời này làm cho cô trầm tư hồi lâu, không phải cô chấp nhất cô cùng Tào Dục Phong tình cảm quá mức bình yên, mà là lo lắng Tào Dục Phong đối với cô không phải là “Yêu”, mà là tình bạn hoặc tình thân.

Giống như cha mẹ cô hay ông bà nội, kết hôn do mai mối, tuy nói vợ chồng có thể nuôi dưỡng được tình yêu, nhưng hơn phân nửa là trách và tình thân, cô lo lắng Tào Dục Phong đối với cô chỉ có trách nhiệm cùng tình thân, còn tình yêu thì vô cùng mỏng manh.

Nghe thế, Tô Ý Gia cười ha ha, nói: “Lần này nếu mình là Tào Dục Phong, mình cảm thấy cậu suy nghĩ nhiều quá, Tào Dục Phong đối với cậu là yêu! Hiện tại là thời đại nào rồi, cậu cho rằng đàn ông sẽ vì chịu trách nhiệm mà kết hôn sao?”

Có lẽ cô là người trong cuộc nên mơ hồ! Tô Ý Gia vừa nói như vậy, khúc mắc của cô cũng được hoá giải nhiều, mặc dù không phải là toàn bộ, ít nhất không phải vấn đề này nữa.

Ngày luôn trôi qua, cả ngày cùng Tào Dục Phong tranh chấp anh rốt cuộc có yêu cô hay không không ý nghĩa, hãy cho thời gian chứng minh đi!

Nằm ở trên giường một lát, cô đứng dậy rửa mặt, đến phòng khách thì Tào Dục Phong đã cho bảo bối uống xong sữa, đang nhẹ nhàng vỗ lưng bé, làm bé đánh lại.

“Sao không ngủ thêm chút nữa?” Tào Dục Phong hỏi.“Tối hôm qua không phải oán giận anh ép em mệt muốn chết sao?”

Cô đỏ mặt trừng mắt nhìn anh. “Em đói bụng.”

Bộ dáng cô xấu hổ chọc cười anh, Quý Ly không để ý đến anh, tự mình đi vào phòng bếp làm bữa sáng, Tào Dục Phong hôn hai má mượt mà của bảo bối, nghe bé phát ra những âm thanh vô nghĩa.

“Buồn ngủ sao? Hay là muốn chơi đùa?” Tào Dục Phong nhẹ nhàng nắm tay bé lắc lư.

Bé kêu ê a vài tiếng, khoé miệng ứa ra những bong bóng nhỏ, Tào Dục Phong yêu thương lau đi cho bé, rồi sau đó ôm bé xoay vòng.

Bé lập tức cười to, thét chói tai vài tiếng, Tào Dục Phong coi bé như máy bay, từ trên đưa xuống rồi lại xoay vòng, làm bé càng vui mừng.

Quý Ly ở phòng bếp chiên trứng ốp la, vừa nói: “Đừng giỡn quá, nếu không chút nữa bảo bối lại ói ra sữa!”

Điện thoại đột nhiên vang lên, Tào Dục Phong nâng chân mày, hiện tại mới bảy giờ, ai mới sáng sớm lại gọi tới? Nhìn số hiển thị, không nghĩ tới lại là anh hai.

Anh cầm lấy điện thoại, nói: “Chuyện gì?”

“Hôm nay em có rảnh không?” Tào Ngạn Phong hỏi.

“Có ah, làm gì?”

“Ha, cuối cùng bị anh bắt được một ngày rảnh, giữa trưa đến khách sạn để chúc mừng sinh nhật cháu gái em.”

“Chú, người phải dẫn Huyền Huyền đến nha!” Tào Dục Phong nghe thấy giọng của cháu gái cá nhỏ ở đầu phone bên kia kêu lên.

“Có nghe hay không, muốn tới nha!” Tào Ngạn Phong nói. “Mấy ngày hôm trước ông chủ cho anh phiếu ưu đãi, anh vừa mới nhớ đến, sau đó gọi điện hỏi ba mẹ cùng anh cả, bọn họ đều không rảnh.”

“Ai bảo anh giờ mới nói.”

Anh nhớ rõ cha mẹ hôm nay cùng mọi người ở khí công đoàn (đoàn tập khí công- một cách rèn luyện sức khỏe và chữa bệnh ở TQ) đi Nam Bộ chơi, anh cả vốn là người đại bận rộn, anh hai hôm nay mới nói, anh cả làm sao mà sắp xếp thời gian?

“Anh vốn là tưởng rằng sinh nhật con cái không cần huy động lực lượng, mình ở nhà làm đại khái là tốt rồi, ai biết được vừa mới khoác áo tắm anh lại tìm được phiếu ưu đãi, Huệ Linh còn mắng anh một trận, nói anh trí nhớ kém, chuyện tốt như vậy phải nói sớm một chút.”

“Anh trí nhớ vốn kém còn gì”. Tào Dục Phong không chút tình cảm nói: “Thời gian, địa điểm?”

Tào Ngạn Phong vội vàng báo (sao ta thấy anh Ngạn Phong toàn bị ăn hiếp không vậy, giống ta nghe.....^-^), cuối cùng còn nói: “Quà tặng cũng không cần rồi.”

“Con muốn quà tặng.” Cá nhỏ ở phía xa kêu lên.

“Chú nhỏ, không cần mua quà, con bé đã có quá nhiều đồ chơi rồi.” Chị dâu Huệ Linh ở một bên lên tiếng.

Tào Dục Phong cười nói: “Giữa trưa đúng giờ em sẽ qua.”

“Tốt.” Tào Ngạn Phong cao hứng cúp điện thoại.

Quý Ly từ phòng bếp đi ra, hỏi: “Ai gọi vậy?”

“Anh hai.” Tào Dục Phong tóm tắt lại cuộc đối thoại vừa rồi.

Quý Ly cười nói: “Anh hai vẫn là như cũ.” Mỗi lần gần như đến lúc tổ chức rồi mới mời mọi người.

” Tất xấu này của anh ấy vẫn không đổi được.”

“Chúng ta đi trước một tiếng, còn phải mua quà cho cá nhỏ.” Quý Ly nói xong lại đi vào phòng bếp, làm cô lấy chân giò hun khói mới nghĩ đến tên khách sạn lát sẽ đi nghe tựa hồ có chút quen tai.....

Hôm nay Giang Đình Hồng hình như tổ chức Lễ Chúc Mừng tại nhà hàng đó, nghĩ đến điều này, Quý Ly không khỏi bật cười, thật đúng là thật khéo! Nhưng xem biểu tình của Tào Dục Phong, hình như căn bản không nghĩ tới chuyện này.

Cô lắc đầu, không muốn nghĩ đến chuyện này, nếu như gặp thì liền gặp đi! Bằng không còn có thể làm thế nào? Nghĩ như vậy, tâm cũng buông lỏng.

Hết Chương 4

5. Chương 5

Nguyên cả buổi sáng hai người chơi đùa với bảo bối, làm ít việc nhà, thoáng cái đã đến thời gian hẹn với Ngạn Phong, trước khi đến khách sạn họ ghé qua công ty bách hóa mua quà, nhân tiện mua cho bảo bối một con thỏ bông, thấy bé quơ cánh tay kêu to, Tào Dục Phong cười đưa thỏ nhỏ cho bé.

Những ngày gần đây bảo bối luôn thích kêu to, chắc là bé nghe âm thanh của mình cảm thấy mới lạ, cho nên không ngừng phát những thanh âm, thấy dáng điệu nô nhi (nô lệ của đứa bé) của Tào Dục Phong, Quý Ly cười lắc đầu.

Chờ cả nhà ba người họ đến khách sạn, thì đã thấy bốn người nhà của Tào Ngạn Phong đã sớm ngồi vào chỗ của mình.

“Chú, cô.” Cá nhỏ cùng em trai Tào Viêm Bân cười phát tay.

Quý Ly cũng cười phát tay lại, đợi đi đến gần sau đó mới đưa quà, vừa nói: “Sinh nhật vui vẻ, cá nhỏ đang từ từ lớn lên thành cá lớn rồi.”

Cá nhỏ tên là Tào Giai Du, năm nay sáu tuổi, là một bé gái dễ thương.

Tào Giai Du cười khanh khách. “Cám ơn cô.” Bé cười hì hì nhận lấy hộp quà.

“Không phải đã nói không cần mua quà sao?” Lý Huệ Linh vội nói. “Sẽ chiều hư nó.”

“Sẽ không, mẹ, con rất ngoan.” Tào Giai Du vỗ ngực bảo đảm, còn ra dáng người lớn làm mọi người cười to.

Sau khi hỏi han vài câu, Tào Ngạn Phong liền nói hai người đi lấy thức ăn, tránh cho thức ăn tốt bị người khách gấp sạch, Lý Huệ Linh đưa tay bế bảo bối trên tay Tào Dục Phong, cá nhỏ lập tức vui vẻ chơi với em họ, học theo bé kêu ê a.

Tào Dục Phong đi lấy susi cùng cá sống, Quý Ly đi đến khu hải sản nấu trứng tôm, nhân tiện nhờ đầu bếp xào hai đĩa rau.

Bữa cơm này ăn rất vui vẻ, hai nhà hoà thuận vui vẻ, nói chuyện tào lao, Tào Ngạn Phong là người vui tính hoạt bát nhất trong ba anh em, chuyên làm nóng làm không khí, có anh ở đây thị không cần lo lắng.

Giữa chừng cháu trai Tiểu Bân mắc đại, Tào Dục Phong cũng muốn đến toilet, liền ôm Tiểu Bân đi cùng, không nghĩ tới khi đi ra ngoài lại gặp Giang Dĩnh Hồng ở đối diện toilet nam.

Tào Dục Phong mặt không đổi sắc, gật đầu chào hỏi, mới nghĩ hình như cô làm lễ chúc mừng ở chỗ này.

Giang Dĩnh Hồng cũng không ngờ gặp được Tào Dục Phong, chỉ là cô rất nhanh phản ứng, nhìn thấy trong ngực anh có một bé trai, liền hỏi: “Đây là. . . .” Nhìn dáng vẻ của anh không giống đi tham gia lễ chúc mừng.

Tào Dục Phong ngắn gọn nói: “Cháu anh.”

Giang Dĩnh Hồng chột hiểu. “Con của anh cả hay anh hai?”

“Anh hai.” Anh ngắn gọn trả lời như cũ.

“Chào đi.” Tào Viêm Bân không sợ người lạ, tự nhiên chào một tiếng.

Giang Dĩnh Hồng mỉm cười. “Chào cháu.”

Tào Dục Phong không biết nên nói gì nữa, đang định rời đi, Giang Dĩnh Hồng chặn anh lại, nói: “Đã lâu không gặp anh cả và anh hai, em có thể vào chào họ một tiếng không?”

Anh cả của Tào Dục Phong là giám đốc công ty sinh học, anh hai giám đốc công ty điện tín, đối với cô mà nói đây là quan hệ kinh doanh.

Đầu tiên Tào Dục Phong kinh ngạc, tiếp theo liền nhú mày, không ngờ rằng cô sẽ nói ra yêu cầu này.

Giang Dĩnh Hồng thấy anh khó xử, nói thẳng: “Thôi, không sao, anh không cần khó xử như vậy, em không biết Quý Ly có nói với anh về cuộc nói chuyện của em và cô ấy không, chẳng qua em muốn giải thích với

anh một lần nữa, em không có ý đồ gì với anh cả, cũng không muốn phá hoại tình cảm vợ chồng của hai người, chỉ xem anh là bạn bè thôi, anh biết tâm tư của em đều đặt hết vào sự nghiệp, em chỉ muốn chào hỏi và trao đổi danh thiếp với anh cả và anh hai của anh thôi.”

Tào Dục Phong không nói gì, chỉ là lạnh nhạt gật nhẹ đầu, tỏ vẻ nghe được, anh sẽ không lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử nhận định rằng cô có ý đồ bất chính, hoặc tự nhận phong lưu cho là cô nhớ mãi không quên được anh, nhưng mà anh cũng không cho rằng bọn họ có thể làm bạn bè.

Vài ngày trước Quý Ly mới giận dữ vì Giang Dĩnh Hồng, anh không muốn dẫm lên vết xe đổ.

“Em quen biết nhiều bạn bè, quan hệ kinh doanh lại rộng rãi, anh nghĩ thiếu anh cũng không sao.” Anh không biết nói như thế nào, cho nên vẫn quyết định nói thẳng.

Nhất thời mặt Giang Dĩnh Hồng lúc đỏ lúc trắng. “Ý của anh là sau này cả đời không qua lại với nhau? Có cần thiết nghiêm trọng như vậy không?”

Tào Dục Phong đang tính mở miệng, chợt có âm thanh vang lên.

“Ah, là Tào Dục Phong sao?”

Anh quay đầu lại, một người đàn ông có vóc dáng bình thường, mặc một bộ đồ đen đi đến trước mặt anh. “Đã lâu không gặp.”

Tào Dục Phong quay về phía người đàn ông trước mặt cười một tiếng. “Hoá ra là cậu.” Anh và Trương Vĩ Minh không học cùng đại học, nhưng hai người trùng hợp có vài người bạn chung, sau khi tốt nghiệp cũng hợp tác làm ăn chung mấy lần, mặc dù không thể coi là tri kỷ, nhưng cũng có thể xem là bạn tốt.

Trương Vĩ Minh cười toe toét. “Không phải mình thì là ai? Cậu quên khách sạn này là do chú mình mở sao.” Rồi nhìn sang Giang Dĩnh Hồng. “Vị tiểu thư xinh đẹp này sao lại nhìn có chút quen mặt?”

Giang Dĩnh Hồng ẩn giấu vẻ mặt không kiên nhẫn, nói tên của mình. Lúc học đại học Trương Vĩ Minh từng theo đuổi cô, nhưng không có thành công, cô luôn luôn ghét đàn ông điệu đà, Trương Vĩ Minh lại là người như vậy, anh không phải người xấu, nhưng không hiểu lại giả bộ hiểu, nói lung tung, tự cho là hài hước, cô làm sao lại có thể thích anh được.

Tào Dục Phong cùng Trương Vĩ Minh cũng không do cô giới thiệu mà quen biết nhau, nhưng trái đất lại rất nhỏ, cô lại quen biết bạn bè của Tào Dục Phong.

“Giang Dĩnh Hồng.” Trương Vĩ Minh bừng tỉnh hiểu ra. “Đúng rồi, lúc trước có nghe nói em đã trở về, sao lại không hẹn nhau cùng ăn cơm?”

Tào Viêm Bân bị kẹt giữa những người lớn, có vẻ nhịn không được. “Chú, con muốn ăn bánh pút-đing.”

Tào Dục Phong lập tức trấn an nói: “Tốt, liền đi về.” Anh nhìn Trương Vĩ Minh và Giang Dĩnh Hồng. “Hai người cứ nói chuyện, tôi đi trước.”

Trương Vĩ Minh đâu dễ dàng thả người? Hẹn lần sau tìm thời gian đi ăn cơm mới để anh rời đi.

Trở lại chỗ ngồi, Tào Viêm Bân dung giọng nói trẻ con nói đến dĩ xinh đẹp còn có một chú mà bé không biết, Tào Dục Phong qua loa nói hai chữ “Bạn bè” cho qua.

Quý Ly lập tức nghĩ đến Giang Dĩnh Hồng, chỉ là cô không có hỏi, Tào Ngạn Phong và Lý Huệ Linh đều biết Giang Dĩnh Hồng, để tránh bầu không khí lúng túng, tự nhiên cô sẽ không chủ động nhắc tới vấn đề này.

Sau khi ăn uống xong, hai nhà dẫn mấy đứa trẻ đến khu giải trí thiếu nhi ở gần công ty bách hoá, Tào Dục Phong nhân cơ hội nói với Quý Ly về việc mới vừa rồi gặp Giang Dĩnh Hồng.

“Anh đã nói rõ với cô ấy, sau này cô ấy sẽ không xuất hiện nữa.”

Quý Ly khó nén được kinh ngạc, không nghĩ Tào Dục Phong sẽ làm như vậy để tạo đường lui.

“Sau này không nên suy nghĩ lung tung.” Anh rất nhanh hôn lên trán cô.

Ban đầu Quý Ly có chút cảm động, nhưng nghe thấy giọng nói trấn an của anh lập tức liếc anh một cái. “Chẳng lẽ anh còn cho rằng em mắc chứng hậu sản u buồn?”

Giọng nói của anh càng dịu dàng. “Tất nhiên không phải.”

Quý Ly vừa nghe là biết anh an ủi mình. “Nói cho anh biết em rất tốt.....”

“Tất nhiên”. Anh gật đầu phụ họa, nét mặt cứ như muốn lên bục nhận giải Nobel về hòa bình.

Cô thật muốn đá anh một đá, nhưng tiểu bảo bối trong ngực anh nhìn cô cười, nước miếng tích tách chảy xuống, vẻ mặt cô dịu dàng, sủng ái lấy khăn lau miệng cho bé.

“Tối nơi này vui mừng thế cơ à?” Cô thơm lên mặt bé một cái gửi mùi sữa trên người bé.

Huyền Huyền hưng phấn quơ tay múa chân. “Hô.”

“Nể mặt con gái, em không thêm so đo với anh.” Cô lườm anh, lại hôn lên khuôn mặt mập mạp của bé.

Tào Dục Phong cười không nói, lúc này nói gì đều là sai, dù sao bà xã cũng lớn nhất, nghe cô là được, nghĩ đến vẻ mặt khó chịu và khiếp sợ của Giang Dĩnh Hồng, trong lòng thấy hơi áy náy.

Dù sao cũng quen Giang Dĩnh Hồng mấy năm, cô ấy coi trọng sự nghiệp, cũng nằm trong dự liệu của anh, muốn thông qua anh để gặp anh cả, anh mặc dù không thoải mái, nhưng có thể thông cảm.

Sự nghiệp của Giang Dĩnh Hồng mới bắt đầu, tất nhiên muốn có thêm nhiều mối quan hệ, chẳng qua là cảm thấy bị lợi dụng, và không muốn làm cho Quý Ly không vui, cuối cùng anh đưa ra quyết định dứt khoát.

“Đang nghĩ gì?” Quý Ly ngẩng mặt liền nhìn thấy anh hình như đang suy nghĩ điều gì đó và cau mày.

“Không nghĩ tới sân chơi lại náo nhiệt như vậy.” Anh thuận miệng nói, trên cầu trượt có mười mấy người đứa trẻ đang đùa, đều la hét ầm ĩ, anh hai và chị dâu mỗi người chú ý một đứa trẻ, rất sợ bọn chúng đụng vào nhau, không cẩn thận đụng lại bị thương.

“Đứa bé biết đi, cha mẹ liền mệt mỏi.” Quý Ly chỉnh lại quần áo cho con gái. “Năm trước thị ngoan ngoan, năm sau sẽ bướng bỉnh như quý cho coi”.

Sau khi ở đó một giờ, Tào Ngạn Phong liền để cho hai vợ chồng họ đi về trước, dù sao bé con nít cũng có chút bất phương tiện, một tí thì uống sữa, rồi lại thay tã, chỉ là sinh nhật con gái, không nên bắt em trai và em dâu cùng đến đây.

Dưới sự kiên trì của anh hai và chị dâu Tào Dục Phong và Quý Ly đi về trước, bởi vì buổi chiều ăn quá nhiều, bữa ăn tối hai người cũng không muốn ăn thêm gì, Quý Ly chỉ đơn giản pha một bình trà, gọt ít trái cây, cả nhà ngồi trên ghế sa lon xem tivi, thi thoảng lại đưa tay đùa với bảo bối đang khoa tay múa chân.

Khi Quý Ly đi tắm cho cho bảo bối, Tào Dục Phong nhận được một tin nhắn, thấy người gửi là Giang Dĩnh Hồng, anh không vui cau mày lại.

“Em tôn trọng quyết định của anh, chẳng qua đối với đoạn tình cảm đã qua em vẫn cảm thấy đau lòng, chắc anh cảm thấy buồn cười, dù sao chúng ta nhiều năm không liên lạc, nhưng đây mới là tâm tình của em lúc này, chúc anh hạnh phúc.”

Tiểu Hồng”

Tào Dục Phong càng nhíu chặt mi tâm hơn, ấn phím xóa tin nhắn, như đang suy nghĩ điều gì đó nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, nghe thấy âm thanh của Quý Ly bước ra từ phòng tắm, anh tắt đi động để xuống bên khay trà.

Anh đứng dậy đi về phía Quý Ly, bế bảo bối trên tay cô, để cô đi tắm, rồi chơi đùa cùng bảo bối, một lát sau anh bắt đầu ru bé ngủ, ý nghĩ lại chuyển đến tin nhắn kia.

Khi hai người bắt đầu quen nhau, cô nói muốn anh gọi là Tiểu Hồng, làm anh hạnh phúc và hi vọng, dù nhắn tin hay gửi email, cô luôn xưng là Tiểu Hồng, đã nhiều năm anh không nghe thấy cách xưng hô này, nhất thời không biết làm gì.

“Hà.” bảo bối ngáp một cái.

Tào Dục Phong lấy lại tinh thần, mỉm cười hôn lên ót, tham lam gửi mùi hương trên người bé, dịu dàng vỗ lưng của bé.

Anh không muốn nghĩ rằng Giang Đình Hồng có mưu đồ khác, dù sao anh cũng đã từng yêu cô, không có cách nào nghĩ cô là người xấu, anh biết cô có thủ đoạn và âm mưu nhưng nó được dùng trên thương trường.

Nhưng vừa rồi tin nhắn của cô...., vì sao cố ý dùng nick name kia, là muốn gọi cho anh nhớ chuyện trước kia của hai người sao? Ý tưởng này làm cho anh lạnh người, không thể nào? Cô tại sao lại muốn làm như vậy? Bởi vì hôm nay anh không kiêng kị gì mà nói thẳng với cô sao?

Tào Dục Phong thở dài, đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, anh không kết luận bừa bãi, chỉ có thể quan sát biểu hiện của Giang Đình Hồng, hi vọng cô dừng lại đúng lúc, nếu không chút thiện cảm còn sót lại cũng bị cô xoá sạch.

Buổi chiều ngày thứ tư bầu trời xám xịt, Quý Ly gửi con gái cho cha mẹ chồng chăm sóc, đi dạo phố cùng Tô Ý Gia. Mấy ngày trước Tô Ý Gia vay tiền mua nhà cuối cùng cũng nhận được nhà, chẳng qua vẫn chưa có thời gian mua rèm cửa, đệm ghế sa lon, tranh chữ, hồ cá nhỏ v.v., Ý Gia xin nghỉ một ngày, nói Quý Ly cùng cô đi mua đồ dùng gia đình.

“Cho nên. . . . Hai người không có chuyện gì?”

“Cậu đang nói gì?” Tự nhiên hỏi một câu không có đầu đuôi, Quý Ly không hiểu gì cả.

“Lúc trước không phải vì Giang Đình Hồng mà cậu cùng Tào Dục Phong có chút cãi vã sao?” Tô Ý Gia nói.

Nhất thời Quý Ly hơi ngượng ngùng, “Không sao, anh ấy đã nói chuyện rõ ràng với Giang Đình Hồng rồi”. Nếu không phải Tào Dục Phong ở trong mơ gọi tên Giang Đình Hồng, cô cũng không phản ứng thái quá như vậy.

“Vậy thì tốt”. Tô Ý Gia yên lòng mỉm cười. “Người ta nói trước khi kết hôn phải mở to mắt, sau khi kết hôn thì chỉ mở một con và nhắm một con.”

Quý Ly cười nói: “Người theo chủ nghĩa độc thân mà lại nói về gia đình xuôi tai như vậy thật đúng là không đủ năng lực mà.”

Tô Ý Gia bất bình nói: “Đây gọi là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, cùng độc thân không có quan hệ.”

Quý ly cười chuyển đề tài. “Còn cậu, thời kỳ cùng quản lý mới đối đầu đã kết thúc chưa?”

Tô Ý Gia lắc đầu. “Vẫn còn giằng co, anh ta cả ngày mặt khó chịu, giống như mình thiếu anh ta mấy triệu, hôm nay mình xin nghỉ anh ta còn không vui, chẳng qua ai thêm để ý chứ?”

Quý Ly chỉ vào tấm thảm nhỏ màu xanh nhạt nói: “Cái này như thế nào? Rất giống một đồng cỏ.”

“Có thể, chỉ là mình cảm thấy vàng óng ả của cây lúa cũng không tệ”. Ý Gia chỉ vào một tấm thảm khác, cô muốn lấy màu vàng và xanh lá để trang trí phòng khách, quyết định màu sắc sau đó trang trí căn nhà thì dễ hơn nhiều.

Trong lúc Tô Ý Gia đang cân nhắc, thì di động của Quý Ly vang lên, sau khi nhấn phím nghe liền nghe thấy một âm thanh trong sáng và cỏi mở.

“Học tỷ, là em, Hầu Dịch Khoan, còn nhớ chứ?”

Quý Ly cười. “Dĩ nhiên nhớ.”

Không nghĩ tới anh sẽ gọi đến, còn tưởng rằng đó chỉ là lời nói xã giao.

“Cuối tuần có rảnh không? Ra ngoài ăn một bữa cơm tâm sự.”

“Em chờ chị một lát, để chị hỏi đã. . . .” Quý Ly che ống nói, nói với Tô Ý Gia: “Có nhớ mình đã từng đề cập với cậu chuyện của Hầu Dịch Khoan không?”

Ý Gia vuốt cằm. “Là cậu ta gọi?”

Cô và Quý Ly là bạn thời đại học, tất nhiên cũng biết đến học đệ Hầu Dịch Khoan, giao tình của hai người cũng không tệ lắm, chẳng qua là sau khi tốt nghiệp liền mất đi liên lạc.

“Đúng rồi, thứ bảy này không phải cậu muốn mời bạn bè đến ăn tiệc gia sao, có nghe thấy mình cùng cậu ta nói chuyện không? Vậy mời cậu ta cùng đi.”

“Không thành vấn đề, gọi cậu ta cùng đi, thật lâu không gặp, nói chuyện cũ cũng tốt.” Tô Ý Gia sáng khoái nói.

Quý Ly lập tức chuyển lời mời của Tô Ý Gia, Hầu Dịch Khoan vui vẻ nói: “Tốt, tốt, mọi người tụ họp”. Lúc học đại học Tô Ý Gia cũng rất chăm sóc Hầu Dịch Khoan, hai người trò chuyện cũng rất hợp.

Sau khi hẹn thời gian và địa điểm, Quý Ly mới cúp điện thoại.

“Còn tưởng cậu ta chỉ nói xã giao, không nghĩ lại gọi đến”. Quý Ly cười yếu ớt nói.

“Mình thích cá tính của Hầu Dịch Khoan, thẳng thắn lại chân thành, nói gọi cho cậu liền gọi cho cậu, trước kia mình đã cảm thấy cá tính cậu ấy không tệ, đáng tiếc cậu không có cảm giác với cậu ta, đúng là lợi cho Tào Dục Phong.” Tô Ý Gia cố ý nói.

Quý Ly cười đẩy bỏ vai của Ý Gia. “Nhớ, không được ở trước mặt người khác nói như vậy, sự việc cũng đã qua nhiều năm, nói ra không tiện.”

“Biết, mình cũng không phải là người không có chừng mực, cậu cũng đã kết hôn, nói không chừng cậu ta cũng có bạn gái, nói những thứ này chỉ làm mất hứng.” Ý của Tô Ý Gia là bảo cô yên tâm. “Chỉ là nhớ đến năm đó.”

Hai người thuận miệng nói về những kỉ niệm thời đại học, vừa chọn mua đồ cần dùng, một giờ sau trời đổ mưa, hai người cũng mua gần xong, nhưng mà trời mưa, lại xách theo bao lớn bao nhỏ thì gặp ít khó khăn, cho nên liền ở lại công ty bách hóa chờ mưa tạnh.

Không ngờ đợi đã nửa tiếng mà mưa không có xu hướng chuyển nhỏ, Tô Ý Gia liền nói: “Hay chúng ta gọi taxi về đi, dù sao nhà mình cách đây mà cũng không xa.”

Mặc dù nhà mới còn có chút lộn xộn, nhưng mưa không biết khi nào mới ngừng, cô không có kiên nhẫn ở công ty bách hóa chờ mưa tạnh.

“Được.” Quý Ly gật đầu.

Hai người xách theo bao lớn bao nhỏ ra khỏi công ty bách hóa, bắt taxi trở về nhà mới, không đến hai mươi phút đã đến nhà của Tô Ý Gia.

Bởi vì hai người không có mang dù, Tô Ý Gia xuống xe liền theo bản năng chạy về trước, trên tay hai người cũng mang không ít đồ, hơn nữa trời mưa trơn trượt, Quý Ly đầu tiên là nghe được một tiếng hét thảm thiết, đi đến phía trước nhìn, thấy Tô Ý Gia bị trượt chân té trên mặt đất, về phần quá trình xảy ra vụ án cô căn bản không nhìn thấy.

“Ý Gia!” Quý Ly sợ hãi kêu lên, vội vàng chạy đến bên cạnh Ý Gia. “Cậu có sao không?”

“Thật là đau.” Ý Gia gào khóc.

“Đứng dậy được không?” Quý Ly đưa tay muốn đỡ Ý Gia dậy.

Lúc này nhân viên quản lý tòa cao ốc cũng nhìn thấy cách đó không xa, có hai người đang trong tình trạng bị thảm, liền che dù chạy đến. “Thế nào? Có nặng lắm không?” Anh ta tiến lên đỡ Tô Ý Gia dậy.

Tô Ý Gia chật vật đứng dậy, không chỉ cái mông đau, ngay cả chân cũng rất đau, cô bị đau nói: “Chân. Chân thật là đau.” Chân phải hình như bị trật, không thể nào bình yên đứng thẳng, chỉ có thể đem sức nặng toàn thân chuyển qua chân trái.

“Có thể đi sao? Có muốn đến phòng khám gần đây không?” Quý Ly hỏi.

“Đi về trước, mình còn có thể đi.” Tô Ý Gia ý bảo Quý Ly nhặt những túi bị rơi dưới đất đưa cho cô, vừa nhờ nhân viên quản lý dìu cô vào trong thang máy.

Mặc dù tay chân luống cuống, nhưng thật may là có nhân viên quản lý và một hộ gia đình đi ngang qua giúp một tay, hai người cuối cùng cũng vào được nhà, toàn thân bị dính mưa ướt sũng không nói, túi đồ bẩn và bị phá hư, thật may là bên trong đồ trang trí đều có túi plastic bảo vệ, chỉ đánh vỡ một bộ chén trà ở bên ngoài, thì không có tổn thất lớn.

Quý Ly dìu Tô Ý Gia vào phòng tắm, còn mình thì cầm khăn lông lau khô tóc, thuận tiện thay luôn bộ quần áo ướt, mặc bộ đồ thể thao của Tô Ý Gia áo thun cùng quần ka-ki.

Quý Ly đi vào phòng bếp pha bình trà nóng, sau đó uống vài ngụm, cả người mới thanh tỉnh lại, nghe tiếng động phát ra từ phòng tắm, cô đi tới đỡ Tô Ý Gia đến ghế sa lon ngồi, rồi lấy túi đá chườm lên mắt cá chân của Ý Gia.

“Chờ mưa nhỏ lại, rồi đến phòng khám kiểm tra một chút.”

Tô Ý Gia oán hận nói: “Làm sao lại xui xẻo như vậy?”

“Tay của cậu trầy da, có hộp cứu thương không?”

“Không sao, hiện tại mình chỉ đau mông thôi.” Tô Ý Gia cau mày điều chỉnh lại túi đá trên chân.

Quý Ly lo lắng nói: “Hay là bây giờ chúng ta đi bệnh viện? Đi chậm một chút không cần vội vàng.”

“Không cần, mặc dù đau, bắt quá không gãy xương, chẳng qua là chân bị treo mà thôi.” Tô Ý Gia lắc đầu. “Nếu là nghiêm trọng như vậy, mình căn bản không thể đứng được.”

“Cũng đúng.” Quý Ly gật đầu phụ họa.

“Cậu không phải muốn đến nhà cha mẹ chồng đón con gái sao?” Tô Ý Gia nhắc nhở.

Quý Ly mở túi xách lấy điện thoại di động ra. “Mình nói với họ tối nay đến.” Cô rót chén trà nóng cho Tô Ý Gia, sau đó đi đến cửa sổ sát đất nói chuyện.

Sau khi nói rõ mọi chuyện với cha mẹ chồng, Quý Ly lại gọi điện cho ông xã, đợi hai giây điện thoại bên kia truyền đến âm thanh quen thuộc.

“Sao vậy, cần anh mua cái gì sao?”

Cô cười khẽ. “Không có, sau khi tan việc anh có thể tới chỗ Ý Gia không, chân cô ấy bị thương.” Cô kể lại chuyện Tô Ý Gia bị trượt chân cho anh nghe.

“Bên ngoài đang mưa, không muốn lại nhờ vả nhân viên quản lý, lại nhớ đến anh sắp tan việc, không bằng chúng ta đưa Ý Gia đi bệnh viện.”

“Không thành vấn đề.” Tào Dục Phong lập tức nói.

Quý Ly đang muốn cúp điện thoại, chợt nghe bên tai truyền đến âm thanh huyền ảo. “Anh đang ở bên ngoài?”

“Đúng, cùng khách hàng.”

“Dĩnh Hồng, bên này.” Đột nhiên lời nói truyền đến bên tai, Quý Ly nghe được hai chữ “Dĩnh Hồng”, tâm tình lạnh xuống.

Nhận thấy bà xã trầm mặc khác thường, Tào Dục Phong nói: “Mới vừa là tiếng của Diệp Văn”. Mới vừa rồi gọi to Quý Ly nhất định nghe thấy.

“Ừ.” Cô phát ra một tiếng từ cổ họng.

“Đừng hiểu lầm, hôm nay anh mới biết Diệp Văn giao mục quảng cáo của công ty cho cô ấy.” Tào Dục Phong giải thích.

“Ừ, em biết.” Âm thanh của cô cuối cùng cũng khôi phục như bình thường.

“Chờ một chút anh sẽ qua đón em.”

“Không cần, công việc quan trọng hơn, em cúp máy đây.”

Tào Dục Phong còn muốn nói gì nữa, nhưng Giang Dĩnh Hồng đã đi tới ngồi xuống bên cạnh bàn, anh không thể làm gì khác hơn là nói: “Lát nữa anh gọi lại cho em.”

Quý Ly đáp nhẹ một tiếng sau đó cúp điện thoại, như đang suy nghĩ điều gì đó, nhìn chăm chăm mặt đất.

“Thế nào?” Tô Ý Gia nhìn về phía cô.

Quý Ly lắc đầu một cái, đi trở về ghế sa lon ngồi xuống. “Không có gì, Diệp Văn giao cho Giang Dĩnh Hồng dự án quảng cáo của công ty.”

Tô Ý Gia kinh ngạc mở to mắt, tùy tiện nói: “Cậu cũng không cần suy nghĩ nhiều, cũng không phải là Tào Dục Phong tìm cô ấy.”

“Mình không nghĩ cái gì.” Quý Ly than thở. “Chẳng qua là cảm thấy phiền, nghe thấy tên của cô ấy liền thấy không thoải mái. Thật ra thì Dục Phong đã nói rõ ràng, mình cũng không tin với cá tính của anh ấy sẽ giấu mình chuyện của Giang Dĩnh Hồng, nhưng chỉ là cảm thấy không thoải mái.”

Tô Ý Gia cười ha ha. “Đây là gì? Chính là ghen sao! Ghen cần gì đạo lý? Chính là không thoải mái!”

Quý Ly bắt đầu nói. “Mình ghét loại cảm giác này không để ý tới tính chất của hành động, hơn nữa ghét ghen với Giang Dĩnh Hồng, cô ấy giống như quỷ, trốn thế nào cũng không thoát.”

“Tào Dục Phong và cô ấy có chung vài người bạn, khó tránh khỏi sẽ gặp mặt, cậu.”

“Mình hiểu ý của cậu là không cần lo lắng.” Quý Ly uống một ngụm trà. “Mới vừa rồi chẳng qua là mình quá kinh ngạc, yên tâm, mình sẽ không giận Dục Phong, luôn vì Giang Dĩnh Hồng mà gây gỗ, anh ấy không phiền thì mình cũng phiền.”

“Cũng đúng, dần ông bình thường sẽ xem hành động này của phụ nữ là cố tình gây sự.” Tô Ý Gia cũng nói.

“Không nói những thứ này nữa, chân cậu như thế nào rồi? Hình như là rất sưng.”

Thấy Quý Ly không muốn nói nữa, Tô Ý Gia hiểu ý đổi chủ đề khác.

Tào Dục Phong nhẩn nại ngồi nửa giờ, đang muốn tìm lý do thích hợp rồi đi, Diệp Văn và trợ lý của Giang Dĩnh Hồng đứng dậy đi rửa tay, nhất thời chỉ còn lại anh cùng Giang Dĩnh Hồng mặt to trừng mắt nhỏ, không khí có chút quái dị.

“Thế nào, không muốn nhìn thấy em?” Giang Dĩnh Hồng miệng uống cà phê.

“Anh không có ý này.” Tào Dục Phong nhàn nhạt nói.

Cô cười châm biếm. “Em dĩ nhiên hiểu được ý của anh, ngày đó ở khách sạn anh đã nói rất rõ ràng.”

Thấy anh trầm mặc không nói, cô để ly cà phê xuống, thở dài nói: “Mặc dù em không muốn giải thích, nhưng hợp tác với công ty anh là việc đã bàn trước đây, em không biết rằng Diệp Văn lại không nói với anh, cũng không biết anh ta sẽ kéo anh tới, thật ra thì Diệp Văn đang giúp đỡ em, dù sao phòng làm việc vừa mới mở, rất nhiều cơ hội đều là bạn bè giúp đỡ, em không thể bởi vì anh không muốn nhìn thấy em mà để tuột mất công việc, như vậy cũng không chuyên nghiệp, lại không hợp với tác phong của em.”

Tào Dục Phong vẫn trầm mặc, im lặng như cũ, không phải là anh cố ý “Làm bộ làm tịch” hoặc nhỏ mọn, mà là không biết nên nói cái gì.

Việc tiêu thụ của công ty luôn là Diệp Văn phụ trách, anh ít khi hỏi tới, chẳng qua Diệp Văn luôn đối tốt với phụ nữ nhân, Diệp Văn ưu ái cho Giang Dĩnh Hồng, anh cũng không ngạc nhiên.

Trước kia Diệp Văn đã từng hỏi anh có còn để ý Giang Dĩnh Hồng hay không, chủ yếu là thử dò xét ý tứ, nếu anh để ý, Diệp Văn sẽ không hợp tác với Giang Dĩnh Hồng, nhưng bởi vì anh tỏ rõ không thèm để ý, Diệp Văn tự nhiên sẽ không nghĩ đến phải tránh né.

Thật ra thì không thể trách Diệp Văn, mấy ngày gần đây vì chuyện của Giang Dĩnh Hồng mà anh với Quý Ly cãi nhau, anh không có nói cho Diệp Văn, vì vậy mà xui quỷ khiến mới xảy ra cục diện ngày hôm nay.

Vấn đề thảo luận về quảng cáo, anh luôn luôn không nhúng tay vào, hôm nay cùng Diệp Văn tới đây, là bởi vì tiền chi cho quảng cáo cao hơn dự tính ban đầu.

Diệp Văn cười nói: “Lần hợp tác này đại diện công ty quảng rất biết nói chuyện, mình vừa nói với cô ấy, không bằng cậu với mình đi gặp.”

Mãi cho đến khi anh vào phòng ăn, Diệp Văn mới kết thúc trò đùa dai của mình và nói cho anh biết đại diện của công ty quảng cáo là Giang Đình Hồng, cuối cùng thì anh không thể không nể mặt, dù sao công việc vẫn là công việc. Không ngờ lại trùng hợp như thế, đúng lúc Quý Ly gọi điện thoại tới.

“Thế nào lại không nói?” Giang Đình Hồng nhướn mày.

Tào Dục Phong nói: “Anh đã tỏ rõ lập trường của mình, số tiền không thể nhiều hơn so với dự tính ban đầu, còn lại nội dung em và Diệp Văn bàn bạc là được.”

Thấy thái độ của anh chỉ có giải quyết công việc, sắc mặt Giang Đình Hồng hơi khó coi. “Anh đã thay đổi, Dục Phong.”

Anh nhướn mày, tỏ vẻ không hiểu.

“Không nghĩ rằng anh sẽ biến thành bị bã xã quản lý nghiêm số một.” Cô cười nhạt. “Anh trước kia cũng không phải dễ dàng bị thao túng như vậy.”

“Thao túng?”

“Chúng ta trước kia sẽ gây gỗ, không phải là vì ai giữ ý nấy sao? Không nghĩ tới anh bây giờ trở nên dễ nói chuyện như vậy.” Cô dừng lại mấy giây, thấy anh không có ý muốn nói, mới tiếp tục nói: “Em có chuyện không nghĩ ra, nhưng lại sợ nói ra làm cho anh mất hứng.”

Anh cau mày: “Em rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Mặc dù hiện tại nhắc tới chuyện trước là không tốt, nhưng em nhớ anh đã nói anh không có cảm giác đối với Quý Ly, thuần túy chỉ là bạn bè.” Cô cẩn thận quan sát vẻ mặt anh, thấy anh mất hứng nhếch môi dưới, cô vội vàng nói lại: “Em không nên nói chuyện trước kia, thôi không nói nữa.”

Anh nhìn chằm chằm mặt của cô, vẻ mặt như suy nghĩ điều gì đó, cô đang dùng thủ đoạn chơi anh sao? Hay chỉ là thuận miệng nhắc tới chuyện trước kia?

Anh quay đầu đi, chẳng qua anh rất muốn biết cô đang tính toán cái gì, cô nói những lời này mục đích là gì, tức giận? Không cam lòng? Hay là muốn phá hoại? Hoặc chỉ là muốn biết rõ anh rốt cuộc thích Quý Ly ở điểm gì?

Bất kể đàn ông hay phụ nữ, mặc dù đã chia tay với người yêu, nhưng đối với người yêu sau của người yêu cũ thì không nhận được sẽ muốn dò xét, so sánh với mình. Anh có nghe qua cách nói này, chẳng lẽ hiện tại Giang Đình Hồng lại có tâm tư này?

Trí nhớ bỗng quay về, trước kia Giang Đình Hồng đối với sự tồn tại của Quý Ly không vui vẻ lắm, cô nói ghét đàn ông có hồng nhan tri kỷ.

Vì không muốn cô hiểu lầm, anh từ từ xa lánh Quý Ly, còn nói đối với Quý Ly chẳng qua là bạn bè, không có tình cảm nam nữ, không nghĩ rằng cuối cùng anh lại kết hôn cùng Quý Ly, chắc là Giang Đình Hồng ngạc nhiên vì điều này?

” Tình cảm giữa người với người sẽ thay đổi, nếu không chúng ta sẽ không chia tay, không phải sao?” Anh đơn giản nói.

Sắc mặt cô cứng đờ, ngay sau đó cười nói: “Em không phải nói anh không thể có tình cảm với Quý Ly, anh hiểu lầm ý của em, em chỉ là hoài nghi anh ban đầu nói không có tình cảm nam nữ với cô ấy, có phải là gạt em không?”

Anh hơi nheo mắt. “Em nói anh bắt cá hai tay?”

Cô chợt nở nụ cười. “Không phải, em tin tưởng anh không có, lại nói em không phải là dễ người lừa gạt như vậy Không nói nữa, anh coi như em hồ ngôn loạn ngữ (nói xằng bậy) đi.”

Anh cau mày không nói.

Cô than thở một câu. “Gần đây em giống như quá đa cảm, có lẽ em còn chưa bỏ được anh, vẫn cho rằng anh là của em, cho nên tâm tình vẫn chưa điều chỉnh được.”

Đột nhiên xuất hiện lời nói mập mờ khiến cho anh kinh ngạc, còn không kịp suy nghĩ sâu xa, Diệp Văn đều và trợ lý của Giang Dĩnh Hồng đã đi tới, ngồi vào chỗ của mình, sau đó bốn người thảo luận công việc vừa nảy bỏ dở, về mặt Giang Dĩnh Hồng như bình thường, không chút xấu hổ và lúng túng, Tào Dục Phong không khỏi hoài nghi mình mới vừa rồi hiểu lầm lời nói của cô hay không? Hoặc là, cô nói những lời đó, chẳng qua là nhớ lại quá khứ, không có ý tứ gì khác.

Giang Dĩnh Hồng cư xử đúng mực, những lời đó chỉ là mơ mộng, nhưng có thể vận dụng phong khinh (bình tĩnh) mà nói, chẳng qua là hoài niệm những gì đã qua, Tào Dục Phong không xác định được cô rốt cuộc là người trước hay người sau.

Nửa giờ sau, anh rời đi trước, Giang Dĩnh Hồng máy móc nói lời từ biệt với anh, khoe miệng cười vừa phải, không quá phẫn, ngả ngớn, cũng không làm cho người ta cảm thấy xa cách.

Tào Dục Phong suy nghĩ điều gì đó rồi rời đi, Giang Dĩnh Hồng bưng lên cà phê uống một ngụm, che giấu nụ cười vui vẻ cùng tia tính toán hiện ra trong mắt trong mắt.

6. Chương 6

Ngâm mình trong bồn tắm tràn ngập mùi thơm hoa hồng, Quý Ly thoải mái thở dài một tiếng, hình như một ngày mệt mỏi đã bị xóa hết. Cả buổi chiều đi dạo với Tô Ý Gia, ngoại trừ hai chân đau nhức ra, còn phải mang bẫy, tám cái túi hai tay cũng hơi khó chịu.

Lúc Tào Dục Phong chở các cô đến bệnh viện, cô không có bám lấy anh để hỏi chuyện Giang Dĩnh Hồng, không phải vì sợ có mặt của Tô Ý Gia, mà cô cũng đang muốn học không cần nghĩ thần nghi quỹ (đa nghi).

Tào Dục Phong ở cùng Giang Dĩnh Hồng, cô không thoải mái, nhưng cô không muốn hai người vì chuyện này mà gây gỗ cả ngày, ngược lại cả buổi tối Tào Dục Phong cẩn thận từng ly từng tí, hình như lo lắng cô bất cứ lúc nào sẽ lơ mơ (như đi trên mây, suy nghĩ viễn vông).

Ngâm một lúc lâu, cho đến khi da bắt đầu nhú lại, Quý Ly không đành lòng đứng dậy, mặc bộ áo ngủ vàng nhạt đơn giản, đánh răng xong mới ra khỏi phòng tắm.

Vừa nghe thấy tiếng mở cửa, Tào Dục Phong thả tạp chí trên tay xuống, chờ Quý Ly bôi nước hoa hồng rồi đi đến giường, ngay sau đó đưa tay ôm cô vào trong ngực.

“Em thật thơm.” Tào Dục Phong vùi mặt vào trong cổ cô, mùi hoa hồng thơm mê người lại dễ ngủ.

“Em tưởng anh đã ngủ.” Cảm thấy bàn tay của anh trượt vào trong áo, cô bắt lấy tay anh. “Hôm nay em rất mệt.”

Anh không có tiến thêm bước nào nữa, ôn nhu nói: “Đang tức giận?”

Cô cười nói: “Em tức cái gì? Chẳng qua là mệt mỏi, hôm nay đi dạo vài giờ.” Cô cố ý ngáp một cái. “Ngủ đi!”

Thế nhưng anh lại không biết điều mà nói: “Em cả buổi tối đều im lặng”. Mặc kệ là ở bệnh viện chờ Tô Ý Gia băng bó, hoặc là trên đường trở về, cô đều im lặng, cho dù anh tìm đề tài, cô chỉ nói qua loa vài câu.

Khi đến nhà cha mẹ đón bảo bối, cô chỉ nói chuyện với ba mẹ, nếu không thì trêu chọc bảo bối, sau khi về nhà cô bắt đầu tắm cho con gái, bạn này bạn kia, cô không phải hoàn toàn không nói chuyện với anh, thỉnh thoảng nghĩ đến gì đó sẽ nói với anh mấy câu, nhưng so với ngày thường thì lạnh nhạt rất nhiều.

Cho dù anh đã giải thích thêm lần nữa nguyên nhân Giang Dĩnh Hồng xuất hiện, cô chỉ thờ ơ nói: “Em biết, anh đã giải thích qua điện thoại, em không có nghĩ gì cả.”

Anh một chữ cũng không tin, nếu cô không để ý, vì sao giận dỗi?

“Anh không muốn ngủ.” Anh hôn cổ và lưng của cô.

Cô than thở. “Nhưng em muốn ngủ.”

Anh ôm chặt cô, nhẹ giọng nói: “Em hoàn toàn không tin anh?”

Cô ngẩn ra, ngay sau đó liền hiểu ý của anh. “Em tin tưởng anh.”

“Em đang tức giận.”

Cô ở trong ngực anh xoay người lại, để cho anh nhìn thấy cô không vui. “Em không có tức giận.”

Anh không nói, nhưng vẻ mặt đã biểu hiện anh không bị thuyết phục, cô than thở.

“Em cảm thấy chúng ta đã nói đủ nhiều về chuyện của Giang Đình Hồng rồi.”

Kinh nghiệm cãi vã lần trước đã làm cho cô hiểu nói về đề tài này sẽ không có kết quả, Tào Dục Phong đã làm những gì có thể làm, nhưng vẫn không có cách nào tránh mặt Giang Đình Hồng, cô còn có thể nói gì? Cũng không thể kêu Giang Đình Hồng quay về Mĩ?

Lại nói, mặc kệ Tào Dục Phong hay Giang Đình Hồng, đều nói cũ chuyện đã qua, không thể nói lại tình xưa, cô còn so đo không phải giống như là trẻ con tức giận sao?

“Cũng không thể khi hai người cùng gặp mặt em lại tranh cãi với anh, đó không phải là cố tình gây sự sao?” Cô lại thở dài. “Em chỉ là cảm thấy cô ấy như âm hồn bất tán mà thôi, giống như anh đang hưởng thức món bánh ngọt, nhưng con ruồi cứ bay ở chung quanh không ngừng, mặc dù không có đậu trên bánh ngọt, nhưng ăn người không cách nào thưởng thức tốt được.”

Ví dụ của cô làm anh bật cười. “Anh là bánh ngọt?”

Cô liếc xéo một cái. “Chẳng qua chỉ là ví dụ, đừng đắc ý.” Cô cố ý nhéo eo của anh.

Anh thở nhẹ một tiếng, cười ôm chặt cô. “Sau này không nói chuyện của cô ấy nữa, dù sao em tin anh là được rồi.” Anh cúi đầu hôn lên môi cô, đôi tay tiếp tục dao động trên người cô, cảm nhận da thịt trơn bóng của cô.

Xem ra anh không muốn để cô ngủ ngon giấc ! Quý Ly lại ngất eo của anh, anh lui lại né tránh, ở trên môi cô cười khê.

Tay của cô thuận thể trượt xuống, cầm lấy dực vọng đã bắt đầu ngóc đầu dậy, giọng của anh chuyển thành khàn đục, đôi tay xoa bộ ngực đầy đặn của cô, đầu gối tách hai hai chân của cô ra.

Cô thở gấp cuối cùng giây giụa. “Em mới tắm xong.”

“Chờ một lát anh sẽ giúp em tắm lần nữa.” Tay của anh tìm đến giữa hai chân cô, thuần thục vuốt ve.

Cô run rẩy khê rên, tay phải phản xạ nắm chặt anh, anh khê rên hôn cô, đầu lưỡi ẩm áp ẩm ướt liếm mút mọi ngóc ngách trong miệng cô.

Hai người nhiệt tình thăm dò cơ thể của nhau, áo của cô (trong bản convert là “dài T-shirt” nhưng đi ngủ mà mặc T-shirt ^__^) rất nhanh bị vứt qua một bên, rồi sau đó đến áo ngủ của anh bị ném trên mặt đất.

Khi cơ thể mềm mại của cô dán lên người anh thì anh khàn giọng rên rỉ, thích bóp đùi mềm mại của cô quần quanh eo và hông anh, mang đến hàng loạt run rẩy.

Anh cúi đầu ngậm nụ hoa của cô, vội vàng bú, nghe cô rên rỉ khiêu gợi, tay của anh vuốt ve bờ hông cô, ngón tay thăm dò vào nơi chật chẽ nhất trong cơ thể cô.

“Ông xã.” Cô yêu kiều nâng hông lên.

Âm thanh mềm mại kích thích anh, làm huyết dịch (máu) anh sôi trào, anh ngẩng đầu nhìn thấy hai mắt cô mở mịt, dịu dàng hôn mi cô, mắt cô, cô vuốt ve lồng ngực của anh, lưng anh, ngón tay nhẹ dàng linh hoạt chuyển động làm da thịt anh nóng lên.

Khi cô vuốt ve những chỗ nhạy cảm hông eo thì anh rên rỉ với giọng khàn khàn, bóp chặt cứng, cô đắc ý nâng cao hai chân, bóp đùi trơn bóng vuốt ve eo anh.

Dục vọng nóng bỏng của anh để trước chỗ kín ướm át của cô cọ xát trên đầu, ngón tay vân vê nụ hoa dựng đứng của cô, Quý Ly ở dưới môi anh than nhẹ: “Nhanh lên một chút.”

“Muốn anh sao?” Anh quỳn rũ liếm khoe miệng cô, trong mắt hiện lên dục hỏa thiêu đốt cùng chút đùa giỡn.

Cô gì chặt miệng anh, móng tay đâm vào bắp thịt anh. “Nhanh lên một chút.”

Anh thở hổn hển, bởi vì hưng phấn mà run rẩy. “Nói em muốn anh.”

“Không nói.” Tay cô vòng ra phía trước, cầm dục vọng của anh, lập tức làm anh rên rỉ, cô đắc ý nhìn anh, mắt tỏa sáng lấp lánh. “Nhanh lên một chút.”

Không chịu yếu thế anh đưa ngón tay vào sâu trong hoa kính chặt chẽ và ầm áp của cô, trên đầu bên trong lối vào, cô nhỏ giọng rên rỉ, thân thể phản xạ hút lấy ngón tay của anh.

Lúc này đổi lại là anh đắc ý, lúc này hơi thở của anh đang quanh quẩn bên môi cô. “Nói đi.”

“Không nói.” Cô cố ý cắn lên vai anh.

Anh cười một tiếng, nhưng vui vẻ rất nhanh bị khoái cảm thay thế, tay của cô linh hoạt giống như ảo thuật gia, trên đầu dục vọng của anh khiến khoái cảm tăng lên, cô cảm thấy phân thân của anh căng cứng hơn.

Anh không cam lòng yếu thế ngón tay tìm đến nhạy cảm nhất của cô mà mơn trớn, cô run rẩy kịch liệt, yêu kiều rên rỉ: “Nhanh lên một chút đi, ông xã.”

Anh rút tay ra, mở rộng bắp đùi trắng nõn của cô thêm nữa, để phân thân căng cứng trước hoa kính ướm át của cô.

“Nói em muốn anh.” Trên lưng mồ hôi đang chảy xuống, trong mắt hiện lên tia lửa nóng rực.

Cô nhẹ giọng rên rỉ, cơ thể nâng lên, hướng anh mời gọi. “Em muốn anh, nhanh lên một chút.”

Nghe được đáp án mình muốn, Tào Dục Phong kích động đâm mạnh vào hoa tâm kia, khoái cảm quen thuộc giống như nước biển xông tới, Quý Ly nghe anh phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

Cô nâng cơ thể lên, khát vọng ôm chặt anh, anh càng dùng thêm sức, gần như vào lút cán sau lại rút ra, cô nâng ông phối hợp với anh, từ lâu đã quen thuộc với kiểu luật động này, nghe anh khàn khàn rên rỉ.

Anh là chồng của cô, chỉ thuộc về cô.

Thân thể cô thật mê người, vẻ mặt quỳn rũ cùng tiếng rên rỉ như đổ thêm dầu vào lửa cháy, làm anh mất tự chủ, khoái cảm quen thuộc cùng kích thích hoan ái ngày càng mãnh liệt, cuộc so tài giữa hai người đã không còn nữa, chỉ còn sự nhiệt tình và ham muốn, muốn thỏa mãn đối phương và cũng thỏa mãn mình.

Lối vào của cô rất chặt giống như cái kén ướm át, bao bọc lấy năm căn của anh, mồ hôi rơi xuống cơ thể trắng nõn, hai người nhiệt liệt quấn quýt lẫn nhau.

“Ông xã, ông xã.” Móng tay cô đâm vào sống lưng anh.

Khi đạt tới cao trào, Quý Ly uốn cong thắt lưng, cảm giác anh tiến vào càng sâu, cô nắm chặt ga giường, hét lên, môi anh bao phủ miệng cô, nuốt tiếng hét của cô vào trong miệng, cô cảm giác cơ thể anh cứng lại, tinh hoa ầm áp phun vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

Cô ôm anh không ngừng run rẩy, dưới cánh tay rắn chắc là mồ hôi ướm đầm, anh hơi di động, đầu tựa trên cổ cô, ngửi hương hoa hồng nhàn nhạt tỏa ra từ tóc cô, mùi hương lan tỏa khắp phòng của hai người, khiến anh cảm thấy hài lòng.

Anh ngẩng mặt lên, phát hiện cô đã ngủ, dịu dàng lau mồ hôi ở trên trán cô, hôn lên môi cô, trong mắt tỏa ra sự dịu dàng.

Theo bản năng rúc vào trong ngực anh, tìm kiếm tư thế thoải mái để ngủ, anh mỉm cười nhẹ nhàng ôm lấy cô, thân thể buông lỏng và hài lòng.

Anh thích có cô làm bạn sau một ngày mệt mỏi, càng thích ôm cơ thể mềm mại của cô mà ngủ, anh sẽ không để cho bất kỳ người nào phá hoại hạnh phúc anh đang có, cho dù người đó là Giang Đình Hồng cũng không có khả năng.

Từ ngày đó trở đi, hai người không có đề cập đến Giang Đình Hồng, cho dù biết cô ấy nhận dự án quảng cáo của công ty Tào Dục Phong, Quý Ly cũng không hỏi chi tiết cụ thể, càng không muốn hỏi xem hai người có thường xuyên gặp mặt hay không?

Không phải cô không có khúc mắc, nhưng cô không muốn vì Giang Đình Hồng mà làm cho không khí trong nhà ngột ngạt.

Cảm giác bất an trong lòng vẫn không biến mất, nhưng cô không muốn cả ngày suy nghĩ lung tung, vừa có gió thổi cỏ lay (biến động nhỏ) liền sợ hãi đến đau dạ dày, thời gian này vì chuyện Giang Đình Hồng khiến cô lo lắng và sợ hãi, mệt mỏi không thôi, hôm nay cô đã nghĩ thông suốt, cứ thuận theo tự nhiên đi!

Giống như trước đây mỗi lần chuẩn bị bước vào cuộc thi bụng sẽ đau đến đổ mồ hôi lạnh, ngược lại khi tiếng chuông vừa vang lên, cuộc thi bắt đầu, cô rất tỉnh táo, mà bây giờ có thể xem “Hôn nhân” là đề thi lần này đi!

Gió êm sóng lặng qua vài ngày, Chủ nhật Quý Ly đến chỗ của Tô Ý Gia chuẩn bị giúp cô ấy, vốn là muốn đi cùng bảo bối, nhưng nghĩ đến chân Tô Ý Gia còn chưa hồi phục, phải giúp cô ấy chào hỏi khách, hôm nay chồng của cô phải tăng ca, cuối cùng vẫn là xin cha mẹ chồng cô giúp đỡ.

Cũng may tính tình cha mẹ chồng cô luôn tốt lại yêu thích cháu gái, nếu không cô sẽ rất ngại vì nhờ họ chăm sóc bảo bối, gần đây lại hay làm phiền mẹ chồng, cô cũng hơi ngại, mẹ chồng còn nhân cơ hội chọc cô vài câu

“Mẹ ước gì mỗi ngày con đều mang bé về đây, chân Ý Gia đi lại không tiện, con đi giúp cô ấy một tay cũng phải, còn nữa đều là người một nhà, làm sao khách sáo như vậy?”

Quý Ly cười đi theo làm nũng với mẹ chồng vài câu, trong lòng cảm ơn mẹ sao lại tâm lý như thế, tính cách lại thoáng, trước khi kết hôn cô có nghe qua các vấn đề của mẹ chồng cô dâu, thật may quan hệ của cô với mẹ chồng không tệ lắm.

Sau khi ra khỏi nhà mẹ chồng, cô mua nước uống đến chỗ Tô Ý Gia, thật ra thì ngày hôm qua cô đã mua không ít thức ăn để chiêu đãi khách, nhưng sẽ sót một vài thứ, vừa vặn bổ sung cho đủ.

Tô Ý Gia chống nạng ra mở cửa, vừa thấy được cô giống như trút được gánh nặng nói: “Rất cuộc cậu đã tới.”

“Sao vậy, sao lại mong mình như vậy?” Quý ly cười nói. “Không phải còn một giờ nữa khách mới đến sao?”

Nhà mới nên chú ý các nghi thức cúng bái thổ địa và những nghi thức khác khác, thật ra thì ở được hai ngày Tô Ý Gia đã làm xong mọi chuyện, hôm nay chỉ đơn thuần là mời bạn bè đến chung vui, dù sao đều là người trẻ tuổi, cũng không cần chuẩn bị long trọng, ngoại trừ mua đồ ăn vặt và bánh ngọt ở tiệm, bữa chính họ định gọi pizza từ bên ngoài.

Vốn nghĩ cùng nhau ra ngoài ăn một bữa, nhưng chân Tô Ý Gia chân không tiện đi lại, vì vậy ở trong nhà nói chuyện phiếm là tốt rồi.

“Chờ một chút Tiết Dật Tề sẽ tới.” Tô Ý Gia không vui cau mày. “Mình không muốn ở một mình với anh ta.”

“Cậu làm sao vậy, quản lý như vậy cậu không vừa mắt?” Mấy ngày nay bởi vì vết thương ở chân mà Tô Ý Gia không có biện pháp đi làm, quản lý Tiết còn cố ý đến thăm cô ấy.

“Anh ta.” Tô Ý Gia buồn bực nói một chữ (tiếng Trung dùng hán “ ” nên có một chữ) liền ngừng. “Không muốn nói tới anh ta, dù sao mình với anh ta cũng không hợp.”

Quý Ly khẽ cười không nói gì. Liếc nhìn trong phòng khách thấy bày trí các loại đồ ăn vặt và trái cây, cô nói: “Mình muốn đến sớm một để giúp cậu, không ngờ cậu đã chuẩn bị xong.”

Tô Ý Gia cười nói: “Đâu có gì quan trọng. Chỉ đem điểm tâm đặt ở trong mâm, gọt mấy quả trái cây mà thôi, mình là chân thợ, chứ không phải gãy tay.”

Quý Ly cười nói: “Không phải bác sĩ dặn cậu phải nghỉ ngơi nhiều, không cần đi lại.”

“Mình cũng nghỉ mấy ngày rồi, mình sắp buồn chết rồi.” Tô Ý Gia thuận thực chống nạng trở về ghế sa lon ngồi xuống. “Chồng cậu đâu? Không phải anh ấy cũng muốn đến sao?”

“Khách hàng nói phần mềm hình như có chút vấn đề, hôm nay anh ấy phải tăng ca để tìm ra bug (Trong tin học bug là những lỗi nhỏ mà dựa vào đó người khác có thể can thiệp vô chương trình) ở đâu.” Quý Ly lấy nước uống mới mua đặt lên bàn. “Anh ấy đã kiểm tra mấy ngày, nếu thuận lợi thì buổi chiều có thể đến đây.”

Tô Ý Gia vô tình nói: “Anh ấy bận thì thôi, công việc quan trọng hơn, không đến cũng không sao, dù sao cũng là bạn bè gặp mặt mà thôi.”

“Mình cũng nói vậy như vậy với anh ấy.” Quý Ly cười nói.

Tào Dục Phong đang duỗi lưng trên ghế làm việc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, vui vẻ thở ra, rốt cục tìm ra bug ở đâu rồi.

Anh xoay bả vai cứng ngắc, đứng dậy rót chén Hồng Trà ỉn, thuận tiện khởi động gân cốt, cả phòng làm việc chỉ có mình anh, không gian yên tĩnh khiến anh thả lỏng.

Trừ anh ra, công ty còn hai lập trình viên nữa, nhưng họ cũng có chương trình phần mềm cần thí nghiệm, mặc dù bây giờ anh là ông chủ, nhưng anh vẫn thích viết lập trình, sửa đổi phần mềm, về phần công việc đối ngoại của công ty đều giao cho Diệp Văn, anh tập trung vào nghiên cứu và phát triển.

Nếu không phải Diệp Văn tìm anh hợp tác mở công ty, lấy tính tình của anh thì không thể một mình ra ngoài gây dựng sự nghiệp, mặc dù cá tính anh ôn hòa, nhưng hơi cô độc, muốn anh cùng người khác bàn chuyện làm ăn, không phải anh làm không được, nhưng anh không thích.

Con người lúc còn sống, chỉ cần có năng lực nuôi sống mình, cần gì phải miễn cưỡng mình làm chuyện mình ghét? Anh cũng không có tham vọng muốn đứng đầu Châu Á, đứng nhất thế giới, phát triển vững chắc mới là nguyên tắc anh tin tưởng và chấp hành.

Sau khi vận động đơn giản cơ bắp thả lỏng, Tào Dục Phong ngồi lại trên ghế tiến hành sửa đổi.

Nửa tiếng sau, điện thoại di động vang lên, anh nhìn số gọi đến, ngay sau đó chau mày nhấn phím trả lời.

“Anh đang ở công ty sao?” Âm thanh yêu kiều mềm mại của Giang Dĩnh truyền tới.

“Ừ, chuyện gì?” Tào Dục Phong trả lời, ngày hôm qua Giang Dĩnh Hồng đến công ty cùng Diệp Văn bàn về bản thiết kế chi tiết, cô sẽ biết hôm nay anh đến công ty tăng ca, có thể từ chỗ của Diệp Văn biết được, hoặc là thám thính từ miệng những đồng nghiệp khác.

Làm sao cô biết được cũng không quan trọng, anh muốn biết mục đích của cô hơn.

“Em vừa mới phát USB không có ở trong túi xách, anh có thể giúp em xem trong phòng họp có USB màu hồng hay không.”

Tào Dục Phong đứng lên đi đến phòng họp kế bên, Giang Dĩnh Hồng còn đang giải thích. “Em đang vội muốn chết, tất cả tài liệu đều ở đây bên trong, nhớ rõ ràng là có bỏ vào trong túi xách.”

“Em ngồi ở chỗ nào?” Tào Dục Phong vừa nghe vừa đi qua bên trái, trên bàn không có, anh kéo cái ghế ra tìm trên đất, rốt cục nhìn thấy một giống như USB màu hồng. “Tìm được!”

Giang Dĩnh Hồng thở phào nhẹ nhõm. “Thật tốt quá, tỷ nữa em qua lấy.”

Tào Dục Phong cúp máy, đem USB đặt ở trên bàn làm việc của đồng nghiệp, trở lại chỗ ngồi tiếp tục sửa đổi lập trình, khoảng một giờ sau, Giang Dĩnh Hồng gọi điện thoại đến, Tào Dục Phong cầm USB, đi tới mở cửa điện tử.

“Cám ơn.” Anh vừa mở cửa Giang Dĩnh Hồng, vui mừng nói.

Tào Dục Phong gạt đầu, đưa USB cho cô, sau khi lấy USB cô không rời đi, mà đi vào trong phòng làm việc.

“Anh làm việc xong chưa?” Cô bỏ USB vào ba lô.

“Còn chưa xong.” Anh đi vào trong.

“Anh không hỏi làm sao mà em biết anh ở công ty?” Cô mỉm cười nói.

“Nghe Diệp Văn nói?” Anh thuận miệng nói.

“Không phải, ngày hôm qua em nghe được lúc anh nói chuyện với Diệp Văn.”

Cô đi theo anh vào phòng làm việc, khi anh sau khi ngồi xuống, cô mới cố ý “boong boong” (như tiếng chuông) hai tiếng, thần thần bí bí lấy một ly cà phê trong ba lô ra.

“Đây là tạ lễ (quà để tạ ơn), Latte không đường, em nhớ không sai chứ?” Cô đem ly giấy đặt ở trên bàn.

Anh bưng Hồng Trà lên uống một ngụm. “Bây giờ anh rất ít uống cà phê, nhưng mà vẫn cảm ơn.”

Cô nâng khoé miệng cười cười. “Xem ra sau khi chia tay, anh vứt bỏ không ít thói quen.”

Anh nhàn nhạt nói: “Người luôn thay đổi.”

“Hiện tại anh cảm thấy tốt không?” Cô thử dò xét hỏi.

Anh đặt chén trà xuống, gạt đầu nói: “Anh cảm thấy rất tốt.”

Cô xì mũi coi thường. “Em lại không cảm thấy vậy.”

Anh liếc cô một cái, không nói gì.

Anh trầm mặc khích lệ cô. “Em cảm thấy anh bây giờ có vẻ trầm lặng, hơn so với trước kia.”

Anh nhúu mày. “Phải không?”

Cô gạt đầu

“Em chính là nghĩ nói cho anh biết những điều này?”

Giọng điệu của anh bình tĩnh, vẻ mặt cũng không có thay đổi gì, Giang Dĩnh Hồng có chút chần chờ, mặc dù anh không tức giận, nhưng hình như cũng không thấy hứng thú, bước kế tiếp nên đi như thế nào, cô cần phải tính toán.

“Muốn cùng đi ăn một bữa cơm không?” Cô liếc đồng hồ đeo tay. “Cho dù tăng ca, cũng phải ăn gì chứ.”

Anh suy nghĩ mấy giây, gạt đầu một cái. “Chờ anh một lát.” Trước tiên anh phải cần chấm dứt công việc trên tay đã.

Giang Dĩnh Hồng xoay người, không nhin nhếch miệng cười, xem ra kế hoạch tác chiến của mình đã thành công, thời gian này cô từng bước dò xét, không dám nóng vội, chỉ cần anh có thái độ hoặc nét mặt không vui không, cô liền thức thời lùi một bước, sau đó sẽ đi lên phía trước, không dám làm bừa.

Tất cả đều đang ở bước thử nghiệm (trong bản gốc là “Thử nước ấm”), bắt lấy điểm mấu chốt, trên danh nghĩa chỉ là mập mờ trong công việc, không dám trêu đùa quá trớn, nếu anh hơi mất hứng, cô cũng có thể lấy nhu chế cương, khiến anh không bắt được sai lầm, sau đó sẽ từ từ nói chuyện tăng thêm độ sâu, thỉnh thoảng trêu chọc vài lời.

Cô biết mình đang đùa với lửa, nếu không tốt sẽ bị lửa tự thiêu, ai bảo anh và Quý Ly chọc giận cô, cô vốn là không muốn tham gia quá sâu vào tình cảm vợ chồng bọn họ, nhưng họ một mực đề phòng cô giống như đề phòng cướp thật sự làm cho cô muốn nôn mửa, làm cô muốn trả thù.

Dĩ nhiên, cô cũng không muốn quấy cho vợ chồng bọn họ ly hôn, chính là muốn cho Quý Ly một bài học. Nếu cô muốn giành dần ông, Quý Ly ngăn cản được sao?

“Đi thôi!” Tào Dục Phong đứng dậy đi ra ngoài.

Giang Đình Hồng mỉm cười theo sau, Tào Dục Phong có nguyên tắc của anh, không phải là người dễ dàng xuống tay được, cô đã hết sức trêu chọc, nhưng anh vẫn không lạnh không nóng, mặc dù như thế, cô đã cảm thấy rất có tiến triển, đàn ông dù sao vẫn là đàn ông, ồi là sẽ ăn.

Cô cũng không tin anh không biết cô cố ý làm rơi USB, sau đó gọi điện thoại cho anh, nhưng anh lại không bắt bẻ điểm này, còn để cho cô vào phòng làm việc, thậm chí còn đồng ý cùng cô ăn bữa trưa.

Cô cười khê ở trong lòng, lúc ở khách sạn còn có vẻ mặt muốn phủi sạch quan hệ với cô, không phải bây giờ đã bị cô nắm trong lòng bàn tay sao?

Hai người đi ra toà cao ốc, thì đúng lúc Hầu Dịch Khoan đang ngồi ở trong xe mở khóa, chuẩn bị đến nhà Tô Ý Gia ăn tân gia, ngược mắt lên vừa đúng lúc nhìn thấy Tào Dục Phong và Giang Đình Hồng đi ra từ cao ốc.

Ban đầu anh cũng không có để ý, mấy giây sau mới nhớ tới người đàn ông kia nhìn rất quen mặt. Không phải là chồng Quý học tỷ sao?

Tào Dục Phong cũng không có nhìn thấy anh, tự nhiên đi về phía trước, Giang Đình Hồng bước nhanh đuổi theo.

“Đừng đi nhanh như vậy.” Cô ở phía sau kéo cánh tay anh. “Chậm một chút.”

Tào Dục Phong cau mày liếc về hướng tay của cô, Giang Đình Hồng buông tay anh ra, nói: “Không cần đề phòng em như vậy, em chỉ muốn kêu anh đi chậm một chút.”

“Đến kế bên ăn đi!” Tào Dục Phong lười nói lý do với cô, chung quy cô đều lựa lời có lợi ình để nói.

Cô lắc đầu. “Mấy ngày gần đây đến công ty anh họp, đều ăn những thứ này, đổi khẩu vị khác đi!”

Anh áp chế sự không kiên nhẫn, hỏi: “Em muốn ăn cái gì?”

“Phía sau có nhà hàng bò bít tết cũng không tệ lắm.” Cô nói.

Tào Dục Phong trầm mặc hai giây sau mới vuốt cằm nói: “Vậy thì đi thôi!”

Anh nhượng bộ khiến cô không nhận được hiện lên vẻ đắc ý, cao hứng ôm cánh tay của anh. “Đi thôi!”

Thấy anh không vui nhăn chân mày, cô cười cười thu hồi tay. “Nhất thời cao hứng. Cũng không cần nghiêm mặt như vậy?”

Đợi hai người đi xa, Hầu Dịch Khoan mới xoay vô-lăng lái về phía trước, vừa suy đoán Tào Dục Phong có quan hệ gì với người phụ nữ kia. Hôm nay đến công ty tra tài liệu khách hàng, không nghĩ tới lại nhìn thấy một màn này. Có nên nói cho học tỷ hay không?

Mặc dù vừa rồi anh không có nghe thấy hai người nói cái gì, nhưng từ hành động tay chân có thể cảm thấy Tào Dục Phong có quan hệ mập mờ với đối phương, đừng nói người phụ nữ kia vừa xinh đẹp, vóc người lại chuẩn.

Anh cũng là đàn ông, dĩ nhiên hiểu được thỉnh thoảng ra ngoài xã giao, khó tránh khỏi sẽ lôi lôi kéo kéo với phụ nữ, nói thật ra, thì cũng không có gì, đàn ông mà, có vẻ mặt nhất gan chiếm đa số.

Theo cá tính của anh chắc chắn sẽ không chõ mũi vào , nhưng anh thích Quý học tỷ, thật lòng cảm thấy cô là người phụ nữ tốt, không cô cô bị thương tổn. Chẳng qua là, nếu nói ra không phải trở thành ngòi nổ phá hoại hôn nhân của người khác? Anh cũng không muốn làm người xấu.

Nhưng anh cũng không muốn học tỷ chịu thua thiệt, anh biết có một số phụ nữ hi vọng không biết gì, nhưng Quý Ly không phải người như vậy.

Dọc đường đi đầu tranh suy nghĩ, nhưng không cách nào đưa quyết định, chờ anh đến chỗ Tô Ý Gia, gặp bạn cũ thời đại học, liền tạm thời áp chế chuyện này xuống cùng mọi người nói chuyện, ánh mắt lại thỉnh thoảng lại nhìn về phía Quý Ly, khiến Tô Ý Gia không chịu được nhỏ giọng nói với Quý Ly.

“Cậu có phát hiện Hầu Dịch Khoan luôn nhìn cậu hay không?”

Quý Ly ăn một quả nho, gật đầu một cái.

“Có phải đối với cậu chuyện cũ khó quên hay không?”

Quý Ly thiếu chút nữa bị sặc. “Cậu không cần nói lung tung.”

Tô Ý Gia cười nói: “Được rồi, cứ xem như mình nói lung tung đi, chẳng qua được một tý cậu ta lại nhìn cậu, chẳng lẽ có lời muốn nói với cậu?”

Một người bạn nữ đi tới ngồi xuống bên cạnh hai người, khiến cuộc nói chuyện của hai người ngưng hẳn, nói chuyện một lúc, Quý Ly ra ban công gọi điện thoại, chuông đổ một lúc nhưng Tào Dục Phong vẫn không nghe, cô đang chuẩn bị gọi một lần nữa, thì Hầu Dịch Khoan đi tới.

“Học tỷ.”

Quý Ly mỉm cười nói: “Thế nào, có chuyện muốn nói với chị đúng không?”

Hầu Dịch Khoan kinh ngạc mở to mắt. “Làm sao chị biết?”

“Em vẫn luôn nhìn về chỗ chị với Ý Gia.”

Nhất thời Hầu Dịch Khoan hơi ngượng ngùng. “Học tỷ vẫn khéo hiểu lòng người như vậy.”

“Không cần nịnh nọt chị, có chuyện gì cứ nói đi!” Quý Ly mỉm cười.

“Sao lại không thấy chồng của học tỷ?”

“Anh ấy tăng ca, chị đang muốn hỏi anh ấy khi nào thì tới đây?” Cô giơ tay đang cầm điện thoại lên.

Thấy sắc mặt Hầu Dịch Khoan có cái gì đó không đúng, ánh mắt lóe lên, cô hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Em.” Hầu Dịch Khoan gãi đầu. “Em không biết có nên nói với chị hay không. Trước khi đến đây em có ghé qua công ty một chuyến, vừa đúng lúc nhìn thấy chồng của học tỷ lúi lúi kéo kéo với một người phụ nữ.”

Về mặt Quý Ly kinh ngạc càng làm Hầu Dịch Khoan thêm bất an. “Thật ra thì cũng không còn gì nữa! Có lúc ở công ty em cũng sẽ cãi nhau ầm ĩ với đồng nghiệp nữ, em lo lắng nói ra học tỷ sẽ suy nghĩ lung tung, lại sợ không nói chị sẽ chịu thua thiệt.”

“Không quan hệ.” Quý Ly lấy lại tinh thần. “Chị hiểu ý của em.”

Hầu Dịch Khoan lại gãi đầu, về mặt bất an. “Thật ra thì giữa vợ chồng, người bên cạnh khó cho ý kiến, em không biết nói cho chị biết là đúng hay sai, nói không chừng căn bản không có gì, kết quả lại hại vợ chồng hai người gây gổ, như vậy lương tâm em lại càng bất an.”

“Chị hiểu ý của em, chị không trách em.” Quý Ly trấn an nói. “Chị biết rõ tính cách của em.”

Lúc học đại học quen biết với Hầu Dịch Khoan mấy năm, cô hiểu rõ tính cách của anh, không phải hay đâm thọc kẻ khác, tâm cơ thâm trầm, ngược lại không để bụng và hay xấu hổ.

Hầu Dịch Khoan rõ ràng thở nhẹ ra một hơi. “Vậy thì tốt, chúng ta nhiều năm không gặp, em sợ nói ra chị cho rằng em muốn phá hoại, dù sao trước kia em đối với chị....” Anh ngượng ngùng không nói. “Cho nên mới vừa rồi vẫn còn phân vân, em là cảm thấy hỏi rõ ràng là tốt, nói không chừng thật sự không có gì.”

“Em yên tâm, chị không suy nghĩ nhiều, chị sẽ hỏi anh ấy.” Cô chân thành nói.

Hầu Dịch Khoan thản nhiên nói: “Vậy thì tốt.”

“So trước kia em trưởng thành hơn rất nhiều, cũng không còn xấu hổ như trước.” Quý Ly nói.

Hầu Dịch Khoan toét miệng cười. “Trước kia chỉ cần nói chuyện trước mặt người khác thì hơi sợ, sau khi tốt nghiệp cảm thấy như vậy không tốt, cho nên có đi luyện tập nói chuyện, học khóa diễn thuyết, ở công ty không thể đi họp mà báo cáo mà sợ hãi rụt rè.”

“Đây cũng là chuyện tốt, chị lần đầu tiên gặp lại em đã cảm thấy tự tin hơn so với trước kia, cởi mở nhiều.”

“Em tốn rất nhiều công sức mới vượt qua.” Hầu Dịch Khoan cố làm ra vẻ khấn trương lau lau mồ hôi trên trán. “Vạn sự khởi đầu nan, chẳng qua đi học rất có lợi cho em, lần đầu tiên lên đài huấn luyện, lá gan càng luyện càng lớn.”

Sau khi cục diện rối rắm được tháo gỡ, Hầu Dịch Khoan lập tức thao thao bất tuyệt, lúc đầu Quý Ly còn hơi không yên lòng, không tự chủ đoán xem người phụ nữ Hầu Dịch Khoan nói là ai, nhưng nghe Hầu Dịch Khoan nói chuyện, ngược lại bị chọc cho cười không ngừng.

Khi Tào Dục Phong đến, thấy chính là cảnh này, Quý Ly vui vẻ nói cười với Hầu Dịch Khoan, anh nhìn một cái liền nhận ra, mấy ngày trước đây đã gặp gỡ vị học đệ này ở toà cao ốc.

“Quý Ly cũng đã giới thiệu với anh chưa? Hầu Dịch Khoan, là học đệ của bọn em.” Tô Ý Gia chống nạng, chỉ ra ban công nơi hai người đang nói chuyện.

“Đã giới thiệu qua.” Tào Dục Phong quay sang cô. “Em nên quay trở lại ghế sa lon ngồi đi, nếu lại ngã. . .”

“Không nguyên rửa em có được hay không!” Tô Ý Gia cố ý trừng anh một cái.

“Anh cũng không cảm thấy em ngồi là tốt.” Một giọng nam trầm thấp gia nhập vào cuộc nói chuyện của hai người.

Tào Dục Phong quay đầu lại, người đàn ông mỉm cười nói: “Tiết Dật Tề, là người lãnh đạo trực tiếp của Ý Gia.”

Tào Dục Phong cũng tự nói họ tên, hai người đàn ông trao đổi danh thiếp, nói chuyện xã giao vài câu, Tô Ý Gia liếc mắt xem thường, một chân nhảy phải về ghế sa lon.

“Em cẩn thận một chút.” Tào Dục Phong nhắc nhở.

“Không cần ngạc nhiên, chân trái em rất tốt, nhảy vài cái sẽ không làm sao đâu, lại nói phải vận động, cả ngày ngồi nhàm chán muốn chết, công việc của anh xong rồi sao?”

“Không khác nhau lắm.” Tào Dục Phong nói xong, nhìn về phía Quý Ly một cái, giống như là cảm nhận được ánh mắt của anh, Quý Ly xoay đầu lại.

Đầu tiên là kinh ngạc nhú mày, ngay sau đó lộ ra mỉm cười, nhưng ánh mắt không có tia vui sướng, hình như chỉ là thể hiện ọi người xem.

Tào Dục Phong có chút buồn bực, chuyện gì đang xảy ra? Anh đi về phía cô, Hầu Dịch Khoan lên tiếng chào hỏi trước. “Anh Tào.”

Tào Dục Phong cũng lễ phép trả lời một câu. “Hai người đang nói về cái gì, mà vui vẻ vậy?”

“Không có gì, chỉ nói về cuộc sống trước kia ở đại học.” Hầu Dịch Khoan nhìn Quý Ly một cái, nói: “Hai người nói chuyện đi, em đi uống ít nước.”

Hầu Dịch Khoan vừa đi, Tào Dục Phong mới nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Quý Ly hất cằm lên. “Không có a, tại sao hỏi như thế?”

“Anh cảm thấy không khí là lạ .”

Cô lắc đầu, chuyển đề tài khác, cô không muốn ở chỗ này nói với anh, thời gian cùng địa điểm đều không thích hợp. “Công việc của anh làm xong chưa?”

“Không khác nhau lắm.”

“Ăn cơm chưa? Bọn em mua rất nhiều thứ.”

“Ăn rồi.” Anh cắt đứt lời của cô. “Em xác định không sao?”

“Tại sao hỏi như thế?” Cô vén sợi tóc trên mà ra sau.

“Học đệ của em vẫn nhìn qua bên này.”

Quý Ly quay đầu liền bắt gặp ánh đang liếc trộm của Hầu Dịch Khoan, cô buồn cười hướng anh phất tay, ý bảo anh mau tránh ra, Hầu Dịch Khoan ngượng ngùng đi đến ghế sa lon nói chuyện với Tô Ý Gia.

Tào Dục Phong nhìn bà xã lại nhìn Hầu Dịch Khoan, chân mày khép chặt lại. “Hai người nói chuyện rất hợp ý.” Anh hơi không thoải mái, ngay sau đó hiểu mình đang ghen, nhưng anh rất nhanh bỏ loại cảm xúc không vui này, anh rất tin tưởng Quý Ly, cô không thể nào liếc mắt với người đàn ông khác.

“Em không nghĩ Hầu Dịch Khoan lại khôi hài như vậy.” Cô cười yếu ớt. “Xem ra con người sẽ thay đổi.”

Không biết tại sao, Tào Dục Phong nghĩ tới Giang Dĩnh Hồng, cảm thán nói: “Đúng vậy!”

Mấy người bạn quen biết đi tới nói chuyện với Quý Ly, hai vợ chồng tự nhiên không có nói chuyện nữa cùng nhau nhau tiếp đãi, một giờ sau, mọi người lần lượt ra về.

Mặc dù chỉ là nói về việc nhà, nhưng nói suốt buổi chiều cũng rất mệt. Quý Ly ngồi lên xe, không nhin được thở dài, giật giạt xoa bóp bả vai.

“Mệt lắm sao?” Tào Dục Phong hỏi.

“Ừ, thật lâu không có nói chuyện cùng nhiều người như vậy, có chút không quen.” Cô nhìn ngắ anh một cái. “Ngày mai còn muốn đến công ty sao?”

Anh vuốt cằm. “Hôm nay sửa lại bug, để cho lập trình chạy thử, ngày mai xem lại một chút coi có phát sinh gì vấn đề không.”

Đợi một lúc sau, phát hiện anh hình như không muốn nói tiếp, quý li không khỏi cau mày. Dĩ nhiên cô có thể trực tiếp hỏi Tào Dục Phong ở trên đường lồi lồi kéo kéo với ai, nhưng bây giờ cô không muốn hỏi vấn đề này, mà là hi vọng Tào Dục Phong nói cho cô biết, nhưng hiển nhiên anh không có ý định nói.

Nghĩ lại, có người đàn ông nào sẽ chủ động nói cho vợ biết mình cùng phụ nữ khác lồi lồi kéo kéo ở trên đường? Chẳng qua là, cô có muốn hỏi hay không đây? Nếu là Giang Dĩnh Hồng. Cô cảm thấy khả năng này rất lớn, dù sao hiện tại Giang Dĩnh Hồng đang phụ trách dự án quảng cáo của công ty anh.

Nghĩ đến lúc trước quyết định mặc kệ Giang Dĩnh Hồng, Quý Ly cuối cùng không hỏi ra miệng, trước mắt cô vẫn tin tưởng Tào Dục Phong, chẳng qua nếu Giang Dĩnh Hồng quyết định “Ngoắc ngoắc dây dưa”, thật đúng là không có gì phương pháp hữu hiệu có thể sử dụng.

“Nghĩ cái gì? Chân mày lại nhăn chặt như vậy.” Tào Dục Phong hỏi.

“Không có.” Cô lắc đầu.

Cô không nói thật, Tào Dục Phong cảm giác được. “Thật không có mất hứng?” Anh truy hỏi.

Quý li nhìn anh một cái. “Em đã nói là không có?”

Anh vuốt cằm. “Được rồi, em nói không có cũng chưa có.”

Giọng điệu của anh không thể làm cô cao hứng. “Có ý gì?”

“Không có.”

“Anh.”

“Đừng nói vấn đề này nữa.” Anh cắt đứt lời của cô, vì nếu không giải thích được lời nói sẽ xảy ra tranh cãi, anh sẽ nôn chết.

Quý Ly nhìn nghiêng qua anh, cảm thấy anh kì quái, cũng không biết cảm thấy Tào Dục Phong như vậy, nhưng chính cô cũng thế.

Tào Dục Phong bật nhạc phát trên sóng radio lên, tiếng đàn dương cầm dạo nhàng tươi mát phát ra, hai người không nói thêm gì nữa, chỉ lặng lẽ thưởng thức âm nhạc.

Hết chương 6

7. Chương 7

Trên đường đi đón con gái, điện thoại di động Tào Dục Phong chợt vang lên anh chăm chú nhìn điện ở giữa tay vịn, ngay sau đó nhúu mày.

“Sao vậy?” Quý Ly hỏi, ánh mắt dừng trên màn hình điện thoại, phía trên là một dãy số xa lạ, cũng không hiện tên.

Tào Dục Phong chần chờ sau đó mới nói: “Giang Dĩnh Hồng.”

Vốn dĩ cho rằng Quý Ly chắc chắn sẽ xệ mặt xuống, không ngờ mặt cô ấy không có chút thay đổi, chỉ hỏi: “Không nghe sao?”

Đúng lúc đèn giao thông chuyển sang đèn đỏ, đeo tai nghe vào. “Chuyện gì?” Âm thanh của anh không cao không thấp, không cảm nhận được tâm tình.

Bên kia Giang Dĩnh Hồng chần chờ một lúc, cuối cùng nói xin lỗi trước. “Thật xin lỗi, chỗ em xảy ra chút tình huống xấu, anh có thể tới đây không?”

Tào Dục Phong muốn hỏi xảy ra chuyện gì, ngay sau đó cô nói: “Nhà em bị ăn trộm .”

Tào Dục Phong kinh ngạc nhướng mày. “Em nên báo cảnh sát.”

“Cảnh sát đã tới, cũng đã lập bản tường trình, em hiện tại không dám đợi ở chỗ này, ngộ nhỡ ăn trộm lại trở lại.” Cô ấy thở dài. “Anh cũng biết em là phụ nữ bạn bè tốt lại không nhiều lắm, miễn cưỡng coi như chỉ có ba, trong đó hai đã kết hôn, không tiện đến nhà họ ở nhờ, người còn lại đúng lúc không có ở Đài Bắc, cho nên em định ở khách sạn, sau đó sẽ sớm tìm nhà khác.”

Nói xong, lời nói của cô hơi có giọng mũi, cô hít hít lỗ mũi. “Mình em ở chỗ này thu xếp đồ đạc có chút sợ. Anh có thể tới đây giúp em một chút hay không, chờ em thu dọn tốt rồi đưa em tới khách sạn.”

Anh không thể coi như không nghe thấy thở dài. “Lát nữa anh sẽ tới.”

“Cám ơn, em biết anh khó xử.”

“Đừng nói vậy.” Anh cắt đứt lời cô, không có tâm tình nghe cô nói những thứ này.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, anh nhìn Quý Ly. “Nhà Giang Dĩnh Hồng bị ăn trộm, để anh đến đó giúp cô ấy.”

Một câu Quý Ly cũng không nói, nhìn chăm chăm anh giống như đang nhìn quái vật, lửa giận từ tim phát ra bên ngoài, đã chia tay mà dây dưa không rõ là Giang Dĩnh Hồng vô sỉ, vậy mà anh dám ở trước mặt cô ấy nói muốn đi giúp một tay?

Thấy mắt cô lộ ra tia nguy hiểm, Tào Dục Phong sợ hết hồn, biết cô ấy hiểu lầm lời của anh, vội vàng lại bổ sung một câu. “Anh đi một chút xem cô ấy đang giở trò quỷ gì.”

Cô cười lạnh. “Phải không? Tùy anh.”

Anh đang muốn giải thích, không ngờ đèn đỏ đã chuyển sang đèn xanh, tiếng còi xe từ phía sau truyền đến thúc giục, anh không thể làm gì khác, đạp chân ga đi về phía trước.

Cho dù không nhìn cô ấy, cũng có thể cảm nhận được lửa giận của cô ấy, Tào Dục Phong vội nói: “Em lại không tin nhiệm anh? Anh chẳng qua là đi xem cô ấy giở trò quỷ gì.”

“Em không biết rốt cuộc nên tin tưởng cái gì.” Cô ấy giễu cợt cười một tiếng, nét mặt khổ sở, tận đáy lòng cô có một phần là tin tưởng anh, tin tưởng nhân phẩm cá tính anh, nhưng một phần khác đang xé rách lòng của cô ấy, ghen tức, ghen tỵ, kinh hoảng, sợ hãi gần như đang chìm ngập cô, cô ấy ghét bộ dạng này của mình, hèn nhát, nhát gan, sợ anh xoay người rời đi, đi đến ôm Giang Dĩnh Hồng vào trong ngực.

Tào Dục Phong cũng biết hành vi của mình đã làm cho Quý Ly hiểu lầm, liền nói: “Anh chỉ muốn biết rốt cuộc cô ấy muốn làm gì?”

Cô ấy mím môi, bộ dáng chống cự với vẻ mặt ngàn dặm xa xôi, anh thở dài tiếp tục nói: “Lần trước gặp cô ấy ở khách sạn, anh đã nói rất rõ ràng, anh cho rằng cô ấy cũng hiểu rõ, nhưng. . . . Anh không nghĩ tới cô ấy. . . .”

Cô ấy liếc về hướng anh, chỉ thấy anh cau mày, vẻ mặt không thích. “Cô ấy. . . . So với trước kia không giống nhau.”

“Vậy sao? Anh cảm thấy cô ấy không thay đổi nhiều lắm.” Cô với Giang Dĩnh Hồng không thân thiết lắm, chỉ gặp nhau mấy lần, nói với nhau mấy câu, nhưng đã đủ để cô hiểu con người của Giang Dĩnh Hồng.

Ban đầu Giang Dĩnh Hồng xin cô không nên xuất hiện trước mặt Tào Dục Phong, mặc dù vẻ và giọng điệu được khống chế rất tốt, nhưng ánh mắt không lừa được người, lúc ấy ánh mắt Giang Dĩnh Hồng hiện ra khinh thường, bức mình và cay nghiệt, nhận định rằng cô cố ý quấy Tào Dục Phong không tha.

“Tôi không tin giữa nam nữ có tình cảm trong sáng, mặc dù nói như vậy hơi không lễ phép, nhưng mặc kệ cô cố ý hay vô ý, tôi hi vọng rằng cô có thể đứng ở lập trường của tôi để suy nghĩ, phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ?”

Ai ngờ đến khi vị trí đổi ngược lại, Giang Dĩnh Hồng liền đem lời nói của mình quên hết, cứ quấy lấy Tào Dục Phong dây dưa không dứt, bây giờ thì buồn cười rồi, hết lần này tới lần khác cô đã nói rõ ràng, Giang Dĩnh Hồng vẫn không cảm thấy mình có lỗi.

Quả thật chỉ một câu linh nghiệm – người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch.

“Chúng ta cùng đi.” Tào Dục Phong nói.

Cô ấy lại liếc anh một cái. “Anh không phải muốn xem cô ấy giở trò gì sao? Em đi không phải phá hư kế hoạch của anh.” Cô không muốn giọng điệu của mình khó nghe, nhưng làm không được, ngay cả cô cũng nghe thấy giọng mình quá mức chói tai.

Nếu anh còn không thấy cô đang châm chọc và tức giận, thì đúng là ngu ngốc, nghĩ đến vài ngày trước đây hai người cũng vì chuyện vì Giang Dĩnh Hồng mà cãi nhau mấy lần, không kèm được thở dài nói: “Thôi, là anh suy nghĩ không chu đáo.”

Anh lấy điện thoại di động gọi Diệp Văn. “A lô, là mình, có rảnh hay không? Không phải. . . . Không phải công việc, nhà Giang Dĩnh Hồng bị ăn trộm, đừng kêu lớn tiếng như vậy, có rảnh hay không đi giúp cô ấy? Hiện tại mình không thể phân thân.”

Quý Ly kinh ngạc nhìn Tào Dục Phong, không biết nên phản ứng như thế nào, vốn trong lòng tràn đầy tức giận, chuyển thành cảm xúc khó hiểu, vui vẻ, ngỡ ngàng, khó hiểu, nghi ngờ. . . . Nhiều loại cảm xúc.

Cô ấy vui vẻ khi anh thay đổi ý định, rồi lại nghi ngờ anh làm như thế rốt cuộc vì tạm thời trấn an cô, hay là quyết định chặt đứt quan hệ cùng Giang Dĩnh Hồng?

Hôm nay không tranh cãi, nhưng ngày mai? Ngày mốt thì sao?

Cô tin rằng hôm nay Tào Dục Phong mà không đến Giang Dĩnh Hồng nhất định sẽ tức điên lên, cho rằng mình bị xem thường, theo cá tính tính toán chi li của Giang Dĩnh Hồng sẽ bỏ qua sao? Nhất định còn tìm biện pháp quấy lấy Tào Dục Phong. . . .

Cô nặng nề thở dài, không hiểu Giang Dĩnh Hồng đang suy nghĩ gì? Cô ấy muốn đoạt lại Tào Dục Phong sao? Nhưng cô ấy rõ ràng đã nói sẽ không tranh giành. . . .

Quý Ly cười mỉa mai, thế nào lại quên Giang Dĩnh Hồng luôn thay đổi ý định để bản thân mình được lợi nhất chứ? Cô ấy chán ghét bạn trai của mình có hồng nhan tri kỷ, bạn gái, nhưng khi trở thành bạn gái “trước”, Giang Dĩnh Hồng lại thay đổi lập trường, ngược lại chỉ trích cô là người vợ lòng dạ hẹp hòi, không tha một hạt cát.

“Cậu ở đây Đài Trung? Tại sao ở đài Trung?”

Quý Ly nghe được âm thanh kinh ngạc của Tào Dục Phong.

“Bạn cậu có phiếu ưu đãi của khách sạn, hỏi cậu Chủ nhật có muốn đi Đài Trung hay không.” Tào Dục Phong xoa mi tâm. “Bạn của cậu không phải phụ nữ chứ?”

Diệp Văn cười nói: “Cũng chỉ có cậu hiểu rõ mình nhất, cậu cũng biết mình chia tay với Tiffany, trái tim cô đơn.”

“Tốt lắm, mình không có hứng thú đối với cuộc sống tình yêu của cậu.”

Diệp Văn cười trở lại chủ đề chính. “Nhà Giang Dĩnh Hồng bị ăn trộm, làm sao lại bảo cậu qua đó? Cô ấy không có bạn bè khác à? Cậu không rảnh thì cự tuyệt là tốt nhất, bằng không thì nhờ người khác tới cũng được.”

Tào Dục Phong chọn ý kiến sau, chợt nghĩ đến một người, trong lòng nảy ra chủ ý. “Được, mình đã biết.” Sau đó nói vài câu nữa, anh mới cúp máy.

“Diệp Văn ở Đài Trung.” Tào Dục Phong quay đầu nhìn Quý Ly. “Để anh gọi điện nhờ người khác.”

Bỗng nhiên, cô cảm thấy rất phiền. “Thôi, anh muốn đi thì đi đi!” nếu Giang Dĩnh Hồng cố ý, Tào Dục Phong tránh được lần này, nhưng còn lần sau.

Thấy cô quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, liền biết cô đang giận, Tào Dục Phong lập tức nói: “Em không vui, anh đi làm gì?”

“Anh không phải muốn xem cô ấy giở trò gì sao? Đi đi!” Cô giận dữ nói, nghĩ đến không biết còn phải dây dưa với Giang Dĩnh Hồng bao lâu nữa thì liền phiền.

Anh thức thời không lên tiếng, người ta nói lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển, nghe lời không thể chỉ nghe mặt ngoài, nếu như anh đi thật, chỉ sợ cô sẽ càng không vui.

Hiện tại không khí đông cứng, nói nhiều sai nhiều, Tào Dục Phong sáng suốt lựa chọn im lặng, mười mấy phút sau, anh dừng lại trước nhà cha mẹ, tính đi đón con gái bảo bối, không nghĩ tới điện thoại di động lại vang lên ngay lúc này.

Tào Dục Phong nhìn màn hình, là Giang Dĩnh Hồng, Quý Ly nhìn màn hình điện thoại di động, một nỗi tức giận và buồn bực xông tới. “Em sẽ đưa bảo bối về.”

Anh không biết phải làm sao. “Quý Ly.”

“Các người muốn như thế nào thì như thế ấy, em lười quản.” Quý Ly giận dữ đẩy cửa xe ra xuống xe.

Tào Dục Phong tắt điện thoại di động, xuống xe theo. “Cái gì gọi là chúng ta muốn như thế nào thì như thế ấy? Nói đến cùng em vẫn hoài nghi anh với cô ấy, anh và cô ấy thật sự đã qua.”

“Hiện tại đừng nói những điều này có được hay không!” Cô không nhận được cắt đứt lời của anh. “Em không muốn nghe chuyện có liên quan đến cô ấy.”

Thấy toàn thân cô toát ra buồn bực, anh giơ tay lên sờ đầu cô, Quý Ly nhìn không được hất tay anh ra, không nhìn đến vẻ mặt u ám của anh sau khi bị cự tuyệt, cô biết mình đang giận chó đánh mèo, nhưng cô đã phiền đến nỗi không lo được cảm xúc của anh.

Anh tỉnh táo nhìn cô một cái. “Tốt, anh không nói, anh chỉ muốn em tin tưởng anh là tốt rồi, bây giờ anh đến đó, nói rõ ràng với cô ấy.”

Cô chẳng thèm nói thêm một câu, chỉ sợ mình lại thốt ra lời khó nghe, cô căm ghét Giang Dĩnh Hồng ảnh hưởng đến mình, rõ ràng tự nói với bản thân phải tỉnh táo, rõ ràng hiểu được cô ta có mưu đồ, nhưng vẫn bị chọc giận, cô dẫn cho rằng mình là người lý trí nhưng hôm nay nó lại dễ dàng bị phá hủy.

Cô tức giận đi vào nhà thì Tào Dục Phong ngồi lại vào xe, tỉnh táo gọi điện cho Trương Vĩ Minh, nói chuyện chừng mười phút sau đó gọi cho Giang Dĩnh Hồng.

“Anh còn chưa tới sao?” Giang Dĩnh Hồng nóng lòng hỏi, lo lắng anh thay đổi chủ ý.

“Vừa rồi anh có chút việc, hiện tại chuẩn bị lái xe đi.” Anh nhìn xuống đồng hồ đeo tay. “Khoảng chừng hai mươi phút nữa sẽ đến!”

“Tốt, em chờ anh.” Âm thanh của cô mang theo tia ngọt ngào và không thể phát giác sự hài lòng.

Tào Dục Phong mặt không thay đổi cúp điện thoại, rất cuộc Giang Đình Hồng vì sao phải quần anh như vậy? Anh tự nhận hiểu rõ cô, nhưng bây giờ anh hoài nghi cô thay đổi; còn cô thật ra chưa từng thay đổi, hay là che dấu khá tốt?

Buổi chiều lúc cô xuất hiện ở phòng làm việc, anh liền nghi ngờ như vậy, anh nghĩ tới có lẽ lúc ở khách sạn nói những điều đó làm lòng tự ái của cô bị tổn thương, cho nên cô mới có những hành động “Dị thường”, nhưng nghĩ lại, anh không cảm thấy những gì mình nói ở khách sạn có gì quá đáng, cũng là ý nghĩ bình thường của mình thôi, anh cũng không nặng lời.

Có lúc anh tự cho rằng mình rất hiểu phụ nữ, rồi họ lại làm ra chuyện ngoài ý muốn, khiến cho đàn ông không hiểu hành động và lời nói của họ.

Đừng nói là Giang Đình Hồng, ngay cả Quý Ly cũng vậy, cô luôn là người bình tĩnh và lý trí, hết lần này tới lần khác vì chuyện gặp mặt Giang Đình Hồng lòng liền loạn, thậm chí nổi cáu, mặc dù cô ghen, anh không khỏi đắc ý, nhưng nếu hơi quá sẽ dẫn đến hai người không tin tưởng nhau.

Nghĩ tới điều này, anh nhú mày, chẳng lẽ không thể tin tưởng anh được sao? Càng nghĩ càng phiền lòng, Tào Dục Phong bật radio dời đi sự chú ý.

Hai mươi phút sau, Tào Dục Phong bấm chuông cửa, Giang Đình Hồng lập tức ra mở, xem ra thần sắc không tệ, lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm khi thấy anh, Tào Dục Phong ngửi thấy mùi rượu trên người cô.

“Thấy anh đến em liền an tâm.” Ý cô bảo anh vào bên trong.

Trong nhà coi như gọn gàng, phòng khách có hai va li đồ, một lớn một nhỏ, còn chưa đợi anh hỏi thăm, cô đã giành nói: “Ban đầu cho là dùng một cái va li là được rồi, không nghĩ rằng nhiều đồ như vậy, quần áo, máy tính, kẹp tài liệu, còn có giấy, chiếm rất nhiều chỗ.”

Cô khấn trương vung tay. “Lúc trước bị lục lọi lung tung, trong thời gian chờ anh đến em đã dọn dẹp, thật ra thì phải tìm chút chuyện để làm, nếu không em lại suy nghĩ lung tung, sợ ăn trộm lại trở lại. Sớm biết liền mượn trung cư, có ít nhất còn có nhân viên quản lý.”

Cô sờ sờ cánh tay, giống như đang chống cự không sợ hãi không ngừng dâng lên. “Hiện tại anh ở đây, em cảm thấy yên tâm nhiều, ai, em giống như vẫn nói không ngừng, anh có muốn uống chút gì hay không?”

Tào Dục Phong nhìn thấy trên bàn có rượu vang, cô theo ánh mắt anh, ngượng ngùng cười cười. “Em vẫn rất sợ, cho nên uống rượu để có thêm can đảm.”

Anh cũng không nhận xét gì, chỉ nói: “Anh đưa em đến khách sạn!”

“Vội vã như vậy, thời gian uống nước cũng không có?” Cô nói giỡn.

“Nhanh làm xong mọi chuyện! Quý Ly còn đợi, anh phải nhanh trở về.” Anh lạnh nhạt nói.

Cô lộ ra vẻ mặt xin lỗi. “Em biết anh khó sử, hay để em gọi điện nói với cô ấy một tiếng?”

“Không cần, đừng làm chuyện trở lên phức tạp.” Anh nói thẳng.

Cô thở dài, nhưng trong lòng hơi thất vọng, sao thái độ của anh còn cứng rắn như vậy?

“Được rồi, vậy chúng ta đi thôi!” Cô đeo ba lô, kéo va li đi về phía trước.

Tào Dục Phong mang theo va li lớn, đi khỏi chỗ ở của cô, sau khi anh bỏ hết va li vào cốp xe, mới mở miệng nói: “Anh đã giúp em đặt phòng khách sạn.”

“Ah?” Cô kinh ngạc nhìn anh, trong lòng đắc ý, không nghĩ tới anh còn có thể giúp cô đặt phòng, cô đã nói rồi mà, anh còn để ý cô.

“Khách sạn của chú Trương Vĩ Minh.” Anh đóng cốp xe lại, nhìn về phía cô. “Còn nhớ Trương Vĩ Minh không? Ngày đó ở khách sạn.”

“Em nhớ.” Cô nhú mày, mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ.

Sau khi thấy anh cũng ngồi vào xe, cô mới hỏi: “Tại sao anh lại tìm anh ấy?” Anh biết rõ cô đối với Trương Vĩ Minh không cảm tình.

“Cậu ấy là người tốt, lại có tình cảm với em, lần sau có khó khăn gì có thể tìm cậu ấy.”

Vô cớ lửa giận bộc phát, Giang Dĩnh Hồng vứt bỏ bộ mặt giả dối. “Anh có ý gì?” Cô gắt gao trừng anh.

Ngược lại với sự tức giận của cô, Tào Dục Phong lại có vẻ bình tĩnh. “Cái gì cần nói anh đã nói, cũng tự nhận hết lòng quan tâm giúp đỡ đến em, vì bận tâm cảm nhận của em, thái độ của anh cũng không dám quá cứng rắn, nhưng lại phát hiện em vẫn không hiểu ý tứ của anh, hoặc là thật ra thì em hiểu, chẳng qua cố ý làm anh khó xử?”

Buổi chiều ngay lúc cô tìm cơ đến phòng làm việc, hai người cùng nhau ăn bữa trưa (buổi chiều mà ăn cơm trưa ^__^) anh đã muốn ngả bài, nhưng anh vẫn bận tâm tình nghĩa nhiều năm của hai người, không muốn trở mặt, chẳng qua anh quan tâm làm sao để đạt được kết quả tốt nhất.

Sắc mặt cô trở nên khó coi vô cùng. “Thì ra anh là để dạy dỗ em?” Còn tưởng rằng anh thật sự quan tâm cô, không nghĩ rằng đến để dạy bảo .

“Không phải dạy dỗ, chẳng qua là không hiểu.” Anh khởi động xe, lái xe về phía trước. “Em rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Cô cười lạnh. “Anh cho rằng em muốn làm gì? Chẳng qua chỉ nhờ anh đưa em đến khách sạn, anh lại đến dạy người.”

Anh nhìn cô một cái, việc anh lo lắng chính là tình huống như thế này, cũng đã xé rách mặt nạ, cô lại giả ngu, hai người nói thế nào cũng không có chung nhận thức.

Anh nói cô bụng dạ khó lường, cô hỏi ngược lại anh cô đã làm gì mà anh lại nói vậy; anh hoài nghi cô muốn phá hoại tình cảm vợ chồng anh, cô cười lạnh mắng anh ít dốt vàng lên mặt mình đi; anh hỏi cô tại sao âm hồn không tan, cứ quẩn lấy anh, cô lại cười anh tự mình đa tình.

” Thái độ của Quý Ly là đa nghi cũng khiến anh suy nghĩ lung tung sao?” Cô đánh đòn phủ đầu.

Đã nói đến mức này rồi, Tào Dục Phong cũng không muốn dừng lại nên nói đến cùng. “Lần trước ở phòng ăn, không phải em nói không quên được anh, vẫn nghĩ rằng anh là của em?”

Mặt Giang Dĩnh Hồng đỏ bừng vì lúng túng, anh lại dùng lời của cô để công kích cô. “Nói đùa mà anh cũng cho là thật?” Cô cãi lại.

Xem đi, cô chính là như vậy, cho nên anh mới cảm thấy phiền, anh không nghĩ đối mặt, cô liền mặt dày dầy đưa, anh thẳng thắn, cô liền trở mặt vô tình, mắng anh nghĩ quá nhiều, xem lời nói đùa của cô là sự thật.

“Anh đừng tự mình đa tình, em chỉ nhờ anh giúp khi gặp chuyện gấp thôi.” Cô cố làm ra vẻ bình tĩnh nói.

“Coi như anh hiểu sai ý.” Mặt không chút cảm xúc trả lời.

“Em hy vọng chúng ta còn có thể làm bạn bè.” Cô căng thẳng nói.

“Cho dù anh đã nói với em những điều quá đáng?” Anh hỏi ngược lại.

Trong nháy mắt mặt của cô trầm xuống. “Em hiểu, sau khi kết thúc dự án hợp tác với công ty anh, em sẽ không liên lạc với anh nữa.” Cô nắm chặt quả đấm.

Tào Dục Phong gạt đầu, không nói gì nữa, anh cũng không muốn sự tình trở nên bế tắc như vậy, nhưng hành động gần đây của cô thật sự khiến người ta bất an, anh không muốn làm lớn chuyện. Giữa cô và Quý Ly, anh đương nhiên phải quan tâm cảm nhận của Quý Ly trước tiên.

Không khí giữa hai người đột nhiên trở nên cứng nhắc và lúng túng, ngược lại Tào Dục Phong rất tốt, vững chắc như kẹo mạch nha, đã quyết định nói ra, thì cũng chuẩn bị tâm lý thật tốt, lúc này chỉ hy vọng cô thật sự nghe và có thể hiểu.

“Anh đã miễn cưỡng như vậy, tự em ngồi tắc xi là được rồi.” Giang Dĩnh Hồng cắn răng nói, muốn anh lập tức dừng xe, mất một hơi sức lớn mới đè nén được cơn kích động này.

Tào Dục Phong nhìn cô, rất muốn hỏi tại sao lúc đầu không ngồi tắc xi, còn cố ý gọi điện thoại cho anh, gọi anh tới đây? Chỉ là thấy bộ dạng cô căng thẳng nghiêng lợi của cô, cũng không muốn đổ thêm dầu vào lửa.

“Em thật muốn.”

Điện thoại di động liền vang lên cắt đứt lời nói của Tào Dục Phong, anh nhận điện thoại, âm thanh nhẹ nhàng của Trương Vĩ Minh vang lên. “Bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Đang đi đến chỗ cậu.” Anh trả lời. “Khách sạn còn phòng chứ?”

“Dĩ nhiên, mình đã ra tay tuyệt đối không có vấn đề.” Trương Vĩ Minh nói. “Giang Dĩnh Hồng có khỏe không?”

“Cô ấy đang ngồi bên cạnh, cậu muốn nói chuyện với cô ấy sao? Vậy thì trực tiếp gọi cho cô ấy.”

“Tốt.” Dứt lời, Vĩ Minh cúp điện thoại, rồi gọi cho Giang Dĩnh Hồng.

Tào Dục Phong nhìn Giang Dĩnh Hồng cố nén xuống sự không kiên nhẫn, nhận điện thoại, anh cũng được yên ổn, chuyển tâm lái xe.

Giang Dĩnh Hồng kể tóm tắt về chuyện đã xảy ra, bày tỏ lòng cảm tạ với Trương Vĩ Minh.

“Thật ra thì em có thể tìm đại một khách sạn.”

“Như vậy sao được?” Trương Vĩ Minh cắt đứt lời của cô. “Bạn bè chính là để giúp đỡ lẫn nhau, yên tâm, sẽ giảm giá cho em.”

Giang Dĩnh Hồng không thể làm gì khác hơn ngoài nói tiếng cảm ơn, cô bây giờ không nghĩ ứng phó với Trương Vĩ Minh, nhưng trở mặt lại không có lợi cho cô, chủ yếu vì sự nghiệp mà suy tính, cô hiện tại cần nhiều mối quan hệ, nếu có thể thông qua Trương Vĩ Minh hợp tác với khách sạn, liền bắt được một một cơ hội phát triển sự nghiệp rộng lớn, mà cô luôn không buông tha bất cứ cơ hội nào.

“Anh nói như vậy càng làm em ngại.”

“Đừng nói như vậy, cùng lắm thì mời anh ăn bữa cơm là được.”

“Không thành vấn đề, anh chọn lựa thời gian và địa điểm, em nhất định đến.”

Cô khách sáo nhưng lại không xa cách nói chuyện cùng Trương Vĩ Minh khoảng mấy phút, thật vất vả kết thúc cuộc nói chuyện, cúp điện thoại, liền nhìn thấy khoe miệng Tào Dục Phong cười như không cười, phẳng phất nhìn thấu ý đồ nịnh hót Trương Vĩ Minh của cô, đang chế giễu cô, lửa giận lại dâng lên, cô ghét anh bày ra vẻ mặt đạo mạo (châm biếm).

Tức giận chặn ở ngực thật khó chịu, cô sắc bén nói: “Em muốn xuống xe.”

Tào Dục Phong nghiêng mắt nhìn cô. “Em nói cái gì?”

Trong mắt anh thoáng qua vẻ bức mình, làm cho cô càng tức giận. “Em nói em muốn xuống xe, tự em ngồi tắc xi đi đến khách sạn.”

Anh thở dài. “Cũng đi được nửa đường rồi, cần gì phát cáu?”

“Sau khi đến đầu đường thì dừng lại, tự em đi tắc xi đến đó.” Bởi vì tức giận mà ngực cô kịch liệt đập phồng.

“Nơi này nhiều như vậy xe, sẽ ngăn cản trở giao thông.”

“Em mặc kệ.” Cô không biện pháp ở chung với anh dù chỉ một phút.

Anh nhìn về vẻ mặt thịnh nộ của cô, khó chịu nói: “Em cố tình gây sự sao?”

“Cố tình gây sự” bốn chữ hoàn toàn làm cô phát tiết lửa giận, đánh mất lý trí làm ra hành động khiến cô hết sức hối hận.

Cô cầm ví da đặt ở trên đầu gối lên, đánh vào mặt anh.

Đột nhiên bị đánh, Tào Dục Phong không có phòng bị, liền hững hờ một cái, nếu như bình thường cũng không có cái gì, bị ví da đánh một cái cũng không đau, vấn đề là anh đang lái xe, khi tay trái của anh đang lái xe vì muốn tránh cái ví da của cô đánh tới nên bị lệch tay lái, “rầm” một tiếng đâm vào dải phân cách, sau đó không khống chế được tay lái đâm vào chiếc xe ở phía trước.

“A.”

Tiếng thét chói tai của Giang Đình Hồng vang lên, thì cũng là lúc chiếc xe phía sau đi tới đâm vào xe của Tào Dục Phong.

Hết chương 7

8. Chương 8

Quý Ly chạy vào phòng cứu cấp, sắc mặt hốt hoảng.

“Dục Phong, Dục Phong.” Cô chạy ngang qua vài giường bệnh, lo lắng gọi tên anh, phía sau cô là cha mẹ Tào Dục Phong và Tào Ngạn Phong.

“Anh ở đây.” Tào Dục Phong nằm ở trên giường, nghe thấy âm thanh của Quý Ly thì vội tay gọi cô.

Quý Ly vội vàng chạy về phía anh, thiếu chút nữa là đụng vào y tá.

“Thật xin lỗi.” Quý Ly hốt hoảng nói, bước chân xiêu vẹo vọt tới mép giường. “Anh làm sao vậy?”

Thấy anh vẹn toàn nằm ở trên giường, lòng của cô mới buông lỏng.

Mặc dù ở trong điện thoại, anh nói chỉ là vết thương nhẹ, nhưng không có thấy tận mắt, cô không có cách nào an tâm, phía sau cha mẹ Tào Dục Phong nhìn thấy con mình bình yên vô sự, sự lo lắng cũng chậm rãi tiêu tan.

“Làm sao lại xảy ra tai nạn?” Tào Ngạn Phong hỏi.

“Là người nhà của Tào Dục Phong sao?” Y tá đi tới. “Có kết quả chụp X quang, bác sĩ sẽ nói rõ tình hình ọi người.” Ý cô bảo mọi người đi ra phía trước.

“Nghiêm trọng không? Nào có bị tổn thương không?” Tào mẹ vội vàng hỏi.

“Nào có chút chấn động, xương sườn bị dây an toàn siết làn tổn thương, không nghiêm trọng, nhưng tốt nhất nên nằm viện quan sát.” Y tá trả lời ngắn gọn, để cho họ đi đến bàn làm việc hỏi bác sĩ.

“Quý Ly con ở lại đi, chúng ta đi là được rồi.” Tào cha phân phó.

“Dạ.” Quý Ly lo lắng vuốt ve trán Tào Dục Phong. “Nhức đầu?” Anh vẫn cau mày.

“Ừ!” Mặc dù có túi khí che trở, nhưng đầu anh vẫn đụng vào cửa sổ bên trái.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Giang Đình Hồng.”

Tào Dục Phong còn tới không kịp mở miệng, thì thấy hai vị cảnh sát làm tường trình xuất hiện, thông qua cuộc đối thoại của họ, rốt cuộc Quý Ly cũng hiểu chuyện gì xảy ra, Tào Dục Phong thấy may mắn vì mình không cần mở miệng giải thích một lần nữa, trước đó cảnh sát đã hỏi hai lần , trừ anh ra, còn hỏi hai chủ xe khác bị liên lụy , thật may là họ chỉ bị thương nhẹ, không có gì đáng ngại, nếu không anh thật không biết đối mặt như thế nào với người bị thương.

Hiện nay hầu hết trên các xe đều có hộp đen*, việc truy cứu trách nhiệm đơn giản hơn so với trước kia rất nhiều, thái độ của anh lại thành khẩn, cũng nguyện ý trả tiền sửa xe cho hai người kia, hai người chủ xe khác cũng coi như là người biết phân rõ phải trái, không gây nhiều khó khăn cho anh, hơn nữa sau khi biết được gây nguyên nhân, thậm chí còn đồng tình liếc anh một cái.

(Hộp đen: Hộp đen cho ô tô hay còn gọi là hộp đen GPS, chính là thiết bị định vị ô tô có kích thước khoảng 04 cm x 10 cm được thiết kế chắc chắn, có vỏ bằng kim loại chống va đập và chống sốc (en:shock), có thể hoạt động trong môi trường điều kiện thời tiết khắc nghiệt, thậm chí nhiệt độ lên đến 80°C. Hộp đen GPS

sẽ được gắn bên trong xe ô tô và được kết nối với hệ thống máy chủ chuyên dụng, quản lý trực tuyến qua hệ thống SMS/GPRS/GPS (gọi là trung tâm giám sát); giúp người dùng có thể quản lý và giám sát các phương tiện của mình thông qua máy tính hoặc điện thoại có kết nối Internet. Các thông số về vị trí, tốc độ, quãng đường di chuyển, điểm dừng đỗ, đóng mở cửa, nhiên liệu... sẽ liên tục hoặc đều đặn được cập nhật về trung tâm và đều được hiện thị trên màn hình của người quản lý mọi lúc, mọi nơi trên thế giới. {theo Wikipedia Tiếng Việt})

Hai bên đã có chung nhận thức, tính toán tự giải hòa, cảnh sát chủ yếu là muốn lấy lời khai của Giang Đình Hồng, nhưng tay trái cô bị gãy xương, xương cổ, xương sườn bầm tím, hiện tại ở trên lầu làm giải phẫu gắn đinh thép, cổ định tay trái, cảnh sát phải chờ cô ra ngoài sau đó hỏi một lần nữa, để cho cô ký tên mới coi xong chuyện.

Hai người chủ xe bởi vì bị thương nhẹ, không có đáng ngại, sau khi chào hỏi xong liền rời đi, Quý Ly nói mấy câu tạ lỗi với hai người họ, đưa họ ra khỏi phòng cứu cấp, hai người chủ xe cũng là người tốt, không có tức giận và trách cứ, chỉ nói sau khi đưa xe đến hãng sửa chữa thì sẽ gửi biên lai tới.

Quý Ly ngoài mặt hòa nhã, nhưng trong lòng sóng gió mãnh liệt, có cơn kích động muốn vọt vào phòng giải phẫu, tát Giang Đình Hồng hai bạt tai.

“Tức giận?” Tào Dục Phong thấy cô mặt lạnh, đưa tay cầm cổ tay cô. “Hiện tại đừng giận anh được không? Đầu anh thật là đau.” Anh nhíu chân mày.

Nét mặt của cô thoáng qua tia không đành lòng. “Em không có giận anh.” Cô trở về cầm tay của anh, dịu dàng vuốt ve trán anh. “Em là tức Giang Đình Hồng.”

“Anh đã nói rõ ràng với cô ấy.”

“Ừ Không sao.” Cô vuốt ve tóc anh. “Chúng ta bây giờ không nói chuyện này, em không có giận anh, thật, từ đầu tới cuối chính là cô ấy làm em phiền lòng, nhưng chúng ta bây giờ không nói chuyện này nữa, anh tốt nhất nên nghỉ ngơi.” Cô cúi đầu hôn lên trán anh.

Mùi hương quen thuộc thơm ngát trên người cô khiến anh thả lỏng, áp lực trong đầu hình như cũng giảm bớt không ít. “Anh không muốn nằm viện, anh muốn về nhà.” Bác sĩ mới vừa rồi đề nghị tốt nhất anh nên nằm viện quan sát hai ba ngày, nhưng anh không muốn ở bệnh viện.

“Tối thiểu đợi một ngày có được hay không?” Cô dịu dàng nói. “Não chấn động luôn luôn hải quan sát mấy ngày.”

Anh thở dài không nói lời nào.

Quý Ly vuốt mặt anh, nhẫn nại nói với anh những lời hữu ích, Tào Dục Phong bình thường xem ra rất phân rõ phải trái, nhưng lúc thân thể không thoải mái, thì mặt bốc đồng xuất hiện, giống như con nít.

Anh bình thường rất ít bị bệnh cảm, sau khi cưới có một lần bị cảm cúm, anh tuy hứng kê nơi này không thoải mái, nơi đó không thoải mái, muốn ăn cháo gà, muốn ăn kem, cho dù cô không buồn ngủ, cũng nhất định ôm cô ngủ chung.

“Thế nào, không thoải mái sao?” Người nhà Tào Dục Phong sau khi gặp bác sĩ, trở về giường bệnh, thấy Tào Dục Phong mặt nhăn nhó như ăn phải khổ qua vậy.

“Anh ấy không muốn nằm viện.” Quý Ly khổ sở nói.

Tào Ngạn Phong cười nói: “Đã quên mất người này ghét nhất chích, uống thuốc và đi bệnh viện.”

“Dục phong à, đợi hai ngày nữa cho chắc”. Mẹ Tào nói. “Chờ một chút cô y tá sẽ chuyển giường.”

Tào Dục Phong vẫn vẻ mặt đau khổ như cũ. “Con không sao, con muốn về nhà.”

Tào Ngạn Phong cười nói: “Làm gì? Em đã mấy tuổi rồi mà vẫn như trẻ con thế.”

Tào Dục Phong mở mắt ra, mắt hứng nhìn anh hai.

Mẹ Tào kéo áo Tào Ngạn Phong. “Con bớt nói đi.”

“Vậy thì ở hai ngày.” Ba Tào lên tiếng. “A Ly con ở lại đây, Huyền Huyền con không cần lo lắng, chúng ta sẽ chăm sóc.”

“Dạ.” Quý Ly nói, con gái giao cho cha mẹ chồng cô không còn gì không yên lòng .

Cho dù về mặt Tào Dục Phong mất hứng không ngừng nói phải xuất viện, nhưng không ai để ý đến anh, chuyện này đã quyết định, vốn là Tào Dục Phong nên ở phòng chăm sóc đặc biệt để quan sát, nhưng thứ nhất vì không còn giường bệnh, thứ hai là do thương thể của anh cũng không phải quá nghiêm trọng, vì vậy sẽ để cho anh nằm phòng có hai giường bệnh, Quý Ly sẽ ngủ ở bệnh viện với anh, Tào Ngạn Phong cùng cha Tào mẹ Tào đợi hơn nửa giờ, xác nhận bọn họ chuyển vào phòng hai người sau đó mới rời khỏi bệnh viện.

Về phần Giang Đình Hồng thì do bị thương nặng, tự nhiên sẽ chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt, Quý Ly không có đi thăm cô ấy, sợ mình không nhận được đưa tay thưởng cho cô ta một bạt tai, chuyện bên đó do Trương Vĩ Minh xử lý.

Bọn họ xảy ra tai nạn xe cộ, coi như Trương Vĩ Minh là người đầu tiên biết, anh đợi ở khách sạn nhưng không thấy người đến, lập tức liền gọi điện cho Tào Dục Phong, vừa đúng lúc cảnh sát nhận, bởi vì cha mẹ Giang Đình Hồng đang đi du lịch nước ngoài, em gái đang đọc đại học ở Trung bộ, ngay lúc đó không có cách nào chạy tới, liền nhờ Trương Vĩ Minh thay mặt cô xử lý mọi chuyện.

Sau khi Giang Đình Hồng được chuyển từ phòng giải phẫu vào phòng chăm sóc đặc biệt, Trương Vĩ Minh nhiệt tình tới tìm họ nói rõ tình trạng.

“Thuốc mê vừa hết hiệu lực cô ấy liền nói tôi tới đây biểu đạt sự áy náy, còn nói tất cả chi phí cô ấy sẽ trả.”

Quý Ly mặt không đổi sắc gật đầu. “Sau khi có hoá đơn em sẽ đưa cho cô ấy.” Nếu cô ấy là nguyên nhân gây ra chuyện này, thì cô ấy trả tất cả cũng tốt.

Trương Vĩ Minh nhìn cặp mắt đang nhắm giống như đã ngủ của Tào Dục Phong, vuốt cằm nói: “Anh sẽ nói với cô ấy, Dục Phong có khỏe không?”

“Ừ.” Quý Ly gật đầu. “Chỉ là như thế thôi.”

“Vậy anh cũng không quấy rầy.” Trương Vĩ Minh thức thời nói.

Thật ra thì anh rất muốn hỏi rõ rốt cuộc tại sao lại xảy ra tai nạn, Tào Dục Phong và Giang Đình Hồng nói do xảy ra tranh cãi, nhưng nguyên nhân vì sao hai người tranh cãi thì lại không nói.

Sau này cảnh sát hỏi tới, Giang Đình Hồng mới nói vì chuyện trên phương diện làm ăn, nghe giống như là tạm thời bịa ra, anh không tin, nhưng lúc ấy có mặt cảnh sát, không thích hợp để hỏi.

Hiện tại Tào Dục Phong lại ngủ, anh cũng không có thể hỏi Quý Ly, chồng cùng phụ nữ khác ở trên xe tranh cãi mà dẫn đến tai nạn, trong lòng cô nhất định rất không thoải mái, mặc kệ Quý Ly có biết nguyên nhân thật sự hay không, anh cũng không nên hỏi, không thể làm gì khác hơn là chờ sau khi Tào Dục Phong tỉnh dậy hãy nói.

Sau khi Trương Vĩ Minh đi, Quý Ly trở về bên giường bệnh, đắp lại chăn cho anh. Hôm nay là một ngày thật dài, cô ngồi xuống mép giường, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tào Dục Phong, ngoại trừ não bị chấn động, xương sườn còn bầm tím cũng làm anh không thoải mái.

“Bà xã.” Anh mở mắt ra.

“Sao vậy?” Cô nghiêng người về phía trước. “Đầu còn rất đau sao?”

“Đỡ hơn một chút rồi.” Sau khi uống thuốc giảm đau, triệu chứng giảm bớt rất nhiều. “Chẳng qua là không ngủ được.”

“Sẽ muốn ới sao?” Cô hỏi, như thế đầu, đầu choáng váng và nôn mửa là những triệu chứng người bệnh mà dễ dàng nhận thấy nhất khi não bị chấn động.

“Khá tốt.” Sau khi uống thuốc xong, triệu chứng giảm bớt không ít.

Cô giơ tay lên vuốt ve chân mày đang buộc chặt của anh, trượt xuống huyết Thái Dương nhẹ nhàng xoa, để cho anh thoải mái hơn.

Anh oán trách. “Nếu như chúng ta ở nhà, em sẽ có thể xoa bóp giúp anh.” Anh nhớ lại mùi hương tinh dầu và lực đạo xoa bóp vừa phải của cô.

Cô cười khẽ, hiểu anh muốn thuyết phục cô về nhà. “Không được, anh ở bệnh viện đợi một hai ngày, xác định không có vấn đề gì em mới dẫn anh về nhà, anh muốn xoa bóp, ngày mai em về nhà mang tinh dầu đến đây là được.”

Anh không cam lòng than thở. “Theo anh.” Anh kéo tay của cô.

“Giường quá nhỏ.” Cô thì thầm, nhưng vẫn thuận theo nằm ở một bên, chỉ có nửa người trên dựa vào anh, chân trái hơi cong, chân phải đạp trên mặt đất.

Anh quay vùi mặt bên cổ cô, để mùi hương của cô tràn đầy vào mũi anh, xua đi mùi bệnh viện, ngón tay thành thạo của cô xoa bóp da đầu anh, lực rất nhẹ nhưng khiến anh buông lỏng.

Cô cúi đầu hôn lên trán anh. “Thật xin lỗi.”

Anh nghi ngờ mở mắt ra. “Tại sao nói xin lỗi?”

“Nếu như em không nói anh đi, anh cũng sẽ không thay đổi ý định. . . .” Cô tự trách, lúc cô nghe được anh xảy ra tai nạn, cả người luống cuống, toàn thân lạnh như băng, thiếu chút nữa đã ngất xỉu, chẳng may anh xảy ra việc gì, cô không biết mình phải làm sao?

Nếu không phải trong điện thoại cảnh sát nói chẳng qua chỉ bị thương nhẹ, cô sợ là vừa đi vừa khóc mà tới đây.

“Em nói lảng nhảng gì đó?” Anh cau mày. “Đây không phải là lỗi của em. . . .”

Cô lấy tay che miệng của anh. “Em hiểu ý của anh, em chỉ sợ, ngộ nhỡ anh xảy ra chuyện gì, em làm sao bây giờ?”

Anh giương mắt nhìn cô, nhìn thấy mắt cô rưng rưng và chứa tia lo lắng, trong lòng dâng lên một nỗi thương tiếc và ảm áp.

“Anh sẽ không xảy ra chuyện gì.” Anh kéo đầu cô xuống, cô hôn lên môi cô. “Bây giờ không phải anh rất tốt sao? Không nên suy nghĩ bậy bạ.”

Cô hiểu được mình không nên suy nghĩ lung tung, nhưng không có cách nào khống chế suy nghĩ của mình, chỉ cần nghĩ đến anh cùng và Tử Thần lướt qua nhau, chính là một trận sợ hãi, nước mắt tràn ra khoé mắt.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao lại phát sinh tai nạn?” Cô nhúu mày.

Anh thở dài, cũng không lừa gạt cô, đem chuyện đã xảy ra kể cho cô nghe, nói đến cuối cùng, anh cũng không hiểu tại sao.

“Sau khi nói chuyện với Trương Vĩ Minh xong, cô ấy đột nhiên biến sắc nói muốn xuống xe, anh nói với cô ấy nơi này nhiều xe, nói cô ấy không nên cố tình gây sự, cô ấy nổi điên, cầm túi đánh anh.” Đến bây giờ anh cũng không biết được nguyên nhân. “Có thể bốn chữ cố tình gây sự đã chọc giận cô ấy.”

Quý Ly tức giận. “Đơn giản không giải thích được! Coi như là tức giận, cũng không nên cầm đồ đánh người, huống chi anh đang lái xe.”

“Thôi, chuyện cũng xảy ra.” Anh cảm thấy oan uổng, nhưng đã là sự thật, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Quý Ly chợt ngồi thẳng lên, mặt lạnh lùng, Tào Dục Phong hỏi: “Sao vậy?”

“Em đi đánh cô ấy một bạt tai.” Cô cắn răng.

Anh cười một tiếng, động đến vết thương ở xương sườn khiến anh ngưng cười. “Đứa ngốc, tới đây.” Anh kéo tay cô, ý bảo cô nằm trở lại.

Cô nén giận nằm xuống lần nữa, trong lòng buồn bã một hơi. “Sau này anh đừng để ý đến cô ấy nữa, cô ấy gọi điện đến cũng không cho nhận.”

Lời nói ương ngạnh của cô khiến anh mỉm cười, từ lần đầu tiên bọn họ vì Giang Dĩnh Hồng mà tranh cãi, giận dỗi đến bây giờ, cô chưa từng nói không cho phép nhận điện thoại của Giang Dĩnh Hồng hoặc là đi gặp cô ấy, có thể thấy được cô giận thật.

“Được.” Anh vui mừng vào hôm cổ cô, rồi sau đó hướng xuống dưới rúc vào giữa hai vú mềm mại của cô, a. Thật tốt, anh thỏa mãn thở dài.

Quý Ly vốn định phát ra kiến nghị, lại thấy anh cọ xát với ngực mình, nhất thời đỏ bừng mặt.

“Nhức đầu.” Anh buồn buồn nói.

Cô nghe thấy anh nói liên biết ý, ngón tay mát xa đầu anh, hiểu ý không hề nói đến Giang Dĩnh Hồng nữa, hiện tại điều anh cần nhất chính là nghỉ ngơi, chứ không phải nghe cô lải nhải không yên, lại nói anh còn đau đầu, cô cũng không muốn anh phiền lòng.

Mùi hương quen thuộc của cô và được xoa bóp, Tào Dục Phong từ từ buông lỏng, rất nhanh rơi vào mộng đẹp, nghe anh hô hấp trầm ổn, Quý Ly mới cẩn thận từng li từng tí dựng thẳng nửa thân thể tê cứng, ngồi trên ghế cạnh giường.

Cô nắm tay anh, nhìn anh ngủ, sợ hãi thiếu chút nữa đã mất anh khiến cô bắt đầu suy nghĩ, kể từ khi Giang Dĩnh Hồng xuất hiện, mình không phải quá bị động rồi sao? Nhưng giống như người phụ nữ chanh chua la lối om sòm cũng không phải cá tính của cô, làm sao mới có thể thoát khỏi Giang Dĩnh Hồng?

Nghĩ đến Tào Dục Phong mới vừa rồi không chần chừ đáp ứng cô không để ý đến Giang Dĩnh Hồng nữa, hơn nữa lại không quan tâm đến vết thương của Giang Dĩnh Hồng thương, ngay cả Trương Vĩ Minh báo lại cũng nhắm mắt lại giả bộ ngủ, cô bắt đầu tin tưởng Tào Dục Phong thật sự không có tình cảm với Giang Dĩnh Hồng.

Nếu như Tào Dục Phong vẫn chưa quên được Giang Dĩnh Hồng, cho dù cô đau lòng, cũng sẽ lựa chọn ra đi, lúc trước lại một lần nữa Tào Dục Phong bảo đảm anh cùng Giang Dĩnh Hồng chỉ là quá khứ, căn bản cô khó có thể hoàn toàn tin tưởng, chủ yếu vì anh từng gọi tên của Giang Dĩnh Hồng trong mơ.

Nhưng hôm nay những điều này đều không quan trọng, mặc kệ Tào Dục Phong vẫn còn tình cảm với Giang Dĩnh Hồng, hoặc chỉ là mộng bình thường, hiện tại thái độ Tào Dục Phong mới là quan trọng nhất, nếu như còn tình yêu nam nữ với Giang Dĩnh Hồng, sao lại thờ ơ trước thương thế của cô ấy?

Quý Ly khẽ vuốt đôi tay thon dài của ông xã, trong lòng tràn đầy tình yêu và áy náy đối với anh, hôm nay thái độ của cô thật không tốt, nếu như có thể quay trở lại, cô sẽ ôm tay anh cùng lên lầu đón con gái, chứ không để anh đi làm tài xế cho Giang Dĩnh Hồng.

Chỉ là hối tiếc cũng vô ích, chuyện cũng đã xảy ra, may mắn bị thương không nghiêm trọng, nếu như Giang Dĩnh Hồng vì vậy mà biến mất, không tới quấy rầy thì thôi, nếu không đừng trách cô trở mặt phản kích.

Ngày thứ hai, tình trạng của Tào Dục Phong tốt hơn nhiều so với ngày đầu, lúc này Quý Ly mới yên lòng, mặc dù đau và lồng ngực còn là đau, nhưng vẫn ở trong khả năng chịu được, tiếp đó anh lại bắt đầu đòi xuất viện.

Bác sĩ nói về nhà cũng không phải là không được, chỉ cần người chăm sóc phải tỉ mỉ quan sát phản ứng của bệnh nhân, giống như là có nôn mửa hay không, ngắt xỉu là mức độ nghiêm trọng, không thể uống nước nhiều, cách vài giờ phải hỏi tình trạng của bệnh nhân vân vân, nếu như có bất kỳ điều gì không ổn, thì phải nhập viện liền.

Quý Ly hi vọng đợi một ngày nữa, nhưng Tào Dục Phong ghét bệnh viện, một phút cũng không nguyện đợi, cuối cùng đạt được thỏa thuận chung, nếu như đến gần tới tình huống của anh vẫn ổn định như cũ, vậy thì xuất viện về nhà.

Mặc dù Tào Dục Phong không hài lòng, nhưng vẫn miễn cưỡng chấp nhận, ngoan ngoãn nằm ở trên giường kiên nhẫn chờ trời tối, mẹ Tào nấu chút cháo mang tới, Tào Dục Phong không có khẩu vị, chỉ ăn một chút.

Thừa dịp Quý Ly đi vệ sinh, mẹ Tào nhỏ giọng hỏi: “Giang Dĩnh Hồng như thế nào?”

Trước kia con trai quen với Giang Dĩnh Hồng, bà cũng đã gặp mặt mấy lần, tối hôm qua biết được con trai cùng Giang Dĩnh Hồng xảy ra tai nạn, có thể tưởng tượng trong lòng bà khiếp sợ như thế nào, nhưng ngại vì có mặt Quý Ly, bà cũng không tiện hỏi nhiều.

“Ngày hôm qua Trương Vĩ Minh đã tới, nói cánh tay đã gắn đinh thép, nếu như không có gì đáng ngại, hôm nay sẽ rời phòng chăm sóc đặc biệt.” Tào Dục Phong nói.

Mặc dù xương cổ và xương sườn của cô bầm tím, nhưng sau khi bác sĩ kiểm tra kĩ lưỡng, nhận định không nghiêm trọng, cẩn thận điều trị là được, Trương Vĩ Minh nói trừ tay bó thạch cao ở bên ngoài, cổ là mang nẹp, sau đó điều trị cơ cổ và sức chịu đựng của cơ, cánh tay cũng phải tiến hành điều trị giống vậy, tổng cộng trước sau gì cũng mất mấy vài tháng mới tốt hơn.

Mẹ Tào liếc con trai. “Con hãy thành thật nói, con làm sao lại ở cùng chỗ với cô ấy?”

Tào Dục Phong thở dài. “Chuyện này nói rất dài dòng.”

“Ta cho con biết, Quý Ly chính là không có một câu cần nhằn với con, không phải con muốn học người ta làm quá ở ngoài chứ, chuẩn bị “xuất hiện hồ ly tinh” ở bên ngoài!”

“Mẹ, người nghĩ quá nhiều, không phải như vậy.”

“Không phải là tốt nhất.” Mẹ Tào trừng mắt nhìn anh. “Các con trẻ tuổi không hiểu chuyện, cũng đã là người kết hôn, không cần dây dưa không rõ với phụ nữ bên ngoài, con như vậy gọi Quý Ly nghĩ như thế nào? Ngày hôm qua mẹ thắc mắc tại sao có mình Quý Ly đến, nó nói gì mà con tặng ca, kết quả con căn bản không có tặng ca, thế nhưng lại cùng một chỗ với Giang Dĩnh Hồng.”

“Mẹ, người nói đi đâu vậy!” Anh đau đầu sờ mi tâm. “Người xem TV quá nhiều, toàn nói lung tung, nhà Giang Dĩnh Hồng bị ăn trộm, con chỉ đưa cô ấy đến khách sạn.”

Mẹ Tào cười lạnh. “Bên cạnh cô ta không có bạn bè nào khác hay sao mà lại tìm con? À con cũng ngoan ngoãn đến đó, ném bà xã của mình sang một bên.”

“Mẹ, không phải như người nghĩ.” Anh thở dài. “Dù sao người cũng đừng tưởng tượng lung tung.”

Muốn giải thích rõ ràng với mẹ, nhưng đầu anh lại bắt đầu đau đến nổi mặt không còn chút máu.

Thấy bộ dáng nhức đầu của con trai, mẹ Tào đau lòng nói: “Được rồi, không nói.”

Quý Ly từ phòng rửa tay đi ra, mẹ Tào tự nhiên cũng không đề cập đến đề tài này nữa, đợi một lát liền về trước.

Quý Ly ngồi ở mép giường gọt táo, Tào Dục Phong hỏi: “Không phải em cần đi làm thủ tục xuất viện sao?”

Cô cười nói: “Hiện tại mới buổi trưa, không phải nói chờ đến gần tối xem tình trạng của anh rồi mới quyết định.”

“Anh không có vấn đề gì cả, hiện tại làm cũng giống như vậy.”

“Không được.” Cô cắt đứt lời anh, lấy một miếng táo nhét vào miệng anh.

Tào Dục Phong thừa dịp cắn tay của cô, chọc cho cô kêu nhỏ, thấy cô giật mình, anh mới đắc ý buông ra, hài lòng ăn trái cây.

Tóc mái trên trán dài tới lông mày, khiến anh trẻ hơn và có tính trẻ con so với bình thường, làm cô nhớ đến đoạn thời gian khi học đại học, lúc ấy cô liền thích anh, nhưng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, sau khi tốt nghiệp gặp lại, cô vui mừng cực kỳ, trong lòng dấy lên hy vọng nhưng khi Giang Dĩnh Hồng sau xuất hiện hy vọng đó rất nhanh bị dập tắt.

Lúc ấy cô cho rằng hai người không có duyên, cũng từ bỏ ý định cùng anh kết giao, nhưng không thể vượt qua vấn đề tình động tâm với anh, không nghĩ tới đi một vòng, cho là vô duyên nhưng tình cảm chợt toát ra tia lửa, cuối cùng còn kết hôn, bây giờ giữa người với người duyên phận rất kỳ diệu,

“Nghĩ cái gì?” Tào Dục Phong hươ tay ở trước mặt cô.

“Nghĩ đến chuyện trước kia.”

“Chuyện gì?”

Quý li còn chưa kịp trả lời, một âm thanh xa lạ chen vào.

“Anh Dục Phong.”

Bởi vì là ban ngày do đó Quý Ly không có thả rèm cửa, cho nên quay đầu là có thể nhìn thấy khách đứng ngoài cửa, là một nữ sinh chừng hai mươi, buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo sơ mi sọc caro cùng quần jeans.

Tào Dục Phong thoáng kinh ngạc, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, quay sang Quý Ly nói: “Cô ấy là em gái Giang Dĩnh Hồng.”

Quý Ly đứng dậy gật đầu chào với cô ấy, Giang Dĩnh Kỳ đi vào, cũng không nhìn Quý Ly một lần, chân mày nhíu chặt. “Em có chuyện muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì?”

Lúc này Giang Dĩnh Kỳ mới liếc nhìn Quý Ly, mặc dù Tào Dục Phong không có giới thiệu, nhưng cô cũng hiểu được phụ nữ trước mắt là vợ của Tào Dục Phong.

“Em đi làm thủ tục.” Quý Ly nói, nguyên nhân khiến Giang Dĩnh Kỳ đến tìm Tào Dục Phong không khó đoán, thật ra thì cô không muốn đi, nhưng cô ở đây, sợ là Giang Dĩnh Kỳ rất khó mở miệng.

Tào Dục Phong cùng Quý Ly có cùng ý nghĩ, anh cũng cảm thấy Quý Ly không cần thiết phải tránh, nhưng có cô ở đây, Giang Dĩnh Kỳ sợ là rất khó mở miệng.

Quý Ly ra khỏi phòng bệnh, may mắn bệnh nhân chung phòng và người nhà của họ đã đi dạo, không có trong phòng bệnh, nếu không thật không tiện để nói.

Chẳng qua Quý Ly không đi xa, cô đứng bên ngoài phòng bệnh, chờ xem Giang Dĩnh Kỳ nói chuyện gì.

“Anh và chị em đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại xảy ra tai nạn?”

Hết chương 8

9. Chương 9

Quả nhiên đến hỏi chuyện này! Quả nhiên không ngoài suy nghĩ Quý Ly.

“Chị em không nói cho em biết sao?” Tào Dục Phong cau mày.

“Chị ấy nói hai người vì chuyện làm ăn mà xảy ra tranh cãi, em hỏi tranh cãi như thế nào, chị ấy liền nói em đừng hỏi nhiều như vậy, rốt cuộc trên xe hai người đã xảy ra chuyện gì?” Giang Dĩnh Kỳ mặt không tốt. “Có phải anh làm chuyện gì quá đáng với chị em hay không, nếu không tại sao chị ấy lại cầm ví da đánh anh?”

Sáng sớm hôm nay cô ngồi xe lửa đến đây, thấy chị gái bị gãy tay, cổ cũng bị trật, cục tức này thật sự nuốt không trôi, cũng may chị không có đáng ngại, vừa mới chuyển từ phòng đặc biệt sang phòng đơn.

“Anh làm chuyện gì mà quá đáng với cô ấy?” Tào Dục Phong không thể tưởng tượng được mà nhìn Dĩnh kỳ.

“Chị em không phải là loại người không có lý trí lấy túi xách đánh người, nhất định anh đã nói hoặc làm điều gì quá đáng.” Giang Dĩnh Kỳ bình tĩnh nói.

Từ nhỏ Giang Dĩnh Kỳ đã sùng bái chị mình, tự nhiên sẽ cho rằng Dĩnh Hồng nhất định không làm sai chuyện gì, vì vậy lỗi thuộc về Tào Dục Phong, Tào Dục Phong mới phải người chịu trách nhiệm.

Tào Dục Phong biết Giang Dĩnh Kỳ sùng bái giang dĩnh hồng, anh cũng không trách cô cố gắng đem sai lầm đổ lên người anh, nhưng không chứng tỏ rằng anh muốn nhận hết sai lầm của Giang Dĩnh Hồng.

“Anh cũng không biết tại sao chị em đột nhiên tức giận đánh người, chính em đi hỏi chị của em đi.” Anh thật sự không hiểu tại sao Giang Dĩnh Hồng đột nhiên lại như vậy.

Có lẽ cả đời Tào Dục Phong cũng sẽ không nghĩ đến lời chế giễu lúc ấy của mình là cọng rơm làm gãy lưng lạc đà*.

(*Cọng rơm làm gãy lưng lạc đà: Ngạn ngữ (Thế kỷ 19, ở Ả-rập, một người đàn ông có một con lạc đà rất biết nghe lời. Ông muốn biết con lạc đà của mình có thể mang hết đồng rơm lớn này đi hay không nên đã đem rơm chất lên lưng lạc đà. Trước khi ông bỏ lên lưng nó cọng rơm cuối cùng, nó vẫn đứng bất động ở đó. Nhưng khi ông ta bỏ cọng rơm cuối cùng lên thì con lạc đà khụy chân, ngã xuống rồi chết.) Nghĩa tương tự như “một giọt nước làm tràn ly”, ý nói đã quá sức giới hạn chịu đựng cuối cùng.)

Căn bản Giang Dĩnh Kỳ không tin lời anh, trước kia Tào Dục Phong cùng chị gái quen nhau, cô cũng không ghét anh, nhưng hiện tại cô cảm thấy anh thật đáng ghét.

“Anh đã kết hôn, tại sao lại còn dây dưa với chị em?” Cô nghiêm mặt hỏi.

“Em hãy đi hỏi chị mình, anh cũng rất buồn bực tại sao cô ấy lại dây dưa không dứt.” Anh không muốn ở trước mặt Giang Dĩnh Kỳ nói Giang Dĩnh Hồng sai trái, nhưng cũng không muốn bị oan, bị hiểu lầm mình thà chết cũng dây dưa không dứt.

“Anh có ý gì?” Giang Dĩnh Kỳ phát hoả. “Ý anh nói là chị em quẩn lầy anh sao?”

Anh không muốn cùng cô cãi cọ, dù sao cô nhất định sẽ đứng về phía chị mình.

“Em đi hỏi chị em đi!”

“Anh không phải có tật giật mình đấy chứ?” Giang Dĩnh Kỳ sắc bén nhìn chằm chằm anh.

Anh nhăn mày. “Cái gì mà có tật giật mình?”

“Anh. . . .” Giang Dĩnh Kỳ chần chờ hai giây, cuối cùng vẫn nói ra nghi ngờ của mình. “Anh không phải là muốn chị em làm vợ nhỏ, cho nên chị ấy mới đánh anh?”

Kiếp này Tào Dục Phong chưa từng khiếp sợ như vậy, cảm quả thật muốn rơi xuống, Quý Ly đứng ở bên tường nghe lén cũng ngẩn ra, thiếu chút nữa bật cười.

“Em nói những bậy bạ gì đó!” mặt Tào Dục Phong rét lạnh. “Cơm có thể ăn lung tung, lời không thể nói lung tung, anh biết em sùng bái chị em, nhưng không có nghĩa là anh sẽ dễ dàng tha thứ cho lời nói hù dọa vượt của em, nếu lời này truyền đi, em có nghĩ tới nó sẽ phá huỷ hôn nhân của anh hay không?”

“Nếu như anh không làm chuyện trái lương tâm, cần gì phải sợ hãi. . . .”

“Đủ rồi!”

Giang Dĩnh Kỳ quay đầu, kinh ngạc nhìn Quý Ly đang đứng ở cửa. Cô luôn nghe lén sao?

“Cô không có tư cách chất vấn Dục Phong, đừng nói là căn bản anh ấy không có làm chuyện gì sai, ngược lại, lại là bị người hại.” Quý Ly bình tĩnh nói.

“Cô. . . .” Giang Dĩnh Kỳ đỏ mặt.

“Cô theo tôi ra ngoài.” Quý Ly hất cằm ra phía cửa.

Tào Dục Phong nhìn Quý Ly, thấy vẻ mặt cô bình tĩnh, không có dấu hiệu tức giận, lúc này mới yên tâm để cho hai người đi ra ngoài, chỉ là sau khi nói chuyện với Giang Dĩnh Hồng xong, đầu anh lại bắt đầu đau, hai chị em Giang gia này thật sự làm cho người ta không chịu nổi.

Ngoài hành lang, Quý Ly lạnh nhạt nhìn Giang Dĩnh Kỳ. “Thấy cô nóng lòng vì người nhà, tôi không so đo với cô, nhưng tôi cũng không để cho cô đối trắng thay đen, nếu cô thật sự muốn biết rốt cuộc là người nào quẩn người nào, có thể tìm chị cô tới đối chất.”

Cô dung túng Giang Dĩnh Hồng quá lâu, Tào Dục Phong bị tai nạn khiến cô hiểu được mình không thể bị động, mặc cho Giang Dĩnh Hồng quấy rối giữa vợ chồng cô.

Giang Đình Kỳ cau mày, ánh mắt có chút nghi ngờ và không dám chắc.

“Chẳng qua tôi nhớ chị cô chắc là sẽ không tới được.” Quý Ly cười lạnh một tiếng, Giang Đình Hồng một mực âm thầm lén lút, không để cho bất kỳ ai nắm được nhược điểm của mình.

Cô cũng không tin cô ta có can đảm tới đối chấp trước mặt em gái mình, có can đảm trước mặt em mình nói rằng coi như Tào Dục Phong kết hôn, cô ta cũng muốn lấy danh nghĩa bạn bè tiếp tục gặp mặt! Cho dù bà xã của đối phương không thích, cô ta vẫn kiên trì rằng mình không sai, bạn gái trước nói ra những lời này, còn không phải làm cho người khác cảm thấy cô bụng dạ khó lường?

Hai người phụ nữ bí mật nói riêng là một chuyện, nhưng nói trực tiếp ngay trước người khác thì..., Giang Đình Hồng không thể nào để ỉn lâm vào cục diện bất lợi.

Quý Ly thẩn thẩn ánh mắt kiên định khiến Giang Đình Kỳ không có tự tin, chẳng lẽ lỗi thuộc về chị mình sao? Không, không thể nào, điều kiện chị mình tốt như vậy, lòng tự trọng lại cao, làm sao có thể ăn cỏ trở lại?

“Cô trở về tốt nhất quan sát phản ứng của chị cô, là có thể biết nên tin ai, còn có gần tới chúng tôi có thể sẽ xuất viện, nếu cô nghĩ đối chất thì tốt nhất nên nhanh một chút, nói với cô một tiếng vì không muốn cô suy đoán lung tung, cho là chúng tôi chột dạ rồi đi, nếu như bây giờ thương thế của chị cô không thích hợp để tới đây đối chất, cô ấy có thể gọi điện cho tôi và Dục Phong, lúc nào tôi cũng hoan nghênh gọi điện tới để đối chất.” Quý Ly bình tĩnh nói xong, chuyện của cô và Giang Đình Hồng không liên quan tới Giang Đình Kỳ, cô cũng không muốn làm khó đối phương.

Giang Đình Kỳ vốn muốn nói gì đó, cuối cùng xoay đầu, bước nhanh rời đi, cô không tin lời của Quý Ly, cô muốn đi hỏi rõ ràng.

Thấy Giang Đình Kỳ vội vã rời đi, Quý Ly lắc đầu, rõ ràng cô và Tào Dục Phong mới là người bị hại, lại bị làm cho giống kẻ hại người.

Quay trở lại phòng bệnh, Tào Dục Phong đang nhắm mắt dưỡng thần lại mở mắt nhìn cô. “Nói xong rồi hả? Anh còn tưởng rằng phải nói thật lâu.”

Cô cười nói: “Cùng một tiểu nữ sinh nói có gì tốt? Em chỉ nói với cô ấy hoan nghênh Giang Đình Hồng tới đối chất, liền đuổi cô ấy đi.”

Tào Dục Phong xoa nhẹ mi tâm. “Cùng là phụ nữ với phụ nữ sẽ có biện khai thông, mới vừa rồi anh cũng không biết nói thế nào với cô ấy.”

“Đầu lại đau?” Cô quan tâm ngồi xuống trở lại mép giường.

“Không có, không đau.” Anh cũng không muốn ở lại bệnh viện thêm nữa, ai biết được Giang Đình Kỳ lại đến hay không, anh bây giờ không muốn ứng phó với cô ta.

“Gạt người.” Cô giơ tay lên xoa bóp huyệt Thái Dương của anh.

Anh thoải mái thở dài. “Lừa em làm gì? Anh thật sự không có sao.” Anh ôm cổ cô. “Bà xã, chúng ta về nhà.”

“Anh.”

“Cứ quyết định như vậy đi, gần tới liền xuất viện.” Anh hôn môi cô, ngăn cản cô phản đối.

Quý li đỏ mặt. “Anh làm gì thế? Nếu như người giường kẻ bên quay lại.”

“Hôn mấy cái có quan hệ gì.” Anh cảm thấy cảm giác hôn rất tốt. “Hôn môi so với thuốc giảm đau hiệu quả hơn.”

Cô khẽ cười nói: “Nói vớ vẩn!” Cô không dám đẩy anh, sợ làm đau ngực anh, chỉ đành phải mặc anh dính vào.

“Thật.” Anh thoải mái than thở. “Ngày hôm qua thế nào lại không nghĩ tới?”

Đầu lưỡi anh trượt vào trong miệng cô, thưởng thức mùi vị ngọt ngào của cô.

Mặc dù Quý Ly cảm thấy ở trong phòng bệnh mà hôn tiếp là không tốt, nhưng lại không ngăn cản anh, nghĩ đến anh vì nhức đầu không thoải mái, cô liền mềm lòng.

Cô dịu dàng đụng chạm lưng anh, xoa bóp giống vuốt ve, nghe anh rên rỉ trầm thấp, tim cô cũng theo đó đập nhanh, thân thể cũng nóng lên.

Nhưng lý trí ngăn cản cô đắm chìm trong sự vuốt ve của anh. “Người ở giường bên cạnh sẽ quay lại.” Cô rời khỏi môi anh.

“Một cái nữa.” Anh lưu luyến muốn hôn cô.

Cô lại lui ra một chút. “Anh đừng nghĩ dụ dỗ em.”

Anh bày ra vẻ mặt bất mãn, cô không thể làm gì khác hơn là trấn an nói: “Buổi tối, chờ sau khi chúng ta về nhà hãy nói có được không?”

Còn chưa kịp kháng nghị, hành lang liền truyền đến nói chuyện, không bao lâu, bệnh nhân ở giường bên cạnh ngồi xe lăn trở về, Tào Dục Phong thất vọng thở dài.

Quý Ly không nhịn được bật cười, lại bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Tào Dục Phong. “Buổi tối em hãy chờ xem!” Anh cố ý nhéo bắp đùi cô.

Cô vội vàng đứng dậy, nũng nịu nhìn anh một cái, nhưng trong lòng lại là ngọt ngào .

“Cái gì, em đi tìm Tào Dục Phong?” Giang Dĩnh Hồng kinh ngạc nhìn em mình.

“Chị áp úng không chịu nói cho em biết tại sao lại cầm túi đánh anh ta, cho nên em mới đi.”

“Không phải chị đã nói em đừng động đến chuyện này sao?” Giang Dĩnh Hồng vừa bực bội, vừa lo lắng nói, cảm thấy xương sườn đau đớn. “Nha. Chị thật sự. Bị em làm tức chết.”

“Chị, chị không sao chứ?” Giang Dĩnh Kỳ mặt lộ vẻ khẩn trương.

“Chuyện của chị không cần em quan tâm, cũng không cho em đi tìm Tào Dục Phong.” Giang Dĩnh Hồng nghiêm nghị nói.

Giang Dĩnh Kỳ không hiểu nhìn chị mình. “Tại sao?”

“Chuyện không liên quan đến em.” Giang Dĩnh Hồng không nhịn được nói, Trương Vĩ minh ở chỗ này đã đủ phiền, không nghĩ tới em gái tới còn phiền hơn. “Chuyện chị bị tai nạn, em không có nói cho ba mẹ đây chứ?”

“Không có, chị kêu em không nói, ta sẽ không nói.”

Giang Dĩnh Hồng thở nhẹ một hơi, hiện tại cô không muốn cha mẹ cũng đến đây. “Em quay về trường học đi, một mình chị không có vấn đề gì.”

“Em về ai chăm sóc chị?” Cô mới không trở về. “Không phải chị nói Trương Vĩ Minh không phải là bạn trai của chị sao? Chẳng lẽ gọi anh ta đến chăm sóc chị?”

Lúc mới đầu cô còn tưởng rằng Trương Vĩ Minh là bạn trai của chị, kết quả chẳng qua chỉ là bạn bè bình thường.

“Chị sẽ gọi những người bạn khác tới đây.”

“Tại sao muốn lại làm điều thừa? Rõ ràng em đây.”

“Em phải đi học.”

“Sinh viên đại học lại không cần lên lớp thường xuyên cũng được.”

“Em.” Giang Dĩnh Hồng nổi giận. “Rốt cuộc em có nghe lời chị không?”

Giang Dĩnh Kỳ trầm mặc một hồi mới nói: “Chị không muốn ba mẹ biết, vậy thì để em chăm sóc chị, chị không muốn nói chuyện Tào Dục Phong thì thôi.”

Trong đầu cô không ngừng vang lên lời của Quý Ly, chẳng lẽ chính chị mình quần Tào Dục Phong, không thể nào. Cô không cách nào tiếp nhận cái ý nghĩ này.

“Chị.” Giang Dĩnh Kỳ muốn nói lại thôi, cô vốn là người nhanh mồm nhanh miệng, nếu cô không hỏi, thật sẽ buồn chết cô. “Tại sao chị lại gọi Tào Dục Phong chở chị đi?”

Trương Vĩ Minh đã nói tất cả sự việc xảy ra, vì vậy cô biết được chuyện nhà chị mình bị ăn trộm.

Giang Dĩnh Hồng nghiêm mặt: “Chuyện của chị không cần em quan tâm, em hỏi nữa thì trở về đi.”

“Em nói em không về.” Hiện tại dù sao chị cũng không thể đóng gói gửi cô về. “Chị càng không nói đã phát sinh chuyện gì, em lại càng tò mò, hoài nghi trong này có vấn đề, mặc kệ Tào Dục Phong quần lấy chị, hay chị quần Tào Dục Phong đối với đều không.”

“Ai nói chị quần Tào Dục Phong? Nha.” Giang Dĩnh Hồng giận đến mức xuống giường, nhưng vừa động, nơi bị dây an toàn siết bị thương liền đau.

“Chị, chị đừng lộn xộn, là vợ của Tào Dục Phong nói, cô ta còn nói hoan nghênh chị đối chất cùng cô ta.” Giang Dĩnh Kỳ nói.

Giang Dĩnh Hồng giận đến sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, ánh mắt nổi giận khiến Giang Dĩnh Kỳ nghi ngờ sâu hơn.

“Em.” Giang Dĩnh Hồng đang muốn nổi giận, một âm thanh chen vào.

“Hai người đang nói cái gì? Phòng bệnh bên ngoài cũng nghe được thanh âm của hai người.” Trương Vĩ Minh mang cháo hải sản và cháo gà đi vào, Giang Dĩnh Hồng không muốn ăn đồ ăn bệnh viện, cho nên vừa rồi anh đi ra ngoài mua đồ ăn.

Giang Dĩnh Hồng lúng túng, cảm tức trợn mắt nhìn em gái một cái, những lời vừa rồi nhất định bị Trương Vĩ Minh nghe được, cô xấu hổ không chịu được, không thể làm gì khác hơn là làm bộ không có gì nói: “Đúng lúc em vừa đói bụng.”

Có người ngoài ở đây, Giang Dĩnh Kỳ tự nhiên sẽ không trắng trợn hỏi tiếp, Giang Dĩnh Hồng không muốn nhìn thấy cô, vì vậy nói: “Phía dưới bệnh viện có phòng ăn cùng tiệc đứng, em cũng đi ăn cái gì đi!”

Giang Dĩnh Kỳ dĩ nhiên hiểu được chị gái đang đuổi mình, bất quá vì Trương Vĩ Minh ở đây, cô cũng không có thể nói thêm về chuyện vừa nãy, để cho chị gái yên tĩnh một chút cũng tốt.

“Em đi ăn cái gì đã.” Giang Dĩnh Kỳ buồn bực đi ra phòng bệnh.

Trương Vĩ Minh kéo bàn ăn nhỏ trên giường ra, đem cháo đặt ở trên, thuận miệng hỏi: “Muốn anh đút em sao?”

“Không cần.” Giang Dĩnh Hồng miễn cưỡng nở một nụ cười. “Em còn có tay phải.”

Trương Vĩ Minh lấy mì thịt bò ra ăn, sau khi ăn một miếng, mới không chút để ý hỏi: “Em không quên được Tào Dục Phong sao?”

Giang Dĩnh Hồng nhất thời không có khẩu vị, nhưng không thể nổi giận với anh giống như tùy ý phát giận đối với em mình.

“Cái gì mà không quên được, chúng tôi chỉ là bạn bè, chẳng qua cùng nhau xảy ra tai nạn, tại sao tất cả mọi người lại cảm thấy có gian tình? Thế giới này thì sao, đàn ông và phụ nữ không có tình bạn à?” Cô miễn cưỡng nói với giọng đùa giỡn.

“Anh cảm thấy không có.” Trương Vĩ Minh đứng đắn trả lời.

Nụ cười Giang Dĩnh Hồng cứng đờ. “Đó là cái nhìn của anh.” Âm thanh của cô lãnh đi.

“Em dường như không có khả năng lấy được người, tại sao lại quần Tào Dục Phong không buông?” Anh hỏi.

“Quần” hai chữ (từ “Quần” tiếng Trung viết là “ ”) khiến Giang Dĩnh Hồng tức giận khó bình. “Ai nói em quần. Là anh ta nói?” Cô lạnh lùng nhìn anh.

Trương Vĩ Minh thần thần gật đầu. “Anh cũng không gật em, hôm qua cậu ấy gọi điện thoại nói với anh, cậu ấy rất phiền, anh còn không tin, nhưng vừa rồi nghe được lời em gái em, ừ.” Anh nhún nhún vai, không cần nói.

Giang Dĩnh Hồng giận đến toàn thân đều phát run, Tào Dục Phong thế nhưng. Thế nhưng nói lung tung khắp nơi! “Anh ta. A!”

“Vết thương của em còn chưa đỡ, đừng lộn xộn.” Ý Trương Vĩ Minh bảo cô ngoan một chút, đừng vọng tưởng xuống giường, cô bị thương ở xương sườn, hành động tự nhiên sẽ bị ảnh hưởng.

“Anh ta dám phỉ báng thanh danh của em!” Giang Dĩnh Hồng nghiêng rằng nghiêng lợi, không thể tin được Tào Dục Phong sẽ làm ra hành vi tiểu nhân như thế.

“Em gọi điện thoại cho cậu ấy là sự thật.” Trương Vĩ Minh không chút lưu tình chọc phá cô.

“Em chỉ xem anh ấy là bạn bè.”

“Em giao thiệp rộng, đâu chỉ có mình cậu ấy là bạn, làm gì khẳng khẳng tìm cậu ấy?” Trương Vĩ Minh tiếp tục châm chọc. “Người ta cũng đã kết hôn.”

Giang Dĩnh Hồng giận đến mặt đỏ bừng, cái chày cái cối nói: “Kết hôn thì không thể làm bạn bè sao?”

“Em có xem cậu ấy là bạn bè sao?” Anh hỏi ngược lại. “Thật sự xem cậu ấy là bạn bè, không phải là cũng nên bận tâm đến cảm thụ của cậu ấy, cảm thụ của bà xã cậu ấy? Người ta cũng cảm thấy phiền, em còn lấy cớ ‘bạn bè’ làm lá chắn bảo vệ mình, nói một cách thẳng thừng chính là hai chữ ích kỷ, mình là trung tâm!”

Cho tới bây giờ không ai trực tiếp khiến cô khó chịu như vậy, nhưng lại nói trúng tim đen, khiến cô không có cách nào phản bác, Giang Dĩnh Hồng tức giận nói: “Anh đi ra ngoài!” Đến nước này, cô cũng không còn mặt mũi nữa.

“Không được.” Trương Vĩ Minh nhún vai. “Tào Dục Phong nhờ cậy anh giúp một tay, bạn bè lâu năm, sẽ giúp cậu ấy một cái, tránh cho em lại đi dây dưa với người ta.”

“Em sẽ không đi tìm anh ta.” Giang Dĩnh Hồng muốn mắng to, chỉ cảm thấy chưa bao giờ mất thể diện như vậy.

“Anh sẽ xem biểu hiện của em.” Anh trả lời. “Nếu như em lại đi dây dưa với cậu ấy, anh chỉ có thể nói cho em của em biết, xem ra cô ấy là người có nghĩa khí thật là em gái tốt.”

Giang Dĩnh Hồng hét lên giận giữ. “Anh đi ra ngoài!” Ngay sau đó hay bởi vì đụng đến xương sườn liên đau.

“Em tiết kiệm hơi sức một chút, còn nữa nhanh khoả lên thì sẽ không thấy anh.” Trương Vĩ Minh vô lại nói.

Giang Dĩnh Hồng kích động địa muốn xuống giường dùng móng tay xé xác anh, nhưng cô hiểu được cô còn chưa đi được một bước thì đã đụng đến vết thương mà kêu gào, cho nên chỉ có thể nằm ở trên giường, toàn thân giận đến phát run.

Tào Dục Phong. Anh thế nhưng. Thế nhưng.

Nếu như cô có thể hoạt động, Tào Dục Phong sẽ là đối tượng thứ hai mà cô muốn xé xác.

Trương Vĩ Minh nhìn cô, mặc kệ cô giận đến đỏ mặt tía tai, vùi đầu vùi cổ ăn phần mì thịt bò của mình, trong lòng tự nói: “Tào Dục Phong, cậu thiếu tôi một cái nhân tình a!”

Lúc gần tới Quý Ly làm thủ tục xuất viện, Tào Ngạn Phong lái xe tới đón họ, trước khi ra khỏi bệnh viện Trương Vĩ Minh tới thăm Tào Dục Phong, hỏi một chút về tình trạng của anh, nói chuyện một lát, lúc rời khỏi phòng bệnh, còn cười hướng hai người ra dấu tay OK.

Quý Ly không rõ nguyên nhân, nhưng vẫn tiếp tục làm thủ tục xuất viện, sau đó Tào Ngạn Phong cùng mẹ Tào tới đón họ, mẹ Tào còn tỉ mỉ ôm theo Huyền Huyền, con gái ngoan vừa nhìn thấy cô là kích động, quơ tay nhỏ bé, oa oa kêu lên.

Trái tim của Quý Ly cũng phải tan chảy, ôm con gái hôn mãnh liệt.

“Muốn mẹ có phải không?” Tào Dục Phong cũng sờ đầu con gái, mỉm cười nghe bé kích động bị bỏ tập nói.

“Tối hôm qua bé cứ khóc muốn tìm con, hiện tại thì vui mừng rồi.” Mẹ Tào nhìn cháu gái đáng yêu.

Quý Ly đau lòng lại hôn con gái vài cái.

Sau khi về đến nhà, một nhà ba người một mỗi người ở trên ghế sofa, Tào Dục Phong ôm con gái vừa mềm mại vừa đáng yêu, gò má nhứt đầu, chân động não cũng bị anh ném đến chín tầng mây, ngay cả khi con gái chảy nước miếng anh cũng cảm thấy đáng yêu.

“Tại sao lúc đi Trương Vĩ Minh lại ra dấu OK, hai người các anh đang làm cái gì?”

Tào Dục Phong mỉm cười nói: “Cậu ấy muốn nói với anh là cậu ấy đã giải quyết xong chuyện của Giang Đình Hồng.”

Quý Ly kinh ngạc nói: “Có ý gì? Anh ấy và Giang Đình Hồng xảy ra chuyện gì?”

Tào Dục Phong lộ ra vẻ mặt cao thâm khó lường. “Ngày đó lúc em vì chuyện của Giang Đình Hồng mà phát giận, anh liền nghĩ không thể tiếp tục như vậy nữa, nhưng vẫn không nghĩ ra biện pháp nào tốt cả.”

Anh đã ngã bài với Giang Đình Hồng hai lần, nhưng cô chính là làm ngơ, theo trí thông minh của Giang Đình Hồng không thể nào không hiểu anh phiền, nhưng cô vẫn khư khư cố chấp, điều này chứng tỏ có một loại khả năng –

Là cô ấy cố ý.

Nghĩ thông suốt điểm này sau, anh rốt cục hạ quyết tâm tìm người giúp một tay, vốn là muốn tìm Diệp Văn giúp, ai biết hiểu tiểu tử này không có ở Đài Bắc, sau đó ý tưởng chợt lóe, anh nghĩ tới Trương Vĩ Minh, thậm chí cảm thấy Trương Vĩ Minh thích hợp hơn so với Diệp Văn để đi đánh thức Giang Đình Hồng, nói hơi khó nghe chính là cho cô ấy một đòn cảnh cáo.

Diệp Văn cũng quen với Giang Đình Hồng, đối với phụ nữ cũng không hạ được quyết tâm, không giống Trương Vĩ Minh nói chuyện hung ác, người lại tự đại, trước kia theo đuổi Giang Đình Hồng, ngay lúc đó cậu ta thúi hơn rắm, trong mắt không có người nào, Giang Đình Hồng thấy cậu ta không tốt cũng hợp tình hợp lý, mặc dù sau khi Trương Vĩ Minh ra xã hội đã thu lại không ít, nhưng vẫn là rắm thúi, cái tính nghĩ gì liền nói thẳng vẫn còn.

Để Trương Vĩ Minh ra mặt thích hợp hơn so với Diệp Văn, Giang Đình Hồng từng cự tuyệt cậu ấy, để cậu ấy đi vạch mặt Giang Đình Hồng, sẽ khiến Giang Đình Hồng càng khó chịu hơn.

Sau khi Trương Vĩ Minh nghe thấy anh nhờ, sẵn khoái đồng ý, chứng tỏ cậu ấy muốn quan sát Giang Đình Hồng có phải thật sự muốn phá vỡ hôn nhân của anh hay không?

Kế hoạch vốn là Giang Đình Hồng ở khách sạn, Trương Vĩ Minh sẽ thừa dịp này nhắc khéo với cô, nói chuyện phiếm, chủ yếu là quan sát hành vi của cô ấy, thế nhưng ai ngờ đến lại xảy ra tai nạn xe?

Mặc dù anh không có hỏi chi tiết, nhưng nếu Trương Vĩ Minh đã ra dấu OK, chứng tỏ mọi việc đã xong.

Tào Dục Phong nói ý tưởng của mình cho Quý Ly nghe, biết được ông xã thật sự nghĩ hết biện pháp để trấn an cô, duy trì hôn nhân của họ, Quý Ly cảm động không biết phải nói gì cho đúng.

Nếu như trước kia cô đối với tình yêu của anh vẫn còn nghi ngờ, thì hôm nay hoàn toàn loại bỏ nghi ngờ đó, nếu như anh không yêu cô, tại sao lại quan tâm cảm nhận của cô, tại sao phải tìm Trương Vĩ Minh giúp?

Quý Ly dựa vào anh, nhẹ giọng nói: “Em sau này không bao giờ ... vì chuyện của cô ấy mà tức giận với anh nữa.”

Anh vuốt tóc của cô, ôn nhu nói: “Chuyện quá khứ cho qua đi.”

“A” Bảo bối cắn ngón tay mập mạp, nhìn Quý Ly cười.

Quý Ly sờ đầu con gái, dịu dàng đùa với bé. “Chảy nhiều nước miếng như vậy.” Cô kéo cái yếm, lau nước miếng ở khóe miệng con gái.

Bảo bối vui vẻ cười khanh khách không ngừng, Quý Ly và Tào Dục Phong không tự chủ được cũng nâng khóe miệng. Sau khi chơi cùng con gái một lát, Quý Ly lại hỏi: “Không biết Trương Vĩ Minh nói chuyện với Giang Dĩnh Hồng như thế nào?”

“Anh nói cho cậu ấy biết Giang Dĩnh Hồng rất coi trọng sĩ diện và tự tôn, lại cho rằng vì là phụ nữ, nhất định sẽ không muốn người khác biết hành vi của mình, chỉ cần uy hiếp cô ấy là sẽ nói ra những hành vi dâm dục không dứt gần đây, cô ấy sẽ phải thu lại hành vi của mình.” Anh thở dài, anh vốn không muốn đi đến bước này, nếu bạn bè bên cạnh biết, sau này gặp mặt không tránh được bị chỉ chỉ chỏ chỏ, bị biến thành chủ đề thảo luận.

Nhưng nghĩ đến Giang Dĩnh Hồng cố ý tạo ra mâu thuẫn giữa anh và Quý Ly, anh cũng nổi giận, quyết định không đếm xỉa đến.

“Hi vọng cô ấy thật sự có thể vì vậy mà thu tay lại, nếu không em không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.” Quý Ly nói: “Em cảm thấy có thể sẽ phát sinh một trận đánh nhau giữa em và cô ấy.”

Thấy nét mặt muốn một sống một chết cùng với đối phương của bà xã, Tào Dục Phong không nhịn được cười, không nghĩ tới hai người có thể bình tĩnh cùng nhau nói chuyện của Giang Dĩnh Hồng chuyện như thế.

Tào Dục Phong cúi đầu hôn bà xã, Quý Ly ngửa đầu đáp lại nụ hôn của anh, hai mắt hiện lên tình yêu đối với anh, một cảm giác hài lòng dâng lên trong ngực, Tào Dục Phong cảm thấy hạnh phúc và vui mừng, cuộc sống của anh rốt cục lại trở về quỹ đạo bình thường.

Con gái bảo bối chen giữa hai người, kêu y y a a, cố gắng thu hút sự chú ý của cha mẹ, Tào Dục Phong cùng Quý Ly nhìn nhau cười, thấy trong mắt cả hai tràn đầy tình yêu.

Quý Ly tắm xong đi ra ngoài, đã nghe thấy mùi Lavender (hoa oải hương) trong phòng ngủ, cô mỉm cười đưa mắt nhìn đèn đốt tinh dầu ở cạnh đầu giường.

Tào Dục Phong nghiêm túc dựa vào đầu giường đọc sách, thấy cô đi ra, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

“Vẫn là ở nhà thoải mái.” Anh thoải mái nói, ở bệnh viện sao có thể dễ chịu như vậy? Chỉ riêng mùi thuốc sát trùng đã khiến người khác không chịu nổi.

“Sao còn chưa ngủ?”

Cô quỳ gối bò lên giường, Tào Dục Phong lập tức nghe thấy được mùi sữa tắm, đưa tay kéo cô vào trong ngực.

“Ở bệnh viện ngủ quá nhiều.” Anh quyến rũ nhìn cô, trong mắt hiện lên ngọn lửa nhỏ. “Không phải em đã nói muốn giúp anh khoan khoái sao?”

Sắc mặt cô ửng hồng, giơ tay lên ôm cổ của anh, cho anh một nụ hôn. “Xương sườn của anh còn chưa khỏi mà!”

“Không có gì đáng ngại.” Tay anh chui vào áo ngủ cô vuốt ve, cảm thụ da thịt trơn bóng của cô.

“Không được, bác sĩ nói anh phải nghỉ ngơi nhiều.” Cô ngăn cản tay anh.

Đàn ông chính là như vậy, mình càng nói không muốn, họ càng muốn lấy được, ở trong bệnh viện khẩu vị bị treo ngược, hôm nay cầu cũng không được, đó cũng không phải là nấu một bàn ăn phong phú và không cho phép người ăn sao?

“Anh nghỉ ngơi đủ rồi.” Anh bảo đảm.

Không đợi cô đáp lại liền cúi đầu chặn lại cái miệng mềm mại của cô, bàn tay xoa bóp bộ ngực mềm mại của cô, ngón cái xoa nhẹ nụ hoa, đưa tới một trận run rẩy.

Quý Ly ý loạn tình mê, nhưng vẫn lo lắng đến vết thương trước ngực anh, thử dò xét tính độ cứng theo xương sườn, quả nhiên cảm thấy anh co rúm lại.

“Chờ vết thương của anh tốt hơn một chút hãy nói.” Cô trấn an vuốt ve bờ vai anh.

“Anh không động, em động là được.” Anh còn không buông tha, ý bảo cô đi qua ngồi trên đùi anh.

Quý li nững nịu nhìn anh. “Không thể chờ mấy ngày nữa sao?”

“Không thể.” Hoàn hảo dự vọng không có bị khơi lên còn dễ nói, anh đã nhin từ lúc ở bệnh viện đến bây giờ, còn bắt anh phải nhin, không phải không có tính người.

Ngón tay của cô hấp dẫn xoay tròn trên bụng anh, anh thở hổn hển, cơ thể căng thẳng, dự hỏa trong đôi mắt đen càng ngày càng nóng bỏng.

Ánh mắt không che đậy dự hỏa của anh khiến thân thể cô nóng lên, khuất phục trước dự vọng, ngón tay nghịch ngợm chuyển từ vùng bụng nhảy cảm, hướng tới phần lưng, di chuyển tới lui vuốt ve anh, cảm giác cơ thể anh phập phồng và thở hổn hển.

“Tiểu Ly.” Anh khàn khàn thúc giục cô, cởi áo ngủ cô ra.

“Chờ một chút, anh phải nghe em.” Cô kéo tay anh ra, không để cho anh động vào áo ngủ của cô.

Ánh mắt của anh nhiệt liệt, lộ ra vẻ mong đợi. “Nhất định làm theo lệnh.” Anh nghĩ dùng giọng dừ giỡn nói ra, lại khó có thể che giấu được hưng phấn và chờ đợi trong giọng nói .

Cô lộ ra vẻ mặt quyến rũ, chậm rãi cởi áo ngủ của mình ra, chẳng qua là ngừng giữa chừng, không cởi xuống nữa, bộ ngực cao vút như ẩn như hiện.

Anh hô hấp của dồn dập, nắm chặt quả đấm, đè nén dự vọng muốn chạm vào cô.

Cô nghiêng người về phía trước, cởi áo sơ mi của anh ra, rồi sau đó lấy ngực cọ xát vào ngực của anh. “Đau không?” Vết bầm tím từ bả vai đi xuống ngã ba (ngã ba là ở đâu @@ mình chỉ biết ngã tư là nách thôi) vòng ra phía thắt lưng.

“Không đau.” Tay anh vuốt ve ngực cô.

“Không được.” Cô liếc cảnh cáo anh một cái.

Yết hầu anh chuyển động lên xuống. “Vây em phải nhanh một chút, anh sẽ nhanh ngủ thiếp đi.”

“Gạt người.” Cô hôn môi anh, khi anh muốn bắt được cô thì cô hôn xuống bộ ngực bầm tím của anh, liếm đầu vú anh, anh than nhẹ lên tiếng, chỗ kín dự vọng rung động không an phận.

Cô đắc ý cười khê, đầu lưỡi tiếp tục đi xuống, tiếng anh rên rỉ càng lúc càng lớn.

“Đầu còn đau không?” Cô mị hoặc hỏi.

“Đau ở chỗ khác.” Vật cứng rắn của anh đâm vào mông của cô.

Cô mỉm cười tiếp tục hôn anh, nụ hôn nóng bỏng in lên bụng anh, anh nhỏ giọng rên rỉ, hiển nhiên vô cùng thích anh nhiệt tình, cô hấp dẫn ngọ nguyệt cái mông, chọc anh càng lớn tiếng rên rỉ.

Anh không nhin được nữa, hai tay trượt vào quần cô, che phủ cặp mông cao vút, dùng sức vuốt ve.

“Không được phạm quy.” Cô ngồi thẳng lên nhắc nhở anh.

“Chờ vết thương của anh lành sẽ thu thập em.” Anh dùng lực hôn cô. “Hiện tại nhanh lên một chút thỏa mãn anh.”

Cô đắc ý nở nụ cười, vừa hôn lại anh, vừa kéo quần ngủ anh xuống, giải phóng dự vọng của anh, tay nhỏ bé cầm lấy phân thân của anh, anh khàn giọng gầm nhẹ một tiếng, bàn tay chuyển từ mông tới vuốt ve nơi tư mật của cô, dẫn đến một trận tới xuân thủy ướt át .

Anh muốn lập tức chon vùi lửa nóng vào trong cơ thể cô, nhưng ngực bị thương khiến anh không cách nào tự do hoạt động, cảm giác thất bại này làm anh cau mày.

“Nhanh lên một chút.” Anh thúc giục.

“Chờ một chút không được sao, em muốn thưởng cho anh, ăn mừng anh xuất viện.” Cô thở dốc đẩy bàn tay không an phận của anh ra, cúi đầu ngậm phân thân của anh.

Anh thiếu chút vứt bỏ áo giáp đầu hàng, tiếng thét khàn đục vang vọng trong phòng, anh nâng đầu cô, cảm nhận cô cái miệng nhỏ nhắn ướt át và nóng bỏng.

“Nha.” Cơ thể anh căng thẳng, khẽ động đến vết thương trước ngực, nhưng anh không cảm thấy đau chút nào, anh cảm thấy thật tốt, quá tuyệt vời.

“Bà xã, em thật giỏi.” Khoái cảm mất hồn làm anh run rẩy không thôi, khi đầu lưỡi mềm mại của cô lại một lần nữa lướt qua đỉnh phân thân của anh, anh lớn tiếng thở dốc, thô lỗ nói: “Tốt lắm, nhanh lên một chút.” Anh không chịu nổi.

Quý Ly nâng thân thể lên, muốn nói mấy câu đùa giỡn, nhưng khi tầm mắt hai người giao nhau, ánh mắt nóng của anh như muốn hòa tan cô, cô cảm thấy mình cũng không đợi được nữa.

Cô từ từ ngồi xuống, đem anh từng chút từng chút một nhét vào cơ thể của mình, khoái cảm quen thuộc và căng thẳng khiến hai người hơi kích động, anh nâng hông cô, trợ giúp tiết tấu luật động của cô.

“Bà xã, bà xã.” Anh dùng lực hôn môi cô.

“A.” Cô kẹp chặt anh, cảm thụ cứng rắn của anh đứng thẳng ở chỗ sâu nhất của cô, thân thể giống như hóa thành nước.

Cô thông thả ung dung di động, cặp hông quyến rũ nhắc lên hạ xuống, để cho anh một lần lại một lần xâm nhập cô sau hơn, bộ ngực cao vút nảy lên theo từng cú nhấp, anh há mồm ngậm, dùng sức bú, cơ hồ làm cô điên cuồng.

Hai người tốn thời gian lấy rất dài lấy lòng đối phương, khiến khoái cảm không ngừng kéo dài cho đến cực hạn, một luồng khoái cảm điên cuồng lan tràn toàn thân, cô khóc lên, cô ôm chặt mỗi tấc da thịt trên cơ thể anh, ép anh điên cuồng, hai người kích tình hôn đối phương, cho đến khi đạt tới cao trào.

Anh giống như trước đây ôm chặt cô một lúc lâu, cơ thể mới từ từ thả lỏng. “Thật tốt.” Anh thỏa mãn rên rỉ, bàn tay thân mật vuốt ve ngực cô, cúi đầu hôn cô, hai người chơi đùa trong chốc lát, truy đuổi liếm mút đầu lưỡi của nhau.

“Anh yêu em, bà xã.”

Cô ôm chặt anh, cơ thể lại co rút một hồi nữa. “Em cũng yêu anh.”

Trong mắt của hai nông dân tình yêu, Quý Ly dịu dàng vuốt ve tóc anh, tại sao cô lại hoài nghi tình yêu của anh? Mỗi lần triền miên đi qua, anh luôn dịu dàng như thể chăm chú nhìn cô, ánh mắt tràn đầy tình ý dành cho cô.

“Ông xã.” Cô dịu dàng hôn anh. “Em yêu anh, rất yêu rất yêu.”

Anh lộ ra nụ cười thỏa mãn, cặp mắt tỏa sáng lấp lánh. “Anh cũng vậy.”

Đêm còn rất dài, hai người quấn quýt lấy nhau, nhẹ giọng nói những lời yêu, gió đêm làm rèm cửa sổ hơi lay động, giống như đóa hoa đung đưa, giống như những cuộn sóng nhỏ, Quý Ly tiến vào vị trí dành riêng mình, ngủ say trong ngực anh.

Hết chương 9

10. Chương 10: Chương Cuối

Sau mấy ngày nghỉ ngơi, ngoài trừ vết thương trên ngực còn đau, xem ra Tào Dục Phong đã khôi phục, sau đó anh nghe tin Giang Đình Hồng xuất viện đến từ Trương Vĩ Minh và Diệp Văn.

Mấy ngày nay Giang Đình Hồng không hề có bất kỳ hành động gì nữa, không có nhắn tin, điện thoại, hơn nữa không đột nhiên xuất hiện ở công ty anh, dự án hợp tác của đôi bên, cô cũng giao cấp dưới toàn quyền xử lý, dù sao cô có thương tích trong người, vì vậy cũng không có ai cảm thấy kỳ quái.

Giang Đình Hồng không quấy rối, Tào Dục Phong lại trở lại cuộc sống bình yên anh yêu thích, quan hệ với Quý Ly giống như mật trong điều du (ngọt ngào suông sẻ), hoà thuận lại thân mật.

Về phần Quý Ly cũng có cảm nhận giống vậy, hơn nữa tình cảm của hai người tiến thêm một bước so trước đây, ngay cả Tô Ý Gia cũng phát hiện.

“Cậu gần đây rất rạng rỡ.” Tô Ý Gia cầm gấu bông Tiểu Hùng trêu chọc Huyền Huyền.

“Có sao?” Quý Ly xem thường.

Mắt cá chân của Tô Ý Gia còn bị thương, nên đến nay đều vẫn nghỉ ở nhà, cả ngày kêu nhàm chán, lúc trước Quý Ly chăm sóc Tào Dục Phong không thể phân thân, hôm nay Tào Dục Phong không có gì đáng ngại, đã đi làm, cô liền cùng con gái tới đây.

“Đương nhiên là có, mặt mày hồng hào.” Tô Ý Gia cầm một cái bánh bỏ vào miệng. “Đã trừ được khối tâm bệnh là Giang Dĩnh Hồng, tinh thần cậu cũng sáng khoái.”

“Nào có khoa trương như vậy?” Quý Ly có chút ngượng ngùng, không phải cô có biểu hiện rõ ràng như vậy chứ?

“Sau này sẽ không suy nghĩ lung tung nữa?” Tô Ý Gia tiếp tục nhạo báng cô.

“Mình đâu có suy nghĩ lung tung?” Quý ly không thừa nhận.

Tô ý gia cười khê. “Dạ, không có cũng chưa có.” tròng mắt cô chuyển một cái, trên mặt thoáng qua một tia ác ý. “Cậu không nghĩ đi thăm Giang Dĩnh Hồng sao?”

Quý Ly nhú mày. “Không có.”

“Cô ta không phải đã xuất viện sao? Đi thăm một chút đi!” Tô Ý Gia đập đầu xuống gối. “Đáng tiếc chân mình còn chưa khỏi, nếu không mình cũng muốn đi theo.”

“Mình đi thăm cô ấy, chị khiến cô ấy nghĩ mình làm nhục cô ấy.” Quý ly nói. “Thành thật mà nói, mình cũng không phải là không muốn thưởng cho cô ấy một cái tát để hả giận, nhưng hiện tại cô ấy cũng không tới đây đưa, mình kiên cố phách lối đến cửa thăm hỏi, còn đánh cô ấy một bạt tai, lần này không sai cũng thành sai rồi.”

“Cũng tốt.” Tô Ý Gia bóp cổ tay. “Đáng lẽ cậu phải sớm đánh cô ta mới phải.”

“Khi đó làm sao dự đoán được những chuyện này?” Quý Ly lắc đầu. “Mình chỉ hi vọng sau này cả đời không qua lại với nhau là tốt rồi.”

“Cô ta thật sự không quên được Tào Dục Phong, hay vấn đề là lòng tự ái?” Tô Ý Gia hỏi.

Quý ly nhún nhún vai. “Không biết được, mình và cô ấy chưa bao giờ có cảm tình tốt với nhau. Mình cũng không phải con giun trong bụng cô ấy, không biết được trong lòng cô ấy nghĩ gì, nhưng mình cảm thấy phần tình yêu không cao, Dục Phong nói cô ấy vẫn muốn làm nữ cường nhân, ban đầu bọn họ không có cùng quan niệm về hôn nhân nên mới chia tay. Giang Dĩnh Hồng rất rõ ràng, cô ấy muốn nói yêu thương, hiện tại đem cô ấy bỏ ra ngoài, người quen biết cô ấy ít sao? Cho nên nguyên nhân lòng tự ái bị tổn thương cao hơn, cô ấy hiểu rõ Tào Dục Phong, cũng làm cho anh giúp cô những chuyện thường ngày, ai biết được Tào Dục Phong lại xem nhẹ tự ái của cô ấy, cô ấy lại hiểu thẳng chắc là muốn báo thù ngược lại.”

“Bởi vì lòng tự ái liền muốn phá hoại hôn nhân của người khác? Cũng quá ác đi.” Tô Ý Gia lắc đầu. “Thật là tà ác? Thôi, không đề cập tới cô ta nữa, dù sao vợ chồng các cậu không có bị ảnh hưởng là tốt rồi.”

Cô bỏ qua chủ đề của Giang Dĩnh Hồng, ngược lại nói đến cuộc sống nhàm chán của mình ở nhà, cả ngày không phải ăn thì xem ti vi hoặc lên mạng.

“Hiện tại rốt cuộc mình biết hoạt động bất tiện rất phiền chán, thật sự rất muốn đến sân thể dục chạy một vòng.”

“Tiết quản lý còn tới phiên cậu sao?”

“Hầu như ngày nào cũng tới.” Tô Ý Gia không chịu nổi lắc đầu. “Sau này thông mình ra, chỉ cần anh ta tới, mình liền gọi Hầu Dịch Khoan tới đây cứu viện.”

“Cậu ghét Tiết quản lý như vậy sao? Mình cảm thấy hình như anh ta có ý với cậu.”

“Mình muốn anh ta có ý hay không ý làm gì, dù sao mình không thể nói yêu thương với anh ta được.”

“Tại sao?” Quý Ly tò mò hỏi.

“Anh ta rất bá đạo rất, mình xong rồi mới tìm một bạo quân để ý tới mình?” Tô Ý Gia khoát tay. “Dù sao mình quyết định để cho học đệ làm hộ hoa sứ giả ỉnh.”

“Hầu Dịch Khoan nguyện ý sao?” Quý Ly nhún mày.

“Cậu ta không quá nguyện ý, nhưng mình ép buộc cậu ta.” Cô dương dương tự đắc cười.

“Cậu này. . . .” Quý Ly cười lắc đầu, tóm lại đối với Ý Gia cô không có chút biện pháp nào.

Gần tối Tào Dục Phong đi đón vợ và con, ánh chiều tà chiếu lên hai người mà anh yêu nhất, tầm mắt vừa chạm vào nhau, Quý Ly lộ ra nụ cười ảm áp, ngay cả Huyền Huyền cũng hưng phấn kêu to, hướng anh quơ hai tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp ngũ quan tương tự hai người, là kết tinh tình yêu của anh và cô.

Quý Ly sai rồi, anh không thể nào vì cô mang thai mới cầu hôn cô, cô quá khinh thường mình, anh cầu hôn cô bởi vì anh yêu cô.

Thỉnh thoảng anh sẽ nghĩ, lúc học đại học sao lại không phát hiện được cô tốt? Không công bỏ qua cô, không nghĩ sau khi tốt nghiệp gặp lại, anh lại bỏ lỡ cơ hội lần thứ hai, thật may là anh bắt được cơ hội thứ ba chợt lóe rồi biến mất, nếu như không phải là mình xúc động mà chạy đi hỏi cô, nói không chừng duyên phận bọn họ đã hết.

Tào Dục Phong bước nhanh về phía cô và con, đưa tay ôm con gái bảo bối cười khanh khách, tay còn lại choàng qua vai Quý Ly, hai người bèn nhìn nhau cười.

Cuộc sống không sợ bỏ qua, chỉ sợ không có cơ hội làm lại, đúng thời cơ gặp đúng người, là một loại hạnh phúc.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-duoc-giat-chong-toi>